

BYBELVERHALE VIR KINDERS

2

Die Boeke van MOSES

VADER VAN LIEFDE VERHALE

MARLISE SCHNEIDER

BYBEL VERHALE VIR KINDERS

Volume 2

VADER VAN LIEFDE VERHALE

Die Boeke van
MOSES

MARLISE SCHNEIDER

Gedruk deur

Maranathamedia.com

Vertaal na Afrikaans: 2026

Opgedra aan Lukas en Sarah, my kosbare kinders.

Spesiale dank aan Danutasn Brown, Lavanya Moran, Carlos Hernández, en my man Daniel Bernhardt vir hul behulp same voorstelle tydens die skrywe van hierdie boek.

Inhoudsopgawe

INLEIDING	6
1. DIE OORSPRONG VAN SONDE	9
2. GOD SKEP ONS WÊRELD	14
3. GOD MAAK MENSE	16
4. DIE GELUKKIGSTE DAG	18
5. DIE VERBODE BOOM	20
6. DIE EERSTE KINDERS.....	24
7. HENOG WANDEL MET GOD	27
8. DIE BOU VAN DIE ARK	29
9. DIE VLOED.....	32
10. DIE TORING VAN BABEL	34
11. JOB SE TRAGEDIE	37
12. JOB SE VRIENDE	41
13. ABRAM VERLAAT UR.....	44
14. ABRAM REIS NA EGIPTES.....	45
15. ABRAM LAAT LOT KIES	47
16. ABRAM RED LOT	49
17. GOD HERNU SY BELOFTE AAN ABRAM.....	52
18. 'N MENSHEMAAKTE VERBOND	54
19. SARAI EN HAGAR	56
20. DIE DRIE BESOEKERS.....	58
21. ENGELE IN SODOM	61
22. ABRAHAM EN ABIMÉLEG.....	64
23. HAGAR EN ISMAEL	67
24. ABRAHAM EN ISAK SE GELOOF	69
25. 'N VROU VIR ISAK	72
26. VREDEVOLLE ISAK	74
27. ISAK LEER GELOOF	77
28. TWEELINGBROERS	79
29. JAKOB SE DROOM.....	83
30. JAKOB EN LABAN	85
31. JAKOB VIND VERGIFNIS	88
32. PROBLEME IN JAKOB SE FAMILIE.....	91
33. VERKOOP DEUR SY BROERS	94
34. JOSEF IN EGIPTES.....	97
35. JOSEF WORD DIE GOEWERNEUR	100
36. JOSEF VERGEWE SY BROERS	103
37. DEUR 'N PRINSES GEVIND	108
38. DIE BRANDENDE BOS.....	111

39.	DIE TIEN PLAET.....	114
40.	DEUR DIE ROOI SEE.....	119
41.	MARA EN MANNA.....	122
42.	KWARTELS EN 'N ROTS.....	125
43.	MOSES SE HANDE OMHOOG GEHOUD.....	127
44.	MOSES LUISTER NA RAAD	129
45.	GOD SE VERBOND	131
46.	DIE MENS SE VERBOND.....	134
47.	'N GEBROKE VERBOND	138
48.	GOD SE HEERLIKHEID	142
49.	DIE HEILIGDOM	146
50.	AARON DIE HOËPRIESTER	148
51.	VREEMDE VUUR IN DIE HEILIGDOM	150
52.	KLAGTES TEEN MOSES.....	152
53.	DIE TWAALF SPIOENE.....	155
54.	REBELLIE TEEN MOSES EN AARON.....	157
55.	HARTSEER STORIES VAN STENIGING	161
56.	MOSES SE FOUT	165
57.	DIE BRONS SLANG.....	168
58.	DIE BEGIN VAN VERTROUW OP HOM.....	170
59.	DIE PRATENDE DONKIE	174
60.	AS GOD SE BESKERMINGSMUUR VERLAAT WORD	178
61.	TOTSIENS AAN MOSES	180
	TEMATIESE INDEKS	183

Inleiding

Kinders is een van die kosbaarste geskenke wat God aan ons toevertrou het. Met hulle koms na ons wêreld word ons bewus van al die behoeftes wat ons kleintjies het, waaromtrent ons voorheen so onkundig was. Deur ons beproewinge en vreugdes in hul grootmaak verkry ons meer empatie vir wat ons Vader in die Hemel deurmaak in die grootmaak van al Sy menslike kinders.

Dit is ons verantwoordelikheid om ons kinders aan die voete van Christus te bring, sodat hulle God kan ken. Dit is belangrik dat hulle bekendgestel word aan die waarhede wat ons onderskei van ander, en wat die sleutel bevat na die ervaring van God se mense in hierdie laaste dae. Al die Bybelse verhale wat aan hulle voorgehou word, moet binne die kosbare beginsels, waarmee God ons geseën het, geraam word en wat ons so dierbaar ag.

Marlise, in haar soeke om ons kinders Lukas en Sarah te seën, het begin om notas te maak oor die stories wat sy vir ons kinders vertel het. Gou, soos daardie notas vermenigvuldig het, het dit duidelik geword dat hulle ook van groot waarde kan wees vir al daardie ouers wat soortgelyke uitdagings in die gesig gestaar het. Dus is hierdie notas omskep in 'n projek, waarvan hierdie die tweede deel is. Die verhaal van die skepping, en die sondeval, is vol lesse vir ons kleintjies. Die vloed, wanneer dit noukeurig in die Bybel gelees word, skilder 'n heeltemal ander prentjie as die arbitrêre ontploffing van toorn wat so dikwels voorgehou word – dit vorm 'n verhaal wat God se naam heilig indien dit reg saamgevoeg word.

Hierdie bundel gaan oor die reise van Abraham en sy vroeë afstammeling en gaan voort tot en met die dood van Moses. Die verhaal van die uittoeg uit Egipte en God se voortdurende sorg

vir Sy kinders is tot vandag toe 'n duidelike herinnering aan God se sagte hart te midde van menslike hardheid van hart en diepgewortelde rebellie. Dit wil ons by ons kinders inskerp: die swakheid van mense, sonder om die karakters in die stories te veroordeel, en die liefdevolle, beginselvaste, geduldige, aanpasbare sorg van God. Ons wil hê ons kinders moet duidelik verstaan wat God in hulle wil doen, en hoe om beskikbaar te wees om God se wil te doen.

In die voorbereiding van hierdie verhale is spesiale aandag gegee om te verseker dat hulle gebaseer is op die begrip van die verbonde volgens die 1888 Boodskappe. Die mens is onbewus van die diepte van sy sondigheid, sy selfgenoegsaamheid en die mate van wantroue wat hy in God het. Hierdie realiteite word deur baie Bybelse verhale gemanifesteer, sowel as die voortdurende verlange van God dat die hele mensdom, van Adam en Eva tot in ons dae, uit die Ou Verbond sal beweeg en die Nuwe Verbond sal aanvaar. Hierdie verbond van God bestaan daarin om Sy woord te ontvang en te koester, om God se vergifnis te ontvang en om Christus te ontvang. Die nuwe verbondservaring word die duidelikste uitgedruk in die lewe van Christus.

Elke les bevat 'n geheue-teks uit die Bybel, wat volgens die outeur se mening die kern van die storie weergee. Daarbenewens word die Bybelverwysing vir elke storie verskaf, sowel as 'n verwysing na Ellen G. White se geskrifte vir diegene wat verder wil lees. PP verwys na *Patriarge en Profete*. Aan die einde van die boek is 'n tematiese indeks verskaf om dit makliker te maak om spesifieke stories te vind.

Dit is Marlise se begeerte dat hierdie materiaal net so 'n seën vir jou en jou gesin sal wees as wat die voorbereiding van hierdie materiaal vir ons as gesin was.

Mag God 'n seën uitstort op die wat ouers en onderwysers is van diegene aan wie die koninkryk van die hemele behoort.

Daniel E. Bernhardt

1. Die Oorsprong van Sonde

Die Rots — volkome is sy werk; want al sy weë is strafgerigte; 'n God van trou en sonder onreg; regverdig en reg is Hy. Deuteronómium 32:4 (AOV)

Jesaja 14:12-14; Esegïel 28:11-19; Lukas 4:5-6; 10:18; Joh 8:44; 1 Joh. 3:8; 2 Petrus 2:4; Judas 6; Openbaring 12:7-9, Joh. 1:1,2; Spreuke 8:22-30; Hebr. 1.

Patriarge en Profete hoofstuk 1

In die ewige verlede, nog voordat daar tyd was, het God 'n Seun gehad. God se Seun het deel gehad aan al Sy Vader se gedagtes en idees en al Sy kennis van Hom ontvang. Hy het met blydschap saam met Sy Vader gewerk om dié se planne te vervul. God het deur Sy Seun die hemel, die engele, die wêrelde en alles daarin geskep.

God en Sy Seun het saam met die engele in die Hemel gewoon. Die Hemel was 'n baie vreugdevolle plek! Al die engele het mekaar liefgehad, en hulle het God en Sy Seun liefgehad. Hulle was dankbaar vir alles wat hulle gehad het, en vir alles wat gedoen is. God het aan elkeen van hulle talente gegee, en die engele het dit geniet om hul talente te gebruik om die ander engele te dien. Alles wat die engele gedoen het, het vreugde gebring, vir hulle en ook vir mekaar. Daar was geen selfsugtigheid of gemeenheid onder hulle nie; elke engel het na die welsyn van die ander omgesien. Só het God dit beplan: met geen hartseer, dood, pyn of selfsugtigheid in Sy plan nie. Die engele het hul hemelse tuiste so baie geniet dat hulle voortdurend lofliedere tot God en Sy Seun gesing het.

Iets het gebeur – onverwags! Een van die engele het ander gedagtes begin kry. Sy naam was Lucifer. Hy was 'n engel van die lig, vol skoonheid en talent. Hy was die hoofengel, en al die

engele het hom gehoorsaam. God het Lucifer volmaak geskape, met baie talente en wysheid. Maar Lucifer het begin vergeet dat al sy skoonheid en wysheid van God af kom. Hy het op homself begin fokus, en hy het begin dink dat hy dit alles op sy eie bereik het. Hy is stadigaan met trots gevul.

Sedert Lucifer trots begin gevoel het, was hy nie tevrede om net die leier van die engele te wees nie. Hy wou meer hê! Hy het begin jaloers raak op God se Seun, want God se Seun was hoër in gesag. Hy het begin wens dat hy die plek van God se Seun kon inneem. Hoe kon dit gebeur as God hom volmaak geskape het? Dit is 'n raaisel hoe Lucifer, wat alles gehad het en volmaak geskape is, sulke bose gedagtes kon begin koester. Maar God gee vryheid aan Sy skepsels, en Lucifer het hierdie vryheid gebruik om gedagtes teen God se Seun te bedink.

Daarna was die harmonie en vrede in die hemel verbreek. Lucifer het so ongelukkig begin voel dat God se Seun bo hom was, dat hy begin dink het: “God is nie werklik regverdig nie. Hy moes my in beheer geplaas het, nie Sy Seun nie. Ek sou 'n beter werk as Hy gedoen het!” God en Sy Seun het Lucifer gesmeek om sy denke te verander. Hulle het hom gewys hoeveel hulle hom liefhet. Hulle het verduidelik dat hulle hom geskep het en 'n volmaakte posisie vir hom gegee het, en net so aan elkeen van die engele. Maar Lucifer het geweier om van plan te verander. Hoe meer hy daaroor gedink het, hoe meer jaloers was hy op God se Seun. Hy het gewens dat God se Seun net verdwyn!

Die Seun van God het die engele nooit gevra om Hom te aanbid nie. Hy het nog nooit probeer om belangriker as hulle te wees nie. Maar nou, as gevolg van Lucifer se gedagtes, het God geweet dat die engele binnekort verward sou wees. Dit was nodig om hulle te herinner wie die Seun van God was en hoe noodsaaklik Sy rol was vir alles om reg te werk. Hy het al die engele bymekaar geroep en aangekondig: “Dit is belangrik dat julle my

verhouding met my Seun verstaan. Ek het Hom al my planne vertel. Hy die Een wat julle geskep het. Daarom is my Seun werd om aanbid te word, net soos julle My aanbid.”

Lucifer het hierdie aankondiging gehoor en die Seun van God saam met die engele aanbid. Maar in sy gedagtes was hy ongelukkig. Hy het nie meer die Seun van God liefgehad soos die ander engele nie. Hy was jaloers omdat hy wou hê dat die engele hom moes aanbid, nie die Seun van God nie. Daarna het hy met die engele begin praat. Hy het hulle laat twyfel aan wat God oor Sy Seun gesê het. “Ons behoort nie God se Seun te aanbid nie; Hy gee ons nie genoeg vryheid nie!” Lucifer het vir die engele gelieg.

Party van die engele het begin verward raak. Hulle het God liefgehad, hulle het die Seun van God liefgehad, en hulle het Lucifer liefgehad. Kon Lucifer reg wees? Was dit reg vir hulle om God se Seun te aanbid? Kort daarna was daar 'n nuwe gevoel onder die engele: ongelukkigheid. Die engele het onder mekaar gestry. Sommige het God en Sy Seun verdedig, terwyl ander Lucifer verdedig het. Hulle het nie saamgestem nie, en dit het hulle hartseer gemaak.

God was geduldig met Lucifer. God is die God van lewe, liefde en vergifnis. Hy dwing niemand tot enigiets nie. Hy het elkeen van die engele toegelaat om hul eie besluit te neem, en Hy sou nie ophou om hulle lief te hê en hulle lewe te gee nie. Lucifer het soms gedink: “Ek is eintlik verkeerd; ek vertel leuens;” maar hy was te trots om berou te hê. Dit sou op daardie stadium te skandelik wees om te erken dat hy verkeerd was. God was bereid om hom vrylik te vergewe, maar Lucifer se idees oor God het soveel verander dat hy geglo het dat God hom nie sou vergewe nie. Hy het God se aanbod van vergifnis geweier, en hy het geweier om berou te hê.

Die Bybel sê dat daar “oorlog in die hemel” was. Hierdie oorlog was nie met swaarde of gewere nie; dit was 'n oorlog van idees. Lucifer het geveg deur sy leuens oor God en Sy Seun aan ander te vertel, en God en Sy Seun het altyd met die waarheid gereageer. Die stryd het so groot geword dat byna die helfte van die engele Lucifer se kant gekies het. Tog het God en Sy Seun nie moed opgegee nie; hulle het aangehou om hulle almal met liefde en geduld te behandel.

Die engele wat lojaal aan God en Sy Seun was, het Lucifer en sy engele gesmeek om berou te hê. “Moenie na Lucifer luister nie! Keer terug na God en Sy Seun!” het hulle gepleit. Só het die stryd in die hemel voortgeduur: met argumente.

Sommige van die engele wat Lucifer se kant gekies het, het uiteindelik besluit om na God terug te keer, en God het hulle met liefde weer aanvaar. Maar een derde van die engele het by Lucifer gebly. Lucifer wou nie hê dat meer van sy engele hulle moes bekeer nie, daarom het hy sy kragtigste leuen gebruik om hulle te oortuig om by hom te bly: “Ek ken God beter as julle almal. Hy sê Hy sal vergewe, maar ek weet Hy sal eintlik nie. Ons het te ver gegaan; dit is te laat om om te draai!” Dit was egter nie waar nie!

God wou nie leuens gebruik nie; Hy het aangehou om die waarheid te praat, met liefde en sagmoedigheid. Maar die gedagtes van Lucifer en sy engele het soveel verander dat die waarheid, liefde en sagmoedigheid in die hemel hulle gepla het. Hulle het uiteindelik so ongemaklik geword in die atmosfeer van die hemel en in die teenwoordigheid van die Seun van God, dat hulle besluit het om te vertrek. Hul ongemak het hulle uit die hemel gewerp; hulle wou nie meer daar woon nie. Hulle kon bloot nie meer hul plek in die hemel vind nie.

Daarna was Lucifer nie meer Lucifer nie. “Lucifer” beteken “ligdraer”. Maar Lucifer het nie meer lig gebring nie; hy het slegs duisternis gebring. Sy nuwe naam het Satan geword, wat “vyand” beteken. Hy het die vyand van God en Sy Seun geword. Hy staan ook bekend as die Draak of die Slang.

Wat het met Satan gebeur nadat hy God se vyand geword het? Wat het God gedoen? Deur homself van God te skei, het Satan homself van die bron van lewe afgesny. Die natuurlike gevolg hiervan is die dood! Maar as God Satan laat sterf het, sou die engele en die res van die heelal altyd dink dat God Satan doodgemaak het, en hulle sou verward wees. Hulle sou altyd wonder: “Was Lucifer tog reg? Miskien is God tog onregverdig!”

Op daardie stadium het die engele en die res van die heelal nog nie besef hoeveel skade Satan se idees kon aanrig nie. Die enigste uitweg was dat God vryheid aan al Sy skepsels gee om óf Satan se idees óf God se weë te kies, en te wag vir almal om die resultate van elkeen se keuse te sien. Dit is die enigste manier waarop die hele heelal seker sou wees dat Satan die vyand is, die vader van die dood, en dat God liefde en lewe is.

Die verhale in hierdie boek, en in die res van die boeke van hierdie reeks, gaan almal oor wat gebeur het toe die mense op hierdie aarde God se weë gekies het, en wat gebeur het toe die mense Satan se weë gekies het. Toe sonde ons aarde binnegekom het, het die hele heelal toegekyk. Na al die gebeure, het almal uiteindelik verstaan dat Satan heeltyd verkeerd was, en dat God nog altyd reg was, dat Hy regverdig en liefdevol was. As ons hierdie verhale lees, sal ons ook leer hoe liefdevol en regverdig God heeltyd was. Glo jy dat God reg is, dat Hy regverdig en liefdevol is? Vra Hom om jou te help om Hom so te sien, en om Hom te ken soos Hy werklik is.

2. God Skep ons Wêreld

***In die begin het God die hemel en die aarde geskape.
Want in ses dae het die Here die hemel en die aarde
gemaak. Genesis 1:1; Exodus 20:11(AOV)***

Genesis 1

PP hoofstuk 2

God het 'n spesiale plan gehad wat Hy met Sy Seun gedeel het: hulle sou 'n nuwe wêreld skep. Hierdie wêreld sou pragtig wees met welige plante, vriendelike diere en liefdevolle gesinne wat oor alles sou toesig hou. Al die hemelse wesens het uitgesien na die spesiale oomblikke en gesprekke wat hulle met hierdie mense sou hê, wat vir hulle soos jonger broers en susters sou wees. As mense sou kies om God se plan te volg, sou hul vriendelike en liefdevolle gedrag die res van die heelal help om God se karakter, Sy plan vir die skepping en waarom Sy Seun aanbidding werd was, beter te verstaan.

God het hierdie aarde deur Sy Seun geskep. Op Dag 1 het Hy na die aarde gekom, waar die wonderlike nuwe wêreld gemaak sou word. Die aarde was leeg, behalwe vir water. Dit was ook baie donker. Toe het God gepraat: “Laat daar lig wees” – en skielik was daar lig. Hy hoef net te praat, en wat Hy ook al beveel het, is gedoen. “Dit is goed,” het God gesê.

Op Dag 2 het God gesê: “Kom ons verdeel die waters – sommige van die water sal bo in die lug wees, en sommige sal onder wees.” En dit het gebeur net soos Hy beveel het: daar was nou 'n groot nuwe oseaan, met lug om in te asem, en ook water bo die lug. Die wesens wat God beplan het om te maak, sou hierdie lug en water nodig hê om te lewe. “Dit is goed,” het God gesê.

Op Dag 3 het God gesê: “Laat daar land wees en allerhande plante op die aarde.” En so het dit gebeur. Die aarde het so pragtig gelyk met sy kolle groen gras, blomme van alle vorms en kleure, en groot bome, vol vrugte. God het geweet dat die diere en mense wat Hy sou maak, daardie vrugte nodig sou hê. “Dit is goed,” het God gesê.

Op Dag 4 het God gesê: “Laat die son bedags skyn en die maan en sterre snags.” En so het dit gebeur. Van toe af het die warm, helder son bedags geskyn; die plante wat God gemaak het, het daardie son nodig gehad, en die diere en mense wat Hy sou maak, sou dit ook nodig hê. En gedurende die nag sou die sagter lig van die maan en sterre 'n vertroostende gloed in die donkerte gee. “Dit is goed,” het God gesê.

Op Dag 5 het God gesê: “Laat daar lewende wesens in die water wees, en laat daar vlieënde wesens in die lug wees.” Skielik was die waters vol kleurvolle visse en seediere. En daar was pragtige voëls wat in die lug vlieg en op die groot bome sit. Die aarde was nie meer stil nie: die aangename gesang van die voëls het die lug gevul en nog meer vreugde na die nuwe wêreld gebring. “Dit is goed,” het God gesê.

Op Dag 6 het God gesê: “Laat daar lewende wesens op die aarde wees.” En so het dit gebeur: daar was diere oor die hele aarde. God het 'n mannetjie en 'n wyfie van elke soort dier gemaak. Daar was lang kameelperde, groot olifante, grasieuse poemas, oulike konyne en klein muisies. Hulle het almal in vrede geleef; geeneen van die diere het enige van die ander seergemaak nie, en geeneen van hulle het enige vrees gedra nie. Al die diere was veilig en gelukkig en het alles gehad wat hulle nodig gehad het.

Die wêreld het nou inderdaad pragtig gelyk met soveel kleurvolle plante, visse, voëls en diere wat daarop rondgeswerf het. Die lug was vol van die aangename geluide wat elkeen van

hierdie diere en voëls gemaak het. Maar God was nog nie klaar nie. Hy het nog meer gehad om op Dag 6 te maak: Hy was op die punt om die beste deel van Sy skepping te maak.

Ons kan God loof en prys, want wat Hy ook al spreek, kan Hy laat gebeur. Hy het die wêreld gemaak deur te spreek. Daarom weet ons dat wanneer Hy sê Hy wil ons vriendelik en goed maak, Hy dit sal doen, as ons net Sy woorde glo. Glo jy dat God in jou kan doen wat Hy belowe om te doen?

3. God Maak Mense

***En God het die mens geskape na sy beeld; na die beeld van God het Hy hom geskape; man en vrou het Hy hulle geskape.
Genesis 1:27(AOV)***

*Genesis 2:7-25
PP hoofstuk 2*

Dit was nog steeds Dag 6. God het sopas klaargemaak om al die diere wat op land loop en kruip, te skep. Die wêreld het pragtig gelyk en geklink. Maar Dag 6 was nog nie om nie.

Gedurende dae een tot vyf, wanneer God iets wou maak, het Hy gepraat. Selfs op dag 6, toe Hy die diere gemaak het, het Hy Sy woorde gebruik. Al wat Hy moes doen, was om te praat, en dit is gemaak. Maar nou sou Hy iets só spesiaals maak dat Hy dit op 'n ander manier sou skep as wat Hy al die ander dinge op aarde geskep het.

“Kom Ons maak mense na ons beeld,” het God vir Sy Seun gesê. Hulle sou 'n man en 'n vrou maak wat 'n baie spesiale

verhouding met mekaar sou hê, 'n gesin sou begin en wat in beheer van die hele aarde sou wees. Hierdie man en vrou sou 'n voorbeeld vir die hele heelal wees, om hulle te help verstaan hoe God en Sy Seun is.

God het deur Sy woord alles op aarde tot nou toe gemaak. Maar hierdie keer het Hy nie gepraat nie. Hy het eerder Sy Seun laat neerbuig en iets met klei begin vorm: Hy het 'n kleiman gemaak. God se Seun het die man se gesig, hare en vingers versigtig gevorm. Toe het Hy in die kleiman se neusgate geblaas, en die man het lewendig geword! Hy was die eerste man wat God ooit geskep het. God het Hom Adam genoem.

God het 'n pragtige tuin aangelê en dit as tuiste aan Adam gegee. Adam was lief vir Sy nuwe tuiste. Hy het met blydschap al die diere wat Hy gesien het, begin name gee. Hy het dit geniet om met God, Sy Seun en ook met die engele te gesels. Maar na 'n rukkie het hy gevoel dat iets ontbreek. Hy het vir God gevra: "Waarom het U twee van elke soort dier gemaak, maar net een van my soort? Waarom is daar geen ander skepsel soos ek nie? Die leeus het mekaar, die skape het mekaar, en die papegaai ook. Maar daar is net een van my soort. Waarom?"

God het gewag dat Adam Hom dit sou vra. "Dit is nie goed dat die mens alleen is nie," het Hy met graagte ingestem. Hy wou net hê Adam moes agterkom dat hy 'n metgesel nodig het. Toe laat God Adam 'n middagslapie neem. Terwyl Adam geslaap het, het die Seun van God een van Adam se ribbes uitgehaal en daarmee 'n vrou gemaak. Toe Adam wakker word, het hy ontdek dat God 'n verrassing vir hom gehad het: God het hom sy vrou gewys! Hierdie vrou kon praat en dink net soos Adam. Sy kon haar lewe met Adam deel. Sy was die eerste vrou wat God ooit gemaak het!

Adam was verheug toe hy haar sien. Hy het haar Eva genoem. Hy was so bly om iemand te hê wat hom kon verstaan en wat net

soos hy was. Hulle kon nou albei saamwoon en hul pragtige tuinhuis deel. Hulle sou nooit alleen wees nie!

God het geglimlag en vir Sy Seun gesê: “Dit is baie goed!” Hy het Adam en Eva liefgehad, en dit het Hom bly gemaak dat Hy so 'n pragtige wêreld vir hulle geskep het om in te woon.

Toe God, deur Sy Seun, mense geskep het, het Hy gesê dat dit “baie goed” was. Hy voel steeds so oor ons. Hy is lief vir ons en wil vir ons alle goeie dinge gee. Sal ons God dank dat Hy ons na Sy beeld gemaak het en so baie dinge aan ons gegee het?

4. Die Gelukkigste Dag

*Gedenk die sabbatdag, dat jy dit heilig.
Exodus 20:8 (AOV)*

*Genesis 2:1-4
PP hoofstuk 2*

Vir ses dae het God deur Sy Seun gewerk en die aarde gemaak, asook al die visse, voëls en diere. Op die sesde dag het Hy die belangrikste deel van die skepping gemaak: mense. God het daarna uitgesien om tyd saam met Adam en Eva deur te bring; hulle was Sy nuwe kinders. Daarom het God op Dag 7 iets anders gedoen as wat Hy op die ander ses dae gedoen het.

In plaas daarvan om iets te maak wat almal kon sien, aanraak of hoor, het God vir Adam en Eva gesê dat elke sewende dag ekstra-spesiaal sou wees. Hierdie dag sou 'n Sabbat wees, 'n dag waarop hulle hul gewone aktiwiteite kon staak, sodat hulle meer tyd saam met Hom kan deurbring. Gedurende die ander ses dae

sou Adam en Eva in hul tuinhuis werk en na die plante en diere daarin omsien. Maar op die Sabbat sou hulle hul werk opsy sit en daardie tyd saam met God deurbring. Op hierdie dag, met God se spesiale teenwoordigheid, sou hulle hul verlustig in Sy skepping, en sou hul verbintenis met God en met mekaar versterk. Wat 'n pragtige geskenk van God!

Die res van die week was Adam en Eva nie eensaam nie. Engele het by hulle kom kuier, en God en Sy Seun het hulle ook elke dag besoek. Elke dag sou God en Sy Seun hulle vir 'n rukkie in die oggend en 'n rukkie in die aand kom besoek. Maar op die Sabbat sou Hy en Sy Seun die hele dag saam met hulle deurbring. Dit was 'n spesiale bederf en iets waarna hulle regtig uitgesien het.

Adam en Eva het dit geniet om in hul tuin te werk. Toe God die wêreld gemaak het, was dit perfek, sodat Adam en Eva nooit te koud, te warm of te moeg gevoel het nie. Hulle het ook nooit enige pyn gevoel nie. Werk was pret, en hulle was gelukkig terwyl hulle hul tuin versorg het. Maar hulle was veral op die Sabbat opgewonde om vir 'n hele dag op te hou met hul werk om bloot tyd saam met God en Sy Seun deur te bring.

Die Sabbat was 'n wonderlike geskenk van God aan Adam en Eva, en hulle het dit heelhartig aanvaar. God wil ook die Sabbat vir ons gee. Hy wil steeds hierdie dag saam met ons deurbring. Die Sabbat is 'n dag waarop die Gees van God in ekstra mate na ons toe kom. Wanneer ons die Sabbat as 'n geskenk van God aanvaar, vind ons dat dit 'n wonderlike dag is om die geselskap van ons familie en vriende te geniet, oor God te leer en te rus van al die dinge wat ons gedurende die week besig hou. Die Sabbat is werklik 'n spesiale geskenk van God. Wil jy hierdie geskenk ontvang en geniet?

5. Die Verbode Boom

***Vertrou op die Here met jou hele hart en steun
nie op jou eie insig nie. Spreuke 3:5 (AOV)***

*Genesis 3
PP hoofstuk 3*

Adam en Eva het nooit alleen gevoel nie. Hulle was bymekaar, en hulle het besoeke van God self en Sy Seun ontvang. Engele het hulle ook kom besoek. Al was hulle die enigste twee mense in die wêreld, het hulle glad nie eensaam gevoel met al die geselskap wat hulle uit die Hemel ontvang het nie.

Voordat Eva gemaak is, het God vir Adam gesê: “Dit is jou tuin, die tuin van Eden. Ek wil hê jy moet na die plante en die diere daarin omsien. Jy mag van al die bome in die tuin eet. Daar is 'n spesiale boom wat Ek vir jou gemaak het, die Boom van die Lewe, en Ek het dit in die middel van die tuin gesit. Jy mag enige tyd daarvan eet. Maar daar is een boom waarvan jy nie mag eet nie: dit is die boom van die kennis van goed en kwaad. As jy daarvan eet, sal jy sterf.” Nadat Eva gemaak is, het sy ook gehoor van die bome in die tuin.

Die engel wat vir Adam en Eva kom kuier het, het hulle aangespoor: “Bly asseblief weg van daardie boom af. Bly altyd bymekaar. As julle bymekaar bly, sal julle mekaar kan herinner om van daardie boom af weg te bly.”

Vir 'n geruime tyd het Adam en Eva na God se instruksies en na die raad van die engel geluister. Hulle het hul dae in hul pragtige tuin geniet. Daar was soveel om te doen; tog het hulle nooit moeg gevoel nie. Hulle het plesier gevind daarin om na hul tuin om te sien, met die bome, wingerdstokke en blomme te werk om die tuin nog mooier te laat lyk. Hulle het die wye

verskeidenheid heerlike vrugte en neute wat aan die bome gegroei het, geniet. Hulle het dit geniet om die mak diere te streel en in die water te swem. Daar was geen gevare nie. Hulle het nooit moeg, kwaad, bang of seergemaak gevoel nie. Elke dag het hulle ook besoeke van die engele en van God en Sy Seun ontvang.

Eendag, ten spyte van al die waarskuwings van die engele, het Eva alleen weggedwaal, en toe sy weer kyk, was sy voor die verbode boom. Skielik hoor sy 'n stem met haar praat: "Het God dan gesê dat julle van geen boom in die tuin mag eet nie?" Eva kyk en sien 'n slang – 'n pragtige, kleurvolle, gevleuelde slang, wat 'n vrug van die boom eet, en wat praat. Sy was so verstom dat sy nie besef het dat sy so gou as moontlik daarvandaan moes wegkom nie. In plaas daarvan antwoord sy: "Nee, dis nie wat God gesê het nie. Ons mag van al die bome in die tuin eet, behalwe hierdie een; ons mag dit nie eers aanraak nie, anders sterf ons!"

Eva moes nie met die slang gestry het nie. Sy moes so gou as moontlik weggeloop het. Maar sy was so verbaas oor die slang wat praat, wat sy nog nooit tevore gesien het nie, dat sy verdwaas was, en vasgekeer was. Die slang het toe gesê: "Julle gaan nie sterf nie. Kyk, ek eet die vrugte en ek is nie dood nie. God wil net nie hê julle moet dit eet nie, want sodra julle dit doen, sal julle sommige van die dinge weet wat Hy weet, wat Hy nie wil hê julle moet weet nie. Julle sal kragte kry wat Hy nie wil hê julle moet hê nie."

Eva was verward; sy het die slang die pragtige vrug sien eet, en skielik wou sy dit ook hê. Sou sy die slang vertrou, of sou sy vertrou wat God gesê het? Ongelukkig het sy gekies om God nie te vertrou nie. Sy het een van die vrugte vasgehou en daarin gebyt. Sy het haar verbeel dat sy iets kosbaars kry. Toe het sy

meer vrugte gepluk en sy is dar weg om Adam te gaan soek. Sy wou dit met hom deel.

Toe Adam sien dat sy die vrugte geëet het en dat sy hom daarvan aanbied, was hy hartseer. “God gaan haar van my af wegneem,” het Adam gedink, “Ek ek wil nie sonder haar lewe nie!” Sou hy vertrou dat God sou weet hoe om dinge reg te maak? Ongelukkig het hy God nie vertrou nie. Omdat hy nie sonder wou Eva wees nie, het hy van die vrugte geëet. Skielik het Adam en Eva na mekaar gekyk en hulle het 'n diep skaamte en hartseer gevoel. Hulle het opgemerk dat hulle geen klere aangehad het nie. Tot op daardie stadium het klere van lig hulle bedek, maar nou het hierdie bedekking verdwyn. Hulle het hulself vinnig bedek met 'n paar groot vyeblare wat hulle gevind het. Hulle was bang. Wat sou God aan hulle doen nou dat hulle Hom ongehoorsaam was en van die boom geëet het?

Net daarna het Adam en Eva God se stem gehoor toe Hy hulle in die tuin kom besoek het. Dit was tyd vir God se aandbesoek aan hulle. Hulle was verskrik. Hulle het vinnig weggehardloop en probeer wegkruip agter 'n paar bome.

God het saggies na Adam geroep: “Waar is jy, Adam?” Adam het uit sy wegkruipplek geloer en geantwoord: “Ek het U hoor aankom, en ek was bang, want ek het geen klere aan nie.” “Wie het jou dit vertel?” het God gevra, “Het jy van die verbode boom geëet?”

As Adam maar net eenvoudig gesê het: “Ja, Here, ek het. En ek is so jammer!” Maar in plaas daarvan het hy verskonings probeer vind. Hy het gesê: “Die vrou wat U my gegee het – sy het my dit laat eet!”

Toe kyk God na Eva en vra haar: “Wat het jy gedoen?” As Eva maar net gesê het: “Ek het van die verbode boom geëet, en ek is

so jammer! Sal U my vergewe?" In plaas daarvan het sy ook na verskonings gesoek. Sy het gesê: "Die slang wat U geskep het, het my bedrieg om die vrug te eet." Nie een van hulle wou aanvaar dat hulle verkeerd was nie, daarom het hulle God se skepsels blameer vir wat hulle gedoen het; dus het hulle God blameer.

God se hart het gebreek toe Hy na sy kinders gekyk het wat Hy so liefgehad het. Hy moes aan hulle verduidelik wat nou sou gebeur nadat hulle toegelaat het dat sonde en wantroue in God die aarde binnedring. Hulle het toegelaat dat Satan in beheer van hulle gedagtes en idees is. Hy het gesê: "Die slang sal nou op sy maag moet kruip. Dit sal nie meer vlerke hê nie. Eva, nou sal dit pynlik wees wanneer jy aan babas geboorte gee. Adam, jy sal nou baie harder moet werk om kos te kweek, en jy sal moeg voel. En uiteindelik sal jy oud word en sterf."

Tog sou God hulle nie so los sonder hoop nie. Hy het vir hulle gesê dat Hy en Sy Seun 'n plan gehad het: Sy Seun sou eendag as 'n baba gebore word en 'n sondelose lewe lei, en Hy sou hulle sondes dra en hulle help om na God terug te keer. God sou hulle nie heeltemal alleen laat nie. As hulle na Hom geluister het, sou hulle Satan se versoekings met Sy hulp kon weerstaan.

Daarna moes Adam en Eva die tuin van Eden verlaat en daarbuite leef. Die dood het ingekom en God wou die tuin daarteen beskerm, sodat Hy dit vir hulle kon teruggee presies soos dit was, eendag as sonde en dood verby is. "Julle mag nie meer van die boom van die lewe eet nie," het God hartseer vir hulle gesê. Toe het God klere van skaapvelle gemaak en dit vir Adam en Eva gegee. Hierdie velle was van 'n skaap wat Adam self doodgemaak het. God wou nie hê dat diere moes sterf nie; Hy sou Adam met graagte vergewe het, maar God het hom instruksies gegee om 'n skaap te offer. Waarom het God dit gedoen? Sodat Adam sou onthou dat God se Seun vir hom sou sterf. Adam se denke het verander noudat hy Satan se idees in

sy kop toegelaat het. Die offer van 'n skaap het hom gehelp om te glo dat hy vergewe is, al het God geen offers nodig gehad om hulle te vergewe nie.

Adam en Eva was baie hartseer; hulle het hul eie denke vertrou in plaas van God se woorde. Hulle was baie hartseer om hul pragtige tuinhuis te verlaat. Tog was hulle vertroos in die wete dat God hulle steeds liefgehad het en bereid was om Sy eie Seun vir hulle te gee om hulle te red. God wil dit ook vir elkeen van ons doen, want Hy het ons lief. Aanvaar jy God se geskenk?

6. Die Eerste Kinders

Want almal wat deur die Gees van God gelei word, dié is kinders van God. Romeine 8:14 (AOV)

Genesis 4

PP hoofstuk 5

Adam en Eva het na hul eerste baba gekyk. Dit was 'n klein seuntjie, en hulle het hom Kain genoem. Hy was die heel eerste baba wat ooit gebore is! Eva het gewonder, kon hierdie klein babatjie die belofde Een wees waarvan God gepraat het?

Dit was so 'n vreugde om baba Kain te sien grootword! Na 'n rukkie het Adam en Eva nog 'n babaseuntjie gehad, wat hulle Abel genoem het. Soos Kain en Abel grootgeword het, het hulle ouers hulle al die stories vertel van wat in Eden gebeur het. Hulle het gehoor van die groot liefde van God vir hulle en alles wat Hy bereid was om te doen om hulle te red. Elke dag het hulle oggend- en aandgodsdienste gehou, op dieselfde tyd wat hulle met God ontmoet het toe hulle in Eden gewoon het.

Adam het sy seuns geleer dat hulle soms 'n klein lammetjie moes offer. Dit was verskriklik hartseer vir hulle. “Hierdie klein onskuldige lammetjie is om ons te herinner aan hoe ons sondes sal veroorsaak dat God se Seun ly en sterf,” het Adam verduidelik. God het nie daarvan gehou om te sien hoe klein lammertjies doodgemaak word nie, maar Hy het hierdie offers gebruik sodat mense kon sien wat in hulle harte was. Toe hulle God se woorde verwerp het, was dit asof hulle God se Seun doodmaak. Hoe voel jy wanneer iemand vir wie jy lief is en vir wie jy omgee, jou verwerp? Dit maak baie seer, nie waar nie?

Wel, wanneer mense God se woorde verwerp, voel God en Sy Seun ook die pyn. God voel ook pyn, want Hy weet dat diegene wat nie na Hom luister nie, onnodige probleme en pyn sal hê. Hy wil dit nie vir enigeen van ons hê nie! Die lam het Adam en sy gesin gehelp om dit te verstaan.

Soos Kain en Abel grootgeword het, het hulle spesiale talente begin ontwikkel. Kain was 'n bekwame boer. Hy kon die heerlikste vrugte en groente kweek. Abel was goed met diere, en hy het vir hulle gesin se skape en bokke gesorg. Soos hulle ouer geword het, het hulle hul eie persoonlike verhoudings met God ontwikkel. Maar ongelukkig het hulle God verstaan op verskillende maniere.

Eendag was dit tyd om hulle offers aan God te bring. Abel het een van sy lammers gebring en dit aan God geoffer. Terwyl hy dit gedoen het, het hy gedink aan hoeveel God vir hom doen, en hoe hy verlang het om nader aan Hom te wees en ver weg van sonde. God het sy offer aanvaar deur 'n vuur te stuur wat dit alles verbrand het.

Kain het besluit dat hy nie 'n lam wou offer nie. Hy het eerder sy beste vrugte en groente gebring en dit op die altaar geplaas.

Terwyl hy dit geoffer het, het hy gedink hoe dankbaar God moes wees dat hy sulke pragtige vrugte en groente geoffer het. Ongelukkig kon God nie hierdie offer aanvaar nie, want dit het getoon dat Kain nie die behoefte aan God se hulp gevoel het nie en nie regtig geluister het nie. Dit het Kain baie ontstel. God het saggies gesê: “Kain, hoekom is jy kwaad? As jy dit met die regte gesindheid doen, sal jy natuurlik aanvaar word. Moenie toelaat dat sonde jou oorneem nie.”

Abel het ook met Kain gepraat en probeer om hom te oortuig om een van sy lammers te offer. Maar Kain was so kwaad dat hy, in plaas daarvan om na God en sy broer te luister, vir Abel doodgemaak het. Dit was die eerste keer dat iemand ooit gesterf het. Kain het geweet dat hy 'n aller-verskriklike ding gedoen het.

God het weer met hom gepraat. “Kain, waar is jou broer?” As Kain maar net geantwoord het: “Ek kon my woede nie beheer nie en ek het hom doodgemaak. En ek is so jammer dat ek dit gedoen het! Vergewe my asseblief!” In plaas daarvan het Kain geantwoord: “Moet ek na hom omsien?” God het hartseer gesê: “Kain, Ek weet wat jy gedoen het. Jy het hom doodgemaak. Die stem van jou broer se bloed roep na My van die grond af. Die grond sal nou nie meer so maklik vrugte en groente aan jou gee soos voorheen nie.”

God het aangehou om vir Kain te vertel wat sou gebeur as hy nie berou toon nie: “Jy sal 'n swerwer op die aarde wees.” God het geweet dat Kain hierna geen vrede sou voel nie, tensy hy werklik spyt was en berou getoon het.

Ongelukkig het Kain geweier om God om vergifnis en hulp te vra. In plaas daarvan het hy gekies om ver weg van sy familie te trek. Hy het gekies om op die aarde te swerf, soos God gesê het, en hy het nooit vrede gevoel nie. Hy was bang dat iemand hom ook sou wou doodmaak. Alhoewel God probeer het om hom te bereik en

te troos, het hy God se liefde verwerp en gekies om sonder Hom te leef, en toe hy kinders gehad het, het hy hulle nie geleer om God lief te hê en te gehoorsaam nie. Sy kinders het nooit besef hoe geliefd hulle werklik was nie. Ongelukkig sou sy kinders God as hardvogtig en gemeen aanskou, net soos hul vader Kain gedoen het.

Adam en Eva was hartseer dat Abel gesterf het, en dat Kain weggetrek het. 'n Rukkie later het God vir Adam en Eva nog 'n babaseuntjie gegee. Sy naam was Set. Set het grootgeword om God net so lief te hê soos Abel, en toe hy kinders gehad het, het hy hulle geleer hoeveel God hulle liefgehad en vergewe het.

Abel, Kain en Set het almal 'n keuse gehad: hulle kon God se woorde waardeer en aanvaar, of hulle kon God wantrou en op hulleself staatmaak. Abel en Set het God albei liefgehad, maar Kain het ongelukkig nie, en hy het nooit vrede gevind nie. Ons het dieselfde keuse. Sal jy God in jou lewe aanvaar en Hom vra om jou te help?

7. Henog Wandel met God

En Henog het met God gewandel; en hy was daar nie meer nie, want God het hom weggeneem. Genesis 5:24 (AOV)

Genesis 5

PP hoofstuk 6

Jare het verbygegaan. Set het kinders gehad, en hy het hulle geleer oor God se liefde vir hulle. Hulle het grootgeword en hul eie kinders en kleinkinders gehad, en hulle het ook geleer om God lief te hê en te gehoorsaam. Kain en sy kinders en

kleinkinders het 'n klein entjie verder weg gewoon, hulle het egter geleef sonder om God te aanbid. Hulle het hul eie afgode om te aanbid gemaak, en besluit om die enigste ware God en Sy Seun te vergeet.

In daardie dae het mense baie lank geleef, baie langer as wat enigiemand nou leef. Mense het vir honderde jare geleef. Dit het beteken dat nege generasies gelyktydig saam geleef het! Adam en Eva kon hul stories vertel aan baie generasies na hul seun Set.

Een van Set se afstammelinge was 'n man met die naam Henog. Toe hy 'n seun was, het Henog geluister na Adam wat vir sy familie vertel het van die Tuin van Eden en die verbode vrugte. Wanneer hy gaan stap het, het hy die poort van die Tuin van Eden gesien, bewaak deur helder-skynenede engele. Sedert Adam se sonde is niemand binne daardie tuin toegelaat nie, maar die tuinpoort en die engele was 'n voortdurende herinnering aan wat verlore gegaan het as gevolg van sonde. Toe hy nog baie jonk was, het Henog besluit dat hy God wou liefhê en volg, en hy het. Hy het 'n poging aangewend om tyd saam met God deur te bring, veral op sy eie, in die natuur.

Henog het grootgeword en getrou. Toe hy 65 jaar oud was, het hy sy eerste kind gehad, 'n seuntjie met die naam Metúsalag. Henog het nog altyd geglo dat God hom liefhet, maar toe hy self ervaar het hoeveel hy sy seuntjie liefhet, het hy besef dat God hom net so liefhet – en selfs baie meer! Hy het ook verstaan dat, alhoewel God 'n Seun gehad het wat Hy baie liefgehad het, Hy mense so liefgehad het dat Hy bereid was om Sy Seun aarde toe te stuur om hulle te red. Hierdie begrip het hom nog nader aan God gebring.

Nadat Metúsalag gebore is, en terwyl hy grootgeword het, het Henog se verhouding met God ook gegroei. Hy het al hoe meer tyd saam met God deurgebring, gebed en Sy weë leer ken. Hy het

dit wat hy geleer het met ander gedeel. Elke dag het hy “met God gewandel.” Na 'n tyd, toe hy 365 jaar oud was, het hy so na aan God gekom dat God besluit het om hom reguit hemel toe te neem. Henog het die eerste persoon geword wat hemel toe gegaan het; hy het nooit gesterf nie. Dit was verstommend, want dit het beteken dat die mens sonde kon oorkom deur innigheid met God!

Ons kan ook leer om “met God te wandel” en 'n noue verhouding met Hom te hê. Wat God met Henog gehad het, wil Hy ook met jou en my hê. Hy wil ons help om te leer hoe om elke dag met Hom te wandel. Sal jy Hom toelaat?

8. Die Bou van die Ark

Want: Elkeen wat die Naam van die Here aanroep, sal gered word. Romeine 10:13 (AOV)

Genesis 6 – 7; Job 22:15-17
PP hoofstuk 7

Tyd het verbygegaan. Vir honderde jare het Set en Kain se families apart gewoon. Kain se familie het hulle afgode aanbid, en Set se familie het God aanbid. Maar na 'n rukkie het Set se afstammeling vriende begin maak met Kain se afstammeling. Die mans van Set se familie het selfs met vroue van Kain se familie getrou. Hierdie mans het die ware God vergeet en die afgode begin aanbid wat hulle vrouens saamgebring het. En natuurlik het hierdie vroue, wat afgode aanbid het, nie hulle kinders van God geleer nie. Alte gou het die meeste families van die aarde afgode begin aanbid en baie goddelose dinge gedoen. “Ons wil niks met God te doen hê nie!” het die mense besluit.

God was bedroef. Die mense was so goddeloos en het God verwerp, sodat Hy gesê het: “Ek sal binnekort my Gees van die aarde af moet verwyder, want die mense verwerp My.” Hy het geweet dat wanneer dit gebeur, daar 'n groot ramp sou wees – 'n enorme vloed sou die aarde oordek. Dit is omdat die boosheid van die mense so groot was dat dit die aarde vernietig het. As hulle Hom nie daar wou hê nie, sou Hy hulle nie langer kon beskerm nie, en die aarde sou hulle vernietig met 'n groot vloed.

Tog was daar een man, Noag, wat God liefgehad en Hom aanbid het. God wou al die mense red wat gered wou word, daarom het Hy vir Noag gevra om 'n groot boot te bou, genaamd 'n ark. Hy het vir Noag presies gesê hoe om dit te maak. Dit sou enorm wees, sodat baie diere en mense daarin sou kon pas.

Noag het God gehoorsaam en die ark begin bou. Hy het al sy geld bestee om boumateriaal te koop en werkers te betaal om dit te bou. Die mense het gekom om te sien wat hy doen. Hulle het gedink dit was darem baie vreemd vir iemand om 'n enorme boot in die middel van 'n vallei te bou, ver weg van enige riviere of mere. Toe Noag vir hulle sê dat water uit die lug sou val, het hulle hom bespot, want hulle het ook nog nooit reën gesien nie; die plante is elke nag met dou natgemaak. Al het die mense vir hom gelag, het Noag hulle steeds vertel wat God vir hom gesê het. “God wil julle red,” het hy gesê, “Maak asseblief gereed om saam met julle gesinne in die ark in te gaan.”

Honderd-en-twintig jaar het verbygegaan. Gedurende daardie tyd het Noag drie seuns gehad: Sem, Gam en Jafet. Sy seuns het grootgeword en getrou. Hulle het hom ook gehelp om die ark te bou. Uiteindelik was die groot boot klaar. Terwyl die mense nog so toekyk, sien hulle 'n lang tou diere wat na die ark toe kom! 'n Mannetjie en 'n wyfie van elke soort dier en voëls het stilweg, perfek in gelid, na die ark toe aangekom. Die meeste diere het

twee-twee gekom, maar daar was sommige wat in sewe pare gekom het. Die Bybel noem hulle die rein diere. (Kyk in Lev.11 vir 'n lys van rein diere.) Hulle het in die ark en in die stalle ingegaan wat Noag vir hulle gebou het. Die mense het verbaas toegekyk. Hulle het geweet dat net God se engele die diere so netjies kon laat inkom. Miskien was Noag tog reg – moes hulle ook in die ark ingaan?

Noag het opdrag van God ontvang om in die ark in te gaan. Hulle was die enigstes wat God se woord geglo het en gewillig was om in die ark in te gaan. Die mense het gekyk hoe Noag se vrou, sy seuns en hulle vrouens die ark binnegaan. Sommige van hulle het gedink dat hulle saam met Noag moes ingaan, maar geeneen van hulle was dapper genoeg om in die ark in te gaan nie. Hulle wou nie hê hul vriende moes vir hulle lag nie. Dit is baie hartseer, want God wou graag hê dat hulle Hom glo en die ark binnegaan. Toe het 'n engel die deur toegemaak, en daarna kon niemand dit weer oopmaak nie.

Vir sewe dae het niks gebeur nie. Noag en sy familie, en die diere, het binne-in die ark gewag. Die mense buite die ark het Noag en sy familie gespot. Hulle was bly hulle het nie die ark binnegegaan nie. Maar op die agtste dag het groot druppels water uit die lug begin val. Dit het baie swaar gereën. Water het ook van onder die grond uitgebars. Die mense buite wou in die ark ingaan, omdat die storm vreesaanjaend was, maar dit was te laat; niemand kon die deur oopmaak nie. Kort daarna was die hele wêreld met water oorstroom. Maar God het engele gestuur om na die mense en die diere om te sien wat die ark binnegegaan het. Hy het belowe dat as hulle in die ark ingaan, hulle gered sou word, en Hy het daardie belofte gehou.

Noag en sy familie het geloof in God se woorde gehad, al het niemand anders geglo wat hulle geglo het nie, en al het die res van die mense hulle bespot. Ons kan God vra vir dieselfde geloof

wat Noag gehad het. God kan ons geloof gee om in Sy woorde te glo, selfs wanneer dit lyk asof niemand anders dit doen nie. Kom ons vra Hom vandag vir hierdie geloof!

9. Die Vloed

Ja, God is my heil, ek sal vertrou en nie vrees nie; want die Here Here is my krag en my psalm, en Hy het my tot heil geword. Jesaja 12:2 (AOV)

Genesis 8, Jesaja 24

PP hoofstuk 8

Die vloed was die grootste storm wat die aarde nog ooit getref het. Die hele wêreld was in wanorde. Die natuur het gewys wat die mense gedoen het. Omdat die mense nie God se wette gehoorsaam het nie en wreedaardig opgetree het, het die aarde soortgelyk gereageer. Die mens se ongehoorsaamheid het die aarde verwoes, soos uitgebeeld deur die vloed. Dit het 40 dae en 40 nagte lank woens gereën. Water onder die grond het na die oppervlak uitgebars. Maar die ark was veilig en het heen en weer gewieg gedurende die hele ramp. Omdat Noag God se beskerming wou hê, het God se engele die ark bewaak.

Die storm het uiteindelik bedaar, maar die ark het daarna nog vir amper 'n jaar rondgedryf. Dit het baie maande geneem vir die water om te sak. Vir 'n tyd lank het Noag en sy gesin niks anders as water gesien as hulle by die venster uitkyk nie. Hulle kon glad nie land sien nie.

Eendag het Noag besluit om 'n kraai uit die ark te stuur. Die kraai het rondgevlieg, maar dit het gou weer teruggekom. Daar was

geen bome waarop dit kon gaan sit nie, dus moes dit terugkom na die ark. 'n Rukkie later het Noag 'n duif uitgestuur, en die duif het ook teruggekom. 'n Paar weke later het Noag hierdie duif weer uitgestuur, en hierdie keer het dit teruggekom met 'n olyftakkie in sy bek. Noag se familie was opgewonde – dit het hulle bly gemaak om te weet dat daar reeds 'n paar bome was! Dit het beteken dat hulle binnekort weer op land sou wees. Die volgende keer wat die duif uitgevlieg het, het dit nie teruggekom nie. Dit het 'n mooi boom gevind waarop dit 'n nes kon bou.

Die tyd het uiteindelik aangebreek vir die ark om op land tot ruste te kom! Hoe opwindend moes dit tog vir Noag se familie gewees het toe hulle hoor hoe die engel die groot deur van die ark oopgemaak het! Gou het al die diere uitgekom en weggedwaal om goeie woonplekke te vind.

Noag en sy familie was dankbaar teenoor God, want Hy het Sy belofte nagekom om hulle te red. Hulle het 'n altaar gebou en Hom daar aanbid, naby die ark. Maar God wou hulle nog 'n belofte gee. Hy het 'n groot, pragtige reënboog in die lug gesit. Hy het vir hulle gesê: “Hierdie reënboog is om julle te herinner dat Ek nooit weer sal toelaat dat die hele aarde met water bedek word nie.” Na die vloed, elke keer as Noag se familie 'n reënboog gesien het, is hulle herinner aan hoeveel God vir hulle omgee het, en hulle het veilig gevoel in die wete dat 'n wêreldwye vloed nooit weer sou plaasvind nie.

Noag het sy seuns van God se liefde geleer, en hy het gehoop dat hulle ook hul kinders van die een ware God sou leer. Hy was dankbaar dat God hulle so liefgehad het dat Hy toegelaat het dat Sy Seun deur sy familie gebore word.

God het Sy liefde en sorg vir Noag en Sy familie op baie maniere getoon. Selfs wanneer onheilspellende dinge in die natuur gebeur, wil God vir ons sorg. Hy kan dit doen as ons na Hom

luister soos Noag gedoen het. Sal jy na God, ons hemelse Vader luister?

10. Die Toring van Babel

Dit is beter om by die Here te skuil as om op mense te vertrou. Psalm 118:8 (AOV)

Genesis 11: 1-9

PP hoofstuk 10

Jare het verbygegaan. Noag se seuns Sem, Gam en Jafet het kinders, kleinkinders en agterkleinkinders gehad. Ongelukkig het Gam besluit om God te verwerp en sy gesin grootgemaak sonder om hulle van God se beloftes aan hulle te leer. Baie gou was daar baie mense in die wêreld wat gekies het om leuens oor God te glo. Hulle het gedink dat God se verbond met hulle, deur die reënboog, net 'n storie was wat nie die moeite werd was om daarin te glo nie. Hulle wou nie die lesse van die vloed leer nie. Die mense het saam in stede begin woon en mure en vestings gebou vir beskerming. Hulle het nie geglo dat God hulle liefgehad het en hulle wou beskerm nie.

Eendag het 'n groep leiers besluit om 'n sterk stad met 'n enorme toring te bou. Hulle sou kamers daarin bou, en hulle sou dit die hoogste toring maak wat ooit in daardie dae gebou is. Hulle wou hê dat al die mense hulle moes bewonder en sien hoe magtig en slim hulle was. Bowenal wou hulle seker maak dat as daar nog 'n vloed kom, hulle 'n veilige toring sou hê waarin hulle kon opklim om hulself te beskerm. Baie gou het hulle werkers bymekaar gemaak en met hul enorme projek begin.

God het met hartseer toegekyk hoe mense gekies het om die ware kennis van God te verwerp, en verkies het om te glo dat God wreed en wraaksugtig was en net wag om nog 'n vloed oor hulle te stuur. Waarom het hulle geweier om te glo dat God alles gedoen het om mense te red van die vloed, wat deur hul eie dade veroorsaak is? Waarom het hulle op hulself vertrou vir beskerming, in plaas daarvan om na God te kyk en Hom te vra om vir hulle te sorg?

God het dit geniet om te sien hoe mense dinge skep en uitvindings doen. Maar Hy sou iets moes doen om hulle te keer om hierdie toring te bou. As hulle dit voltooi, sou hulle te magtig word. Hulle sou die paar aanbidders van die ware God begin dwing om hul oortuigings en lewenstyl te laat vaar. Hulle sou ellende bring vir al die mense onder hul heerskappy. God kon nie hierdie groot projek wat die mense gehad het, seën nie. Hy het vir Sy Seun gesê: “Die mense het almal een taal, en hulle bou hierdie toring. Niks sal hulle keer om hul planne te voltooi nie. Kom Ons gaan af en verwar hulle taal, sodat hulle mekaar nie meer kan verstaan nie.”

Dit is nie dat God verwarring vir hulle wou bring nie; wanneer mense God volg, is daar altyd vrede en begrip. Maar God het geweet dat indien Hy en Sy seun nader aan hulle sou kom, hulle God sou verwerp, dus het verwarring gevolg. God het Sy engele gestuur om hulle probeer oorreed om die bouwerk aan die toring te staak. Hy het deur Sy Gees hulle harte probeer bereik, maar die mense het Hom verwerp. Daarom het hulle dit moeiliker begin vind om vriendelik en duidelik met ander te praat.

Gou genoeg kon die mense mekaar nie meer verstaan nie. Hulle kon blykbaar nie meer saamstem oor hoe om dinge te doen nie. Die stryery en bakleiery het al hoe erger geword. Voorheen het hulle almal dieselfde taal gepraat, maar nou het hulle

verskillende tale gepraat en verward geraak. Gefrustreerd en kwaad het hulle die werk aan die toring gestaak. Hulle het na die ander mense gesoek wat hulle verstaan het, en saam het hulle na 'n ander gebied getrek. Natuurlik het God seker gemaak dat families mekaar kon verstaan en bymekaar kon bly.

Gou het mense oor die land versprei, en hulle het gemeenskappe gevorm met die ander families wat dieselfde taal gepraat het. Die toring van Babel was heeltemal verlate, en alle gedagtes aan mag en roem is vergete agtergelaat. Die families wat God steeds liefgehad en aanbid het, het 'n sug van verligting geslaak en die vrede en vryheid geniet om 'n lewe binne God se liefdevolle beskerming te lei. Hulle was dankbaar dat hulle 'n God gehad het wat daarvan hou om na al Sy kinders om te sien.

Die bouers van die toring het hulself en hul eie idees vertrou in plaas daarvan om God te vertrou. Hulle was trots en het gedink hulle kon hulself beter beskerm as God. Maar nadat hulle God verwerp het, het hulle hul beskerming verloor en kon hulle mekaar nie eers verstaan of saamwerk nie. God bied Sy beskerming aan ons, om daarop te vertrou en Sy hulp te ontvang sodat ons met ander oor die weg kan kom en hulle kan verstaan. Sal jy Sy aanbod aanvaar?

11. Job se Tragedie

En hulle wat u Naam ken, sal op U vertrou, omdat U die wat U soek, nie verlaat nie, o Here! Psalm 9:11 (AOV)

Job 1:1-2:10

Profete en Konings, hoofstuk 12

Job het in Us gewoon saam met sy vrou, sewe seuns en drie dogters. Hy was 'n baie ryk man, die rykste man in die ooste, en het duisende skape, kamele, osse en donkies besit. Hy het baie dienaars gehad wat vir hom gewerk het. Maar wat vir hom die belangrikste was, was nie sy rykdom nie, maar God. Hy het God bo alles liefgehad en Hom getrou aanbid.

Job het sy kinders sorgvuldig oor God geleer. Elke keer as sy kinders 'n partytjie gehou het, het Job die volgende oggend vroeg opgestaan en vir elkeen van hulle 'n offer gebring. Hy het gedink: “Ek sal dit doen ingeval enige van hulle teen God gesondig het.” Hy het sy familie liefgehad en voortdurend vir hulle gesorg.

Eendag, bo in die Hemel, was daar 'n spesiale byeenkoms. Die kinders van God uit die hemel en van ander wêrelde het gekom om God te besoek, en Satan was ook onder hulle.

“Waar was jy?” het God hom gevra. “Ek het oor die aarde geswerf,” het Satan geantwoord. Hy het dit geniet om, terwyl hy oor die aarde geswerf het, al die sondige dade wat hy mense sien doen het, uit te wys, en om te sien hoe mense voortdurend God se wet oortree het.

God het vir hom uitgewys: “Het jy my dienaar Job gesien? Daar is niemand soos hy op die aarde nie; hy is regverdig en vermy die kwaad, en hy gehoorsaam My.”

Satan het gespot, “Wel, dis geen wonder dat hy U volg nie. U het 'n heining van beskerming om hom en sy huis gebou, U het alles wat hy doen geseën, en hy het baie ryk geword. Ek is seker dat as U dit wegneem, hy U sal vervloek en verwerp.”

Het Job God werklik net liefgehad omdat hy ryk was? Sou Job werklik kwaad wees vir God as hy alles verloor wat hy gehad het? Almal wat na hierdie gesprek geluister het, het hulself hierdie vrae afgevra. Hulle het gewonder of dit vir mense moontlik was om God te vertrou, ongeag wat met hulle gebeur. God sou Satan moes toelaat om Job te toets sodat almal kon sien wat Job sou doen. Omdat God na aan Job was, het God geglo dat Job uiteindelik sou verstaan dat sy beproewing tot voordeel van die hele heelal sou wees.

God het vir Satan geantwoord: “Goed dan, alles wat Job het, is in jou mag. Maar jy mag Job self nie aanraak nie.”

Net nadat God Sy toestemming gegee het, het Satan met sy vernietigingswerk begin. Op 'n verskriklike dag het Job vier boodskappers ontvang, die een na die ander. Die eerste een het gesê: “Meneer, die osse was aan die ploeg en die donkies het daar naby gevreet, en die Sabeërs het gekom en al die dienaars met swaarde doodgemaak en die diere weggeneem. Ek is die enigste dienaar wat ontsnap het om u te vertel.”

Hierdie dienaar het nog nie klaar gepraat nie, toe 'n ander dienaar opdaag en sê: “Meneer, vuur van God het uit die hemel geval en die skape en die dienaars verbrand. Ek is die enigste een wat ontsnap het om u te vertel!” Was hierdie vuur werklik van God afkomstig? Nee, natuurlik nie. Die dienaar het gedink dit was van God, maar dit was eintlik Satan wat al hierdie verwoesting aangebring het.

Terwyl hy nog praat, kom 'n ander dienaar en sê: “Meneer, drie groepe Galdeërs het gekom en al die kamele geneem. Hulle het ook die dienaars met swaarde doodgemaak. Ek is die enigste een wat ontsnap het om u te vertel.”

Voordat hy klaar gepraat het, het 'n vierde dienaar met verskriklike nuus opgedaag. “Meneer, u seuns en dogters het 'n partytjie by u oudste seun se huis gehou. Skielik het 'n sterk wind uit die woestyn gekom en die huis omgewaai. Almal is dood behalwe ek – ek is die enigste een wat ontsnap het om u te vertel.”

Job was baie, baie hartseer. Hy het gedoen wat mense in daardie dae gedoen het wanneer hulle vol droefheid was: hy het sy kleres geskeur en sy kop geskeer. Toe het hy op die grond geval en God aanbid. Almal rondom hom was verbaas toe hy gesê het: “Ek is met niks gebore en ek sal met niks sterwe. Die Here het gegee en die Here het geneem. Mag die Naam van die Here geprys word.” Ten spyte van sy diepe ontsteltenis, het hy God steeds vertrou en geweier om vir Hom kwaad te wees oor wat gebeur het.

Daarna het God se hemelse kinders nog 'n vergadering gehad. Satan was weer daar. Toe hy vir God sê dat hy weer op die aarde rondgeswerf het, het God gesê: “Is jy nog steeds gekant teen Job? Al het jy my beweeg om hom te vernietig deur my beskerming sonder rede van hom terug te trek, het hy steeds nie teen my gesondig nie.”

Satan was nie gelukkig hieroor nie, daarom het hy aangevoer: “Wel, U het hom nog nie aangeraak nie; as U pyn aan sy liggaam bring, sal hy U sekerlik vervloek.” Sou Job God werklik vertrou, selfs al het hy pyn in sy liggaam? Die hemelse wesens het met belangstelling geluister, want hulle het ook hieroor gewonder.

God het vir Satan gesê: “Goed so, hy is in jou hande, maar moenie sy lewe wegneem nie.”

Nadat Satan toestemming gekry het, het hy Job met 'n verskriklike siekte aangeval. Hy het seker gemaak dat Job se vel bedek was met jeukerige, pynlike swere, van sy voetsole tot by sy kop. Job het so verskriklik gevoel dat hy 'n stuk uit 'n gebreekte kleipot gegryp het om homself te krap, en hy het in as gelê om te wys hoe hartseer hy gevoel het. Maar steeds het hy geweier om God te vervloek.

Job se vrou het toegekyk. Sy was ontsteld, en ook kwaad. Sy het teenoor hom uitgebars: “Probeer jy nog steeds om nie te sondig nie? Waarom vloek jy God nie net en sterf nie?” Sy het gedink dat as Job God vervloek, God kwaad sou wees en hom sou laat sterf, en dan sou Job nie meer ly nie. Maar Job het geweet dat God nie so is nie. Hy het gesê: “Waarom sê jy sulke dwase dinge? Gaan ons net goeie dinge van God aanvaar, en nie ook die slegte dinge wat gebeur nie?” Natuurlik bring God net goeie dinge na ons toe, en dit is Satan wat die slegte dinge bring.

Terwyl die hemelse wesens gekyk het, was hulle verbaas. Job het so pas alles verloor wat hy besit het en al sy kosbare kinders, en nou het hy 'n verskriklike siekte gehad, en hy het God steeds vertrou en geweier om te sondig. God was immers reg. *Dit was vir mense moontlik* om God so goed te ken dat hulle Hom kon vertrou, selfs wanneer tragedies oor hul pad kom. Kies jy om God ook te vertrou, selfs wanneer slegte dinge gebeur?

12. Job se Vriende

Laat jou weg aan die Here oor en vertrou op Hom, en Hy sal dit uitvoer; en Hy sal jou geregtigheid laat voortkom soos die lig en jou reg soos die middag. Psalm 37:5-6 (AOV)

Job 2:11 – 42:17

Profete en Konings, hoofstuk 12

Job het drie vriende gehad met die name Elifas, Bildad en Sofar. Hulle het gekom om hom te besoek en te vertroos. Toe hulle sien hoe siek hy was, het hulle gehuil, hulle klere geskeur en stof op hulle koppe gestrooi, want dit is wat mense in daardie dae gedoen het om te wys hoe hartseer hulle was. Sewe dae en nagte lank het hulle stil langs Job gesit en niks gesê nie, want sy hartseer was so groot.

Uiteindelik het Job gepraat. Hy het vir hulle vertel hoe hartseer hy was. “Ek wens ek kon net sterf,” het hy erken. Maar in plaas daarvan om hom te troos, het sy vriende, gesê: “Wat het jy gedoen, Job? Jy moes sekerlik gesondig het sodat God jou so gestraf het.” Job het geantwoord: “Ek het niks verkeerd gedoen nie. Ek weet nie hoekom dit gebeur het nie.” Hoe meer sy vriende daarop aangedring het dat hy berou moes hê, hoe meer het Job hulle verseker dat hy onskuldig was. “As ek iets verkeerd gedoen het, vertel my dan asseblief wat dit is. Julle woorde help my nie om beter te voel nie,” het hy gepleit. Alhoewel hy nie geweet het hoekom dit gebeur het nie, het Job geweet dat God 'n bres ('n bres is 'n gat) in die beskermende heining rondom hom oopgemaak het, en dat hy aan die bose oorgelewer is.

Na lang gesprekke met sy drie vriende, het Job direk met God gepraat. Hy het gebid: “Ek verstaan nie hoekom dit gebeur het

nie. Ek voel asof U nie luister nie en dat U wreed is. U weet of ek gesondig het of nie, en U kan my oordeel.” Job se vriende het hom gehoor en hulle koppe geskud. Hulle was seker dat Job 'n verskriklike sonde gepleeg het, maar dat hy geweier het om dit te erken.

Uiteindelik is God se stem uit 'n warrelwind gehoor. Hy het die hele tyd na hulle gesprekke geluister, en uiteindelik het Hy gepraat. “Wie veroorsaak verwarring deur te praat oor dinge waarvan Hy nie weet nie?” het God gevra. Toe begin God vrae vra wat geen mens kan beantwoord nie: “Waar was jy toe Ek die fundamente van die aarde gelê het?” Hy het aangehou om vrae te vra oor sneeu, hael, wolke, golwe, diere, voëls en meer. Hoe meer Hy gepraat het, hoe meer het Job besef dat hy niks weet nie, maar dat God alles weet. Daar is vrae wat mense nooit sal kan beantwoord nie, maar hulle kan kies om eenvoudig te vertrou dat God weet wat die beste is.

Job het God gehoor, en in hierdie nabyheid met Hom het hy sy eie sondigheid aangevoel. Hy het geweet dat hy geen verskriklike sonde gepleeg het om sy tragedies te veroorsaak nie, maar hy was bewus daarvan dat hy 'n sondige mens was wat God nodig gehad het. “Ek is 'n sondaar; ek het geen antwoord aan U nie. Ek weet U kan alles doen en niks kan van U weerhou word nie. Ek het berou in stof en as,” het hy verklaar.

Job se vriende het ook geluister, maar hulle het niks gesê nie. Anders as Job, het hulle nie gesien hoe sondig hulle was nie. Hulle het Job verskriklik laat voel en hulle het daarop aangedring dat God hom straf terwyl dit nie waar was nie, maar hulle was steeds oortuig dat hulle sondeloos was.

Op daardie stadium het God direk met die drie vriende gepraat: “Ek is bedroef omdat julle nie die regte dinge aangespreek het soos Job nie.” Toe het Hy opdrag gegee: “Bring sewe bulle en

sewe ramme, en my dienaar Job sal vir julle bid, en julle sal vergewe word.” God het nie in offerandes belanggestel nie, maar Hy het geweet dat dit die manier was waarop hulle met sekerheid sou voel dat Hy hulle vergewe het. Hy het hulle liefgehad en wou hulle help om hul verhouding met Hom en met Job te herstel. Die manne het aanvaar wat God gesê het en Hom gehoorsaam, en nadat Job vir sy vriende gebid het, was hy genees.

Daarna was dit heeltemal duidelik vir die hele heelal dat Job God liefgehad en vertrou het, ongeag wat met hom gebeur het. Satan het niks meer te sê gehad nie, en God het hom nie toegelaat om Job langer te pla nie. Weer eens het God 'n heining van beskerming om Job geplaas. Hy het hom dubbel soveel gegee as wat hy voorheen besit het, en sy broers, susters en vriende het almal by sy huis kom eet om hom te vertroos en vir hom geskenke van geld en goue oorbelle te bring.

Job se laaste jare was die beste jare van sy lewe. God het hom geseën met sewe seuns en drie dogters. Sy dogters Jemima, Kesia en Kerenhappug was die mooiste vroue in die hele land. Hy het nog 140 jaar hierna geleef en vier geslagte van sy nageslag gesien voordat hy gesterf het.

Alhoewel Job nooit uitgevind het hoekom God hierdie tragedies toegelaat het nie (hy nie van Satan se gesprek met God geweet het nie), het hy verkies om altyd te vertrou dat God die beste weet en dat God dit aan hom sou verduidelik wanneer hy in die hemel kom. Hartseer dinge gebeur wel in die lewe, en ons weet nie altyd hoekom nie, maar hoe meer ons God ken, hoe meer kan ons vertrou dat Hy alles weet en doen wat die beste is. Sal jy ook God vertrou, soos Job gedoen het?

13. Abram Verlaat Ur

En Abraham het in God geglo, en dit is hom tot geregtigheid gereken. Romeine 4:3 (AOV)

Genesis 12:1-8

PP hoofstuk 11

Soos die jare verbygegaan het, het al hoe meer mense van God begin vergeet. Die mans het met vroue getrou wat afgode aanbid het, en wat hul kinders geleer het om afgode eerder as God te aanbid. Terwyl God gekyk het, het Hy geweet dit was tyd om 'n man te vind wat Hom sou liefhê, Hom sou volg en sy familie van God sou leer. Deur so 'n familie sou God Sy Seun na die wêreld kon stuur. God het 'n man met die naam Abram gekies.

Abram het saam met sy familie in Ur gewoon. Sy familie het God aanbid, maar hulle was ook 'n bietjie verward en het ook afgode aanbid. God het geweet dat Abram van daardie verwarring moes wegkom, sodat hy kon leer om op God te vertrou en Hom alleen te aanbid. Eendag het God vir Abram gesê: “Jy moet hierdie plek verlaat en na 'n land gaan wat Ek jou sal wys.” Abram het dit gehoor en gekies om God te gehoorsaam. Dit was moeilik vir hom om sy huis en die mense wat hy geken het, te verlaat, maar hy het God vertrou.

Abram het al sy goed gepak. Hy was bly dat sy vrou Sarai, sy pa Tera en sy neef Lot saam met hom gekom het. Hulle het ook baie dienaars gehad wat gehelp het om na al hulle diere om te sien. Hulle het na 'n dorp met die naam Haran gereis en daar 'n rukkie gebly. Terwyl hulle in Haran was, is Abram se pa oorlede.

Toe het God weer met Abram gepraat en gesê: “Jy moet hier weggaan en na die land gaan wat Ek jou sal wys. Ek het 'n plan vir jou familie: Ek sal jou seën, en deur jou familie sal al die

families van die aarde geseën word.” Toe het Abram weer al sy goed gepak, en saam met Sarai, Lot en al hulle dienaars het hulle weer na Kanaän begin reis.

Toe hulle in Kanaän aankom, het God vir Abram gesê: “Hierdie land sal Ek aan jou Saad gee.” Die Saad was die Messias, die beloofde Een, so het God Abram belowe dat die Beloofde Een uit sy familie sou kom, en dat die aarde aan Hom gegee sou word. Abram het uit dankbaarheid 'n altaar gebou en God daar aanbid. Tog het Abram gewonder, hoekom het God gesê Hy sou hierdie land aan sy familie gee? Abram en Sarai het geen kinders gehad nie, en hulle het oud geword. Hoe sou God dit doen? Tog het Abram gekies om God te vertrou en eenvoudig Sy leiding te volg, al het hy nie 100% verstaan hoe God dinge sou laat uitwerk nie.

Ons kan kies om dieselfde vertrou in God te hê. Soms gee God ons beloftes, en ons verstaan nie hoe Hy dit in ons kan vervul nie. Soms lyk die dinge wat God belowe onmoontlik. Maar as ons geloof het en geduldig wag, kan ons seker wees dat God al Sy beloftes aan ons sal nakom. Glo ons dit?

14. Abram Reis na Egipte

Lei my in u waarheid en leer my, want U is die God van my heil. U verwag ek die hele dag. Psalm 25:5 (AOV)

Genesis 12: 9-20
PP hoofstuk 11

Terwyl Abram gereis het, moes hy en sy groep by verskeie plekke stop sodat hul diere kon rus. Oral waar hulle gestop het, het Abram getrou 'n altaar gebou en God daar aanbid. Hy was

beleefd en vriendelik, en hy het vriende gemaak met baie van die mense van die land, en sommige van hulle het gekom om te kyk hoe hy God aanbid. Hy was bly om met hulle te gesels oor die ware God en hoe om Hom te aanbid. Selfs nadat hy daardie plekke verlaat het, het die altare agtergebly, en sommige van die Kanaäniete het hierdie altare ook gebruik om God te aanbid. Abram was 'n ware sendeling en het met al die mense wat hy ontmoet het, gesels oor God.

Kort nadat hulle in Kanaän aangekom het, het 'n hongersnood oor die land gekom. Abram en sy mense moes na Egipte reis om die hongersnood te oorleef. Hulle sou na Kanaän terugkeer nadat die hongersnood verby was.

Abram het God tot op daardie stadium ten volle vertrou, en God het hom en sy gesin beskerm. Ongelukkig was Abram egter vir 'n oomblik in die versoeking om op te hou om op God se beskerming te vertrou en homself op sy eie manier te beskerm. Toe hulle in Egipte aankom, het Abram vir Sarai gesê: “Kom ons sê vir die Egiptenare dat jy my suster is, nie my vrou nie. Ek is bang hulle sal my doodmaak sodat hulle jou kan neem, want jy is 'n baie mooi vrou.” Sarai het ingestem. Toe hulle in Egipte aankom, het hulle vir die mense gesê dat hulle broer en suster is, en nie man en vrou nie. Abram het slegs 'n deel van die waarheid vertel. Sarai was sy halfsuster; Abram en Sarai het dieselfde pa gehad, maar 'n ander ma. Maar die belangrikste was dat sy, sy vrou was, maar hy het dit weggesteek van die Egiptenare, en deur dit te doen, het hy 'n leuen vertel.

Sarai was so mooi dat die Egiptenare die Farao van haar vertel het. Hy het besluit om Sarai na die paleis te bring en haar sy vrou te maak. Hy het Abram baie goed behandel en hom baie geskenke gegee. God was hartseer dat Abram Hom nie genoeg vertrou het om die Farao die waarheid te vertel nie. Hy het toegelaat dat 'n plaag na die huis van die Farao kom, sodat hy

sou besef dat Sarai Abram se vrou was, en dat hy haar na Abram moes terugneem.

Farao was baie ontsteld. Hy wou Abram of Sarai nooit seermaak nie, en hy het gewens hy is nie belieg nie. Hy het Sarai teruggeneem na Abram en hulle gevra om Egipte te verlaat. Hy het seker gemaak dat hulle veilig vertrek. En Abram moes ook hartseer gewees het toe hy besef het dat hy 'n geleentheid misgeloop het om die Egiptenare van God te leer. Hy het gewens hy het God heeltyd vertrou. Tog het God hom liefgehad en hom vergewe, en was hy steeds by hom en het hom en sy familie beskerm.

Hoe dankbaar moes Abram gewees het om so 'n liefdevolle, sorgsame en vergewende God te hê! Hierdie selfde God wil ons ook verseker dat ons Hom kan vertrou, dat dit nooit nodig sal wees om 'n leuen te vertel ter wille van ons veiligheid nie. Vertrou ons Hom wanneer ons bedreig voel?

15. Abram Laat Lot Kies

Julle moet nie elkeen na sy eie belange omsien nie, maar elkeen ook na die ander s'n. Filippense 2:4 (AOV)

Genesis 13: 5-18

PP Hoofstuk 12

Abram en Sarai het geen kinders gehad nie, maar hulle het baie dienaars gehad, en hierdie dienaars het ook hul eie gesinne gehad. Abram se neef Lot het ook by hulle gewoon, en albei mans het 'n groot aantal skape, bokke en ander diere gehad. Al hierdie mense, en veral die diere, het baie ruimte, gras en water nodig

gehad. Die dienaars was elke dag besig om genoeg weiplekke vir Abram en Lot se diere te vind.

Gou het Abram en Lot stryery en rusie begin hoor. Lot se dienaars wou nie hê dat Abram se dienaars hulle weiplekke moes beset nie, en Abram se dienaars wou Lot se dienaars van hulle plekke af weghou. Die rusie het al hoe erger geword, totdat Abram geweet het dat hy iets moes doen.

“My liewe Lot,” het hy vir sy neef gesê, “Ons is broers – ons is van dieselfde familie, en ons aanbid dieselfde God. Ons behoort nie rusies in ons huis te hê nie. Waarom skei ons nie, sodat daar genoeg plek en kos vir al ons diere kan wees nie? Kyk daar buite: daar is die vlakte van die Jordaen en die vlakte van Kanaän. Na watter een wil jy trek?

Abram was vriendelik en vrygewig teenoor sy neef. As die oom en die ouer een, het Abram die reg gehad om eerste te kies, maar hy was liefdevol en onselfsugtig, en het vertrou dat God vir hom sou sorg, ongeag waar hy uiteindelik sou woon. Ongelukkig was Lot nie so onselfsugtig nie, en hy het nie eerste aan sy oom gedink nie. Hy moes gesê het: “Ag, Oom, jy behoort die een te wees wat eerste kies!” Maar in plaas daarvan het hy na die twee stukke grond gekyk en die beste, groenste en mooiste een gekies: die vlakte van die Jordaen.

God was hartseer dat Lot selfsugtig was, maar Hy was tevrede met wat Abram gedoen het. Alhoewel Abram moes trek na die stuk grond wat nie so vrugbaar of mooi was soos die land wat Lot gekies het nie, het God Abram verseker: “Kyk na die hele land rondom jou – selfs die land waarheen Lot gegaan het; Ek sal dit aan jou en jou nageslag vir ewig gee.” Weer eens het God Abram daaraan herinner dat die Messias uit sy familie sou kom en dat hulle die aarde sou ontvang. God het die land “vir ewig” belowe: dit was 'n belofte van die nuwe wêreld ná die

Wederkoms van Jesus, waar Abram nooit sou sterf nie en die land “vir ewig” sou kon besit. Abram het gekies om ander eerste te stel, en God het hom geseën en vir hom gesorg.

Abram was onselfsugtig omdat hy God geken het, en dit het hom gehelp om op God se sorg te vertrou. Kom ons vra God om ons te help om Hom ook op hierdie manier te leer ken, sodat ons onselfsugtig kan wees en ons harte gereed is om groot beloftes te kan ontvang!

16. Abram Red Lot

***Here, maak my u weë bekend; leer my u paaie.
Psalm 25:4 (AOV)***

*Genesis 14
PP hoofstuk 12*

Abram het in vrede met die nasies rondom hom geleef. Die mense rondom hom kon sien dat hy sagmoedig, vreedsaam, eerlik en vriendelik was. Wanneer hy kon, het hy met hulle gepraat oor die wonderlike God wat hy aanbid het.

Eendag het boodskappers gekom om hom te vertel dat daar 'n geveg tussen vyf van die Kanaänitiese konings en vyf vyandige konings was, en dat die vyandelike konings tydens hierdie geveg mense gevange geneem het. Onder daardie gevangenes was Lot en sy familie. Abram het nie gewag op God om te hoor wat om te doen nie, en het sy manne vinnig vir die geveg voorberei, en hulle het vertrek om Lot en sy familie te red. Abram het nie eers veel daaroor nagedink nie: die mense in Kanaän het eenvoudig oorlog gemaak wanneer iemand vir wie hulle lief was, gered

moes word, dus het Abram dit ook gedoen. Hy en sy manne was suksesvol. Hulle het die vyande doodgemaak en uiteindelik Lot, sy familie, baie ander Kanaänitiese gevangenes en al die buit teruggebring – al die waardevolle items wat die vyandige leërs uit die omliggende stede geneem het.

Dit was nie die manier waarop God vir Abram sou gesê het om Lot te red nie. Hy wou nie hê dat Abram en sy familie swaarde moes opneem om mense dood te maak nie. Abram sou hierna deur nagmerries en onrus geteister word as gevolg van die geweld wat hy gesien en gedoen het. Abram het gedoen wat hy gedink het die beste was, al was dit nie die beste nie, maar hy was suksesvol in die geveg omdat die vyandelike konings so goddeloos was dat hulle reeds God se beskerming verloor het. Daarom was dit vir Abram moontlik om die geveg te wen.

Abram het huistoe gegaan. Hy het die mense wat gevangenes was, teruggebring, asook al die goed wat die ander leër gesteel het. Toe hy daar aankom, het hy twee konings teëgekom wat sy oorwinning saam met hom wou vier. Die eerste was die koning van Sodom, en die tweede was Melgisedek, die koning van Salem.

Melgisedek, die koning van Salem, het brood en wyn vir Abram gebring om te eet. Dit was spesiaal, want Melgisedek was nie net 'n koning nie; hy was ook 'n priester van God. Hy wou Abram seën deur vir hom hierdie brood en wyn te bring; dit sou Abram van God se liefde verseker, want Abram het ontsteld gevoel na al die moorde wat hy in die geveg gepleeg het.

Die koning van Sodom het hom bedank dat hy al die mense gered het en gesê: “Abram, neem asseblief al die besittings van die geveg; hou dit vir jouself.” Maar Abram het geweier om enigiets te hou. In plaas daarvan het hy 'n tiende, of een tiende

van die besittings, aan Melgisedek gegee, omdat Melgisedek 'n priester was.

Die res van die goedere is aan die koning van Sodom gegee. Abram wou hê almal moes weet dat alles wat hy gehad het van God af gekom het, dat sy behoeftes altyd deur God voorsien is, en dat hy nie hierdie stryd gevoer het om homself te verryk nie. Al wat hy wou hê, was om sy neef te red.

Maar Abram was hierna ontsteld. Hy was nog altyd 'n man van vrede, en nou het hy en sy manne verskeie mense doodgemaak om sy neef te red. Op die een of ander manier het hy geweet dat dit nooit God se plan was nie, en dat hy God moes geraadpleeg het voordat hy die oorlog aangepak het.

Hierdie gebeurtenis in Abram se lewe het hom gehelp om te leer om te wag op God en Hom te vra wat om te doen en hoe om dit te doen. Hoe vertroos was Abram tog met Melgisedek se seën! Abram het geweet dat, al het die ander konings hom as 'n held beskou, hy dinge anders kon gedoen het – hy kon dinge op God se manier gedoen het.

Sal jy onthou om God te vra voordat jy enige belangrike besluite neem? Hy wil jou wys wat die beste manier is om dinge te doen, en as jy Hom vra, sal Hy jou met graagte help.

17. God Hernu Sy Belofte aan Abram

Hy [Abraham] was vas daarvan oortuig dat God dit wat Hy beloof het, ook kan doen. Romeine 4:21 (AFR20)

Genesis 15

PP hoofstuk 12

Vir almal in Kanaän was Abram 'n held. Het hy immers nie 'n dapper geveg gevoer en baie gevangenes gered nie? En hy het nie eers die buit van die geveg vir homself gehou nie! Maar Abram het anders daaroor gevoel; hy het nie soos 'n held gevoel nie. In plaas daarvan het hy aanhou dink aan al die moorde wat tydens die geveg plaasgevind het, en sy hart het swaar geword. Abram wou bekend staan as 'n man van vrede, nie as 'n kryger nie.

God het Abram liefgehad en verstaan hoe hy gedink en gevoel het. Hy het geweet dat Abram die beste gedoen het volgens dit wat hy destyds geweet het, en Hy het hom in die geveg beskerm, want die vyande was so goddeloos dat hulle nie meer deur God beskerm kon word nie. Hy het toegelaat dat hierdie hele situasie tot voordeel van Abram meewerk. Hy was bly dat Abram besef het dat die moord op iemand anders, maak nie saak hoe sleg hulle is nie, nie God se manier van doen is nie.

Omdat Abram mense doodgemaak het om sy neef te red, was hy nou bang dat iemand sou kom en hom uit wraak sou probeer doodmaak. Met dit in gedagte, het God een nag aan hom verskyn en aan hom gesê: “Moenie bang wees nie, Abram, Ek is jou beskerming en jou beloning.”

Abram het gesê: “Here, watter beloning gaan U my gee? Waarom sou ek enigiets besit as ek nie 'n seun het nie? Sou my dienaar Eliëser soos 'n seun vir my wees en alles wat ek besit, ontvang?”

God het geantwoord: “Nee, Abram, jy sal jou eie seun hê. Kyk op na die hemel. Sien jy al die sterre? Dit is hoeveel kinders, of nageslag, jy sal hê.”

Abram het probeer om die sterre te tel, maar hy kon nie. Daar was so baie! Sou hy regtig so 'n groot familie hê?

“En Abram, kan jy die sandkorrels tel?” het God gevra, “Dit is hoeveel nageslag jy sal hê.”

Abram het geweet hy kon nie eers die korrels in 'n klein handjievul sand tel nie. Sou hy regtig soveel kinders hê? Hy het nie eers een kind op daardie oomblik gehad nie. Hy moes kies of hy God wou glo. Abram het toe besluit om te glo dat wat God gesê het, waar sou word. Hy het geweet dat God in staat was om enigiets te doen!

“En Abram het in God geglo, en dit is hom tot geregtigheid gereken.” Om God se woorde te glo, was genoeg vir Abram om 'n regverdige man te wees. Dit is dieselfde met ons; as ons God glo, sal Hy kan doen wat Hy aan ons belowe, en Hy sal ons regverdig maak. Glo jy God se woorde?

18. 'n Mensgemaakte Verbond

***En Ek sal my verbond oorig tussen My en jou en jou
nageslag ná jou in hulle geslagte as 'n ewige verbond, om
vir jou 'n God te wees en vir jou nageslag ná jou.
Genesis 17:7 (AOV)***

*Genesis 15:7-21
PP hoofstuk 12*

God het vir Abram belowe dat hy 'n seun by Sarai sou hê, en Abram het geglo dat God dit sou doen. Hierna het God hom herinner aan Sy belofte: “Ek sal jou hierdie land gee as erfenis.” Maar Abram was steeds baie ontsteld oor die oorlog wat hy geveg het. Hy het verskriklik gevoel toe hy onthou het hoe mense in hierdie stryd dood is.

Abram het God gevra: “Hoe sal ek weet dat ek hierdie land sal ontvang?” Toe God belowe het om hom 'n seun en baie nageslag te gee, het Abram dit eenvoudig geglo. Maar nou het hy God gevra vir 'n teken om te bewys dat God hom die land sou gee. Deur hiervoor te vra, het hy getoon dat hy nie ten volle in God se woorde geglo het nie.

God het verstaan en vir Abram gegee wat hy gevra het; Hy het 'n verbond met Abram gesluit soos mense dit in Abram se tyd gedoen het. “Bring 'n drie jaar oue koei, 'n drie jaar oue bokooi en 'n drie jaar oue ram, asook 'n tortelduif en 'n jong duif,” het God beveel. Abram het hierdie diere met graagte gebring, en hy het gedoen wat mense in hierdie land gewoonlik doen wanneer hulle 'n belangrike belofte aan iemand maak: hy het hulle doodgemaak en hulle in die helfte gesny, almal behalwe die twee voëls, en hy het die helftes teen mekaar geplaas. Wanneer mense dit gedoen het, het hulle probeer sê: “As ek my belofte aan julle nie nakom nie, sal ek my lewe verloor, soos hierdie diere hul

lewens verloor het.” Dit was 'n manier om te wys dat hulle hul belofte baie ernstig opgeneem het.

Maar het God hierdie ooreenkoms nodig gehad? Nee, Hy het nie, want God hou altyd Sy belofte. Dit was *Abram* wat dit nodig gehad het, want hy kon nie God se beloftes glo deur net Sy woorde aan te hoor nie; hy het iets nodig gehad om hom te help glo. Dus het God hierdie ooreenkoms aangegaan om Abram te help om Sy woord te glo. God was nie geïnteresseerd in die doodmaak van diere nie; Hy sou verkies het dat Abram Hom eenvoudig van die begin af sou glo, sonder om te vra vir offers. Maar om Abram te red, het God sy offer en verbond aanvaar.

Abram het naby die geofferde diere gesit en toegekyk. Kort daarna het voëls afgevlieg om die dooie diere te eet, maar Abram het hulle weggejaag. Toe het hy nog 'n bietjie gewag. Hy het die res van die dag naby die dooie diere gesit. Toe, teen sonder, het hy in 'n diep slaap geval.

Skielik het Abram 'n verskriklike donkerte gevoel. Dit was nie net die donkerte van die nag nie; dit was donkerte in sy hart, 'n verskriklike gevoel van vrees. Hy het nie vrede gehad nie; hy het steeds gedink aan die stryd wat hy gevoer het om Lot te red. Toe het God met hom gepraat. “Abram,” het God hom saggies weer verseker, “jy sal op ‘n hoë ouderdom in vrede sterf.” Abram se vyande sou hom nie agtervolg en wreek nie. God het ook gesê: “Jou nageslag sal 400 jaar lank vreemdelinge in 'n land wees. Die vierde geslag sal hierheen terugkeer, wanneer die boosheid van die Amoriete so erg word dat Ek hulle nie meer kan beskerm nie.”

Toe het God vir Abram iets gedoen: Hy het 'n rokende oond en 'n brandende lamp tussen die stukke diere laat deurgaen. God het dit so gedoen om Abram te help glo, want dit is hoe mense in Abram se tyd 'n verbond aangegaan het; dit was waaraan

Abram gewoon was. En net daar het God Sy belofte aan Abram herhaal: “Ek het hierdie land aan jou nageslag gegee.”

Abram was daarna in vrede, wetende dat God hom so 'n pragtige belofte gegee het. Hy kon nou God se woorde glo.

Wat 'n liefdevolle, geduldige God het ons tog! Hy het 'n mensgemaakte verbond met Abram aangegaan, sodat dit Abram se geloof sou versterk. Ons weet dit was 'n mensgemaakte verbond, want dit is met diereoffers gesluit net nadat Abram aan God se woord getwyfel het.

Net soos God met Abram gedoen het, wil God hê dat ons Sy woorde moet glo en dit moet koester, Hom moet vertrou sonder die behoefte aan 'n onmiddellike, sigbare teken dat Sy beloftes vervul sal word. Sal jy sien watter beloftes God vir jou in Sy woord het? Hy wil jou geloof gee en jou regverdig maak, met 'n karakter soos Jesus s'n. Sal jy dit aanvaar?

19. Sarai en Hagar

Wie op sy eie hart vertrou, hy is 'n dwaas; maar hy wat in wysheid wandel, word gered. Spreuke 28:26 (AOV)

Genesis 16

PP hoofstuk 13

Vir 'n rukkie het Abram God se belofte geglo om hom 'n seun te gee. Maar die lang wag het sy geloof getoets. Hy en Sarai het oud geword, en die beloofde baba het nog steeds nie gekom nie.

“Abram, ek het 'n idee,” het Sarai voorgestel, “Waarom trou jy nie met my dienaress Hagar en kry 'n baba deur haar nie? Dan kan dit ons baba wees!”

Abram het God nie gevra of dit is wat hy moes doen nie. Hy het eenvoudig besluit om na Sarai se idee te luister, en hy het met Hagar getrou. God se plan was dat Abram een vrou, Sarai, moes hê en dat hulle die beloofde baba saam moes hê. Sarai was Abram se enigste ware vrou, nie Hagar nie. Om met Hagar te trou, was 'n groot fout, en dit sou nie Abram en Sarai se probleem oplos nie; dit sou dinge net vererger.

Baie gou het Hagar swanger geword. Sy was Sarai se dienaress en moes nog altyd doen wat Sarai vir haar gesê het, maar nadat sy swanger geword het met Abram se kind, het sy gevoel dat sy belangriker as Sarai was. Hagar was onbeskof en oneerbiedig teenoor Sarai, en Sarai het by Abram gekla oor wat aangaan.

“Sarai, sy is jou dienaress, jy kan doen met haar net wat jy dink die beste is,” het Abram vir haar gesê. Toe het Sarai hardvorig geraak teenoor Hagar, en Hagar het van Abram se huis af weggehardloop.

God se plan was nooit dat Abraham 'n baba by Hagar sou hê nie. Maar God het omgee vir haar en die baba wat sy sou hê. Hy het 'n engel gestuur om met haar te praat. “Waar kom jy vandaan? Waarheen gaan jy?” het die engel vir Hagar gevra.

“Ek hardloop weg van my meesteres Sarai,” het sy geantwoord.

“Gaan terug na haar toe en doen alles wat sy vir jou sê, want jy is haar dienaress,” het die engel vriendelik gesê, “Jy gaan 'n babaseuntjie hê. Hy sal baie sterk wees en hy sal baie nageslag hê. Jy moet hom Ismael noem.”

Hagar was dankbaar dat God aan haar gedink het en 'n engel gestuur het om haar al hierdie dinge te vertel. Sy het teruggegaan na Sarai en was gehoorsaam aan haar. Kort daarna het sy haar kosbare babaseuntjie, Ismael, gehad. Ismael was 'n geliefde kind, maar hy was nie die baba wat God aan Abram belowe het nie. Dit sou baie beter gewees het as Sarai en Abram eenvoudig vertrou het dat God hulle probleem sou oplos, in plaas daarvan om dit self te probeer oplos. Deur te probeer om hulle probleem sonder God se leiding op te los, het hulle Hagar, Ismael en hulleself 'n hele klomp leed aangedoen.

God wil hê dat ons Sy woorde moet glo en dit moet koester sonder dat ons self Sy beloftes hoef na te kom. Wanneer ons God nie ten volle vertrou nie, maak ons dikwels keuses wat nie die beste is nie, net soos Abram in hierdie storie gedoen het. Kom ons vra God om ons te help om Hom ten volle te vertrou!

20. Die Drie Besoekers

Sou iets vir die Here te wonderbaar wees? Geen ding is vir U te wonderbaar nie. Genesis 18:14; Jeremia 32:17 (AOV)

Genesis 17, 18, 21:1-7

PP hoofstuk 12

Toe Abram 99 jaar oud was en Ismael 13, het God weer met hom gepraat. "Abram, Ek wil hê jy moet My volg. Ek wil 'n verbond met jou sluit. Ek sal jou 'n seun by Sarai gee, en jy sal 'n groot nasie word. Jy sal jou familie leer om My te volg. En moenie oor Ismael bekommerd wees nie; hy sal ook 'n sterk nasie word, al is hy nie die seun wat Ek jou belowe het nie."

Abram het ingestem tot alles wat God vir hom gesê het. Toe sê God: "Van nou af sal jou naam nie meer Abram wees nie; dit sal Abraham wees, wat beteken 'vader van 'n groot menigte'. En jou vrou sal nie meer Sarai genoem word nie; haar naam sal Sara wees, wat 'prinses' beteken, want konings sal in haar familie gebore word."

'n Rukkie later het Abraham drie besoekers langs die pad naby sy tent sien verbyloop. Omdat hy geweet het dat hierdie mans waarskynlik honger, dors en moeg was, het hy na hulle toe gegaan met 'n uitnodiging. "Kom asseblief en bly 'n rukkie hier," het hy hulle uitgenooi, "ek sal vir julle kos voorberei, en julle kan so 'n bietjie rus." Abraham het geweet dat die reisigers nêrens gehad het om te bly tensy iemand hulle in hul huis nooi nie.

Abraham het sy dienaars geroep en hulle beveel: "Was asseblief hierdie manne se voete en maak vir hulle kos gereed." Terwyl hulle vir die kos gewag het en onder die skaduwee van 'n groot boom gerus het, het hulle met Abraham gesels.

"Waar is Sara, jou vrou?" het hulle hom gevra. "Sy is in die tent," het hy geantwoord. Sara kon hulle hoor praat, en toe hulle haar naam noem, het sy aandagtig geluister. "Oor 'n jaar sal jy en Sara 'n babaseuntjie hê," het een van die mans gesê.

Sarah het gelag toe sy dit hoor. Sy was reeds 89 jaar oud! Sy was te oud om 'n baba te hê!

"Waarom lag sy? Is enigiets te moeilik vir die Here?" het hulle vir Abraham gevra. Sara het bang geword. Hoe het hulle geweet dat sy lag? Hulle kon haar nie sien of hoor nie, kon hulle?

"Ek het nie gelag nie," het sy probeer om haarself te verdedig.

“Ja, jy het,” het die besoeker vriendelik gesê, maar hy het haar nie verder onder druk geplaas nie.

Toe het die besoekers opgestaan om te vertrek. Hulle moes na Sodom gaan, waar Lot en sy gesin gewoon het. Twee van hulle het vooruitgegaan, maar die derde besoeker het nog 'n rukkie met Abraham gestaan en gesels by die pad. Hy was Christus self, en Abraham het dit nou geweet. “Abraham, Ek moet jou vertel wat gaan gebeur, want jy leer jou gesin om God te gehoorsaam,” het Hy gesê, “Sodom en Gomorra gaan vernietig word.” Die mense wat daar gewoon het, was so goddeloos dat God hulle nie meer kon beskerm nie.

Abraham was ontsteld. Hy het baie van die mense in daardie stede geken. Hy het besluit om vir hulle te bid, en gesê: “Here, mag ek asseblief vra – sal die stede steeds vernietig word as daar 50 regverdige mense daarin is?”

“Nee, hulle sal nie,” antwoord die Here, “Vir 50 mense sou Ek die stede spaar.”

Abraham het weer gevra: “Wat as daar 45 regverdige mense is?”

“Ek sou die stede spaar as daar 45 regverdige mense was.”

Maar Abraham het geweet dat daar nie eers 45 goeie mense in Sodom of Gomorra was nie. Hy het beleefd gevra of God steeds sou toelaat dat die stad vernietig word as daar 40 regverdige mense was. En wat van 30 mense? En 20? Wat van 10 regverdige mense?

“Ek sou dit ter wille van 10 regverdige mense nie verwoes nie,” het die Here geantwoord.

Abraham was hartseer om te weet dat daar nie eers 10 regverdige mense in daardie stede was nie. Hy het verstaan dat God alles moontlik gedoen het om hulle te red en te beskerm, en hy het opgehou vra. In groot innerlike pyn sou God hierdie stede moes prysgee en hulle sonder Sy beskerming laat.

Tog was Abraham bly om te weet dat, vir diegene wat in God geglo en op Hom vertrou het, daar niks onmoontlik was nie. En omdat hy en Sara geglo het, het Sara swanger geword en geboorte gegee aan 'n kosbare babaseuntjie, die baba van die belofte – Isak. Isak beteken “lag”, nie net omdat Sara gelag het toe God die belofte gegee het nie, maar ook omdat die baba aan hulle vreugde sou bring. Toe Isak gebore is, was Sara 90 jaar oud, en Abraham was 100. Dit het vir hulle onmoontlik gelyk om 'n baba te hê, maar God het dit moontlik gemaak.

Klink sommige van God se beloftes vir ons onmoontlik? Kom ons vra Hom vir geloof, want as ons glo, kan Hy alles doen wat Hy belowe het. Sal jy God vandag vir geloof vra?

21. Engele in Sodom

Want die oë van die Here is op die regverdiges en sy ore tot hulle gebed, maar die aangesig van die Here is teen die kwaaddoeners. 1 Petrus 3:12 (AOV)

Genesis 19:1-26
PP hoofstuk 14

Terwyl Abraham met die Here oor Sodom en Gomorra gepraat het, het die twee engele wat hom besoek het, vooruit na Sodom

gegaan, waar Lot saam met sy familie gewoon het. Hulle het 'n werk gehad om te doen, en hulle moes dit vinnig doen.

Die sondes van die mense in hierdie stede het God se beskerming verwerp, en op hierdie stadium was 'n verskriklike ramp op die punt om daar te gebeur. Alhoewel die stede verdoem was, kon God steeds enigiemand daar beskerm wat steeds in Hom geglo het en wou luister. Lot was die enigste man in die hele stad wat God steeds aanbid het. Die engele moes hom en sy gesin so gou as moontlik daar uitkry.

Toe Lot die twee besoekers Sodom sien binnekom, het hy nie geweet wie hulle was nie. Maar hy het geweet dat as hulle op straat sou bly, die goddelose mense van Sodom hulle sou seermaak. “Asseblief, moenie hier buite bly nie,” het hy hulle aangespoor, “Bly oornag in my huis.” Aanvanklik het die besoekers vir hom gesê hulle sou op straat bly, maar Lot was vasberade, en hulle het uiteindelik gedoen wat hy hulle gevra het en hom huistoe gevolg.

Terwyl hulle in Lot se huis was, het die goddelose manne van Sodom na Lot se deur gekom. “Gee vir ons daardie besoekers,” het hulle geëis. Lot het buite sy deur gestaan en met hulle gepraat. Hy het geweier om die besoekers aan hulle oor te gee; hy het geweet hulle sou seerkry as hy hulle toelaat om hierdie manne in die hande te kry. Die manne van Sodom het al hoe kwater geword en hulself deur die deur begin dwing. Uiteindelik het die twee engele Lot vinnig die huis binnegetrek. Die goddelose manne het die engele gesien toe hulle Lot die huis binneneem, en die aanskoue van hierdie engele het hulle onmiddellik blind gemaak. Noudat hulle nie meer die deur kon vind nie, het hulle opgehou om die besoekers in die hande te probeer kry, en hulle het uiteindelik vertrek. Lot was nou seker dat sy besoekers engele van God was.

“Lot, hierdie stad gaan vernietig word. Wie anders is saam met jou? Kry jou familie bymekaar; julle moet vanaand uit die stad vlug,” het die engele aangespoor. Lot het 'n paar dogters gehad wat getroud was. Hy het na hulle huise gegaan en hulle alles vertel wat die engele gesê het. Ongelukkig het sy dogters en hulle mans nie Lot se storie geglo nie, en hulle het geweier om saam met hom te gaan.

“Jy het twee dogters by jou in die huis,” het die engele gesê, “Neem hulle en jou vrou en verlaat die stad nou.” Maar Lot het stadig gereageer. Hy was hartseer om sy getroude dogters agter te laat. Hy en sy vrou wou nie hul gemaklike huis verlaat nie. Die engele moes hulle aanhou aanspoor, en uiteindelik, in die vroeë oggendure, het hulle hul aan die hand geneem en hulle uit Sodom uit gelei.

“Hardloop vir jou lewe. Moenie omkyk nie. Vlug na die berge!” het hulle vir Lot gesê. Maar Lot het nie van die idee gehou om na die berge te gaan nie. “Laat ons asseblief eerder na die stad Soar gaan,” het hy gesmeek. God het dit toegelaat en belowe dat Soar nie vernietig sou word nie. Lot, sy vrou en sy twee ongetroude dogters het hulle na Soar gehaas. Hulle het daar aangekom met sonsopkoms. Maar Lot se vrou was baie ongelukkig. Sy het geen begeerte gehad om haar stad, haar ander dogters en al haar pragtige besittings te verlaat nie. Sy het haar nie gesteur aan die engele se waarskuwing om nie terug te kyk nie. Sy het nie vertrou dat God doen wat die beste vir haar was nie. Terwyl hulle gevlug het, het sy omgedraai en na die stad gekyk wat sy liefgehad het. Sodom en Gomorra is albei vernietig deur vuur wat uit die hemel geval het. In haar hart was Lot se vrou steeds in die stad. Dit het haar buite God se beskerming geplaas, en Hy kon haar nie meer beveilig nie. Sy het haarself onder Satan se hand geplaas, sy was vasgevang in die vernietiging van daardie stad, en sy het skielik in 'n soutpilaar verander.

Lot wou nie langer in Soar bly nie, en het besluit om sy twee dogters te neem en in 'n grot in die berg te gaan woon, soos die engel hom aanvanklik aangeraai het om te doen. Hy het nie meer veilig gevoel om in 'n stad te woon nie.

Natuurlik wou God almal red, maar hoe kan Hy mense help wat nie luister nie? Selfs Lot, die een man wat in God geglo het, het amper nie geluister nie! God het alles in sy vermoë gedoen om die een regverdige man, saam met sy familie, wat in Sodom gewoon het, te red. Net soos Hy engele gestuur het om Lot te help om te vlug, stuur Hy vir ons al die hulp wat ons nodig het sodat ons ook gered kan word. Sal ons luister wanneer Hy met ons praat in ons harte?

22. Abraham en Abiméleg

Laat julle lig só skyn voor die mense, dat hulle julle goeie werke kan sien en julle Vader wat in die hemele is, verheerlik. Matthéüs 5:16 (AOV)

Genesis 20; 21:22-34

Abraham het na 'n gebied genaamd Gerar getrek. Dit was 'n land met baie afgode, en die koning daarvan was Abiméleg.

Weer eens was Abraham bang vir sy veiligheid. Hy het vir Sara gesê: “Sê asseblief vir die mense dat jy my suster is.” En vir diegene wat gevra het, het hy gesê: “Sy is my suster.” En net soos die Egiptiese koning voorheen gedoen het, het koning Abiméleg gehoor hoe mooi Sara was, en hy het haar na sy paleis gebring sodat sy sy vrou kon word. Wanneer sou Abraham leer om God ten volle te vertrou? Wanneer sou hy ophou om op sy eie idees

staat te maak? Veral as sy eie idee beteken het dat hy nie die waarheid vertel nie!

Gedurende die nag het God in 'n droom aan Abiméleg verskyn. Die koning het nog nie met Sara getrou nie, en God wou hom 'n kans gee om Sara terug te gee voordat dit te laat was. God het vir Abiméleg gesê: “Jy is 'n dooie man, want jy het 'n ander man se vrou geneem.”

Abiméleg was geskok. Hy het God aangehoor en besluit om Sy stem te gehoorsaam. Hy het God gevra: “Here, sal U my nasie ook laat sterf? Hulle het niks teen Abraham en Sara gedoen nie.” Abiméleg het ook verduidelik: “Sy het vir my gesê dat sy sy suster is. Ek het haar geneem sonder om te weet dat sy sy vrou is.”

God het geantwoord: “Ja, Ek weet dat jy eerlik was toe jy dit gedoen het. En Ek het jou verhoed om met haar te trou sodat jy nie teen My sou sondig nie. Gee haar nou asseblief terug aan haar man, want hy is 'n profeet. Hy sal vir jou bid, en jy sal lewe. As jy haar nie teruggee nie, sal dit jou en jou hele volk die dood bring.”

Die volgende oggend vroeg het Abiméleg sy dienaars geroep en vir hulle vertel wat God gesê het. Hulle was almal bang. Toe roep Abiméleg vir Abraham en sê: “Wat het jy aan ons gedoen? Waarom het jy hierdie groot sonde oor my en my koninkryk gebring? Waarom het jy dit gedoen?”

Abraham het eerlik geantwoord. “Ek het gedink dat jy in hierdie koninkryk nie aan God gehoorsaam is nie, en dat jy my sou doodmaak oor my vrou. En sy is werklik my suster sowel as my vrou; ons het dieselfde pa, maar nie dieselfde ma nie. Ek het haar gevra om te sê dat sy my suster is.”

Abiméleg was dalk 'n afgodsdienaar, maar hy het God se woorde ernstig opgeneem. Hy het Sara aan Abraham terugbesorg en hulle ook ruim geskenke van skape, beeste, dienaars en selfs 'n duisend silwerstukke gegee. Toe het hy gesê: “Abraham, jy mag in my land woon waar jy wil.”

Terwyl Sara in Abiméleg se huis was, het iets vreemds gebeur: die vroue in die koning se huishouding kon geen babas kry nie. Maar net nadat Abiméleg sake met Abraham reggestel het, kon die vroue in sy huishouding weer kinders kry.

Abiméleg het Abraham daarna altyd gerespekteer. 'n Paar jaar later het hy vir hom gesê: “God is met jou in alles wat jy doen. Kan ons asseblief 'n verbond, 'n belofte, maak dat jy goedhartig teenoor my en my familie sal wees, net soos ek goedhartig teenoor jou was?” Abraham het belowe dat hy dit sou doen.

Saam het hulle 'n vredesverbond gesluit in 'n plek genaamd Berséba. Abiméleg het vir Abraham skape en beeste gegee, en Abraham het hom sewe lammers gegee en vir hom gesê: “Ek het hier 'n put gegrawe, en jou dienaars het dit met geweld van my af weggeneem. Ek wil hê hierdie lammers moet 'n teken wees dat ek die een is wat hierdie put gegrawe het.” Abiméleg het ingestem. Hy was jammer om te hoor dat sy dienaars so 'n gemene ding aan Abraham gedoen het. “Ek het nie geweet hulle het die put van jou af weggeneem nie. Ek sou dit nie wou hê nie,” het Abiméleg om verskoning gevra. Hierna het Abraham bome in Berséba geplant en vir 'n lang tyd daar gebly.

Deur sy ontmoeting met Abiméleg, kon Abraham God se beskerming teenoor hom en sy familie sien, ten spyte van sy gebrek aan geloof aan die begin. Dit was ook duidelik dat Abiméleg geseënd was om Abraham, 'n profeet van God, in sy land te hê, en hy het Abraham hiervoor gerespekteer. Wanneer ons God vertrou en Hom volg, kan ons 'n seën wees vir diegene

rondom ons, net soos Abraham 'n seën was vir Abiméleg en sy mense. Kom ons vra God om ons te help om Hom te vertrou en ook 'n seën vir ander te wees.

23. Hagar en Ismael

Vertrou op Hom altyd, o volk! Stort julle hart uit voor sy aangesig! God is 'n toevlug vir ons. Psalm 62:9 (A0V)

Genesis 21: 5- 21

PP hoofstuk 13

Toe baba Isak gebore is, was almal gelukkig. Wel, amper almal. Hagar en Ismael was nie gelukkig nie. Toe Ismael baba Isak sien, was hy jaloers. Hy het geweet dat Isak die baba was wat God belowe het, en nie hy nie. Toe hy na die nuwe baba kyk, het hy vergeet dat God belowe het dat hy, Ismael, ook 'n sterk nasie sou word.

Hagar het ook jaloers gevoel. In plaas daarvan om Ismael aan God se beloftes vir hom te herinner, het sy sy jaloesie aangemoedig en saam met hom sleg gepraat van Isak en Sara. Dis hartseer dat sy God nie in al hierdie dinge vertrou het nie. God het haar en Ismael net so liefgehad as wat Hy vir Sara en Isak liefgehad het, maar God het Abraham reeds jare vantevore belowe dat hy sy nageslag in Sara sou hê.

Toe dit tyd was om Isak te speen, het Abraham 'n spesiale partytjie vir hom gehou. Tydens hierdie partytjie het Ismael vir Isak gespot. Sara was so ontsteld dat sy Abraham gevra het om Hagar en Ismael van hulle huis af weg te stuur. “Daar is geen vrede met hulle hier nie,” het sy vir hom gesê.

Abraham het na God gegaan. “Here, ek moes U lankal gevra het wat om te doen. As ek dit gedoen het, sou ons nie nou hierdie probleem gehad het nie. Maar wat kan ek doen? Ismael is my seun, en ek is lief vir hom. Hoe kan ek hom wegstuur? En hoe kan ek sy moeder wegstuur?”

Die Here het hom geantwoord: “Abraham, laat Hagar en Ismael gaan. Ek weet jy het hulle lief; Ek het hulle ook lief. Maar Sara is jou ware vrou, en Isak is die seun wat Ek jou belowe het. Ek sal vir Hagar en Ismael sorg, en hy sal 'n groot nasie word. Hy sal nie alleen wees nie.”

Abraham het baie hartseer gevoel toe hy Hagar en sy seun Ismael weggestuur het. Hy het vir hulle brood en water gegee en van hulle afskeid geneem toe hulle vertrek het.

Hagar en Ismael het vir 'n paar uur in die woestyn in geloop totdat al hulle water op was. Dit was warm, en hulle was dors. Hagar het vir Ismael gesê om onder 'n bos te gaan lê, toe gaan sit sy 'n bietjie verder van hom af en begin huil. Sou hulle albei in die woestyn sterf?

Toe verskyn 'n engel aan Hagar en sê vir haar: “Moenie bang wees nie, Hagar. God het jou seun se gehuil gehoor. Staan nou op; God sal hom 'n groot nasie maak.” Daarna, toe Hagar opkyk, sien sy iets wat sy nog nie voorheen gesien het nie: 'n put met water. Sy en Ismael het na die put gegaan en soveel water gedrink as wat hulle wou, en hulle het hulle waterbottel weer volgemaak. Daarna het hulle veilig by 'n plek met die naam Paran aangekom, en hulle het daar 'n tuiste gevind.

God het Ismael nie alleen gelaat nie. Hy het hom beskerm, en die seun het grootgeword, getrou en 'n groot gesin van sy eie gehad.

Hagar en Ismael was bevoorreg om God se sorg en beskerming te kon ken. Ons word dieselfde sorg en beskerming aangebied. Sal jy God se sorg aanvaar? Sal jy Hom vertrou om jou te lei en vir jou te sorg?

24. Abraham en Isak se Geloof

Sal die Here 'n welbehae hê in duisende ramme en tienduisende strome van olie? Sal ek my eersgeborene gee vir my oortreding, die vrug van my liggaam vir die sonde van my siel? Hy het jou bekend gemaak, o mens, wat goed is; en wat vra die Here van jou anders as om reg te doen en liefde te betrag en ootmoedig te wandel met jou God?
Miga 6:7-8 (AOV)

Genesis 22: 1-18, Hebreërs 11:17-19
PP hoofstuk 13

Een nag, toe Abraham 120 jaar oud was en Isak 20 jaar, het God met Abraham gepraat. “Abraham, neem jou seun Isak, wat jy liefhet, en offer hom op een van die berge wat Ek jou sal aanwys.”

Het God dit werklik gesê? Ja, God het gesê “offer jou seun”. (Alhoewel die Afrikaanse Bybel sê “offer hom as ’n brandoffer”, kan daardie term iets anders beteken, soos ons later in die verhaal van Jefta sal sien).

Om te “offer” is nie “doodmaak” nie, maar Abraham het gedink dat God hom vra om sy seun dood te maak, omdat die afgodedienaars wat hy geken het, hul kinders as offers aan afgode geoffer het. Abraham het ook gedink dat hy sy lojaliteit

aan God moes bewys as gevolg van die foute wat hy in die verlede gemaak het.

“Hoe kan ek my eie seun doodmaak? En hoe sal ek ’n groot nasie word as Isak sterf?” het Abraham gewonder. Tog het hy God se stem herken, en hy het geweet dat God met hom gepraat het. Hy het bedroef gevoel, maar hy was vasbeslote om God se stem in geloof en vertroue te volg, en het Isak wakker gemaak. “Isak, God het vir ons gesê om Hom op ’n berg te gaan aanbid. Kom ons maak gereed.”

Abraham het gedink en gedink terwyl hy voorberei het om saam met Isak te vertrek. Hy het God se belofte onthou dat hy ’n groot nageslag sou hê. “God kan Isak uit die dood opwek,” het Abraham geredeneer. Hy het vasgehou aan sy geloof in God se belofte, al was dit uiters moeilik, want wat God hom so pas beveel het om te doen, het net geen sin gemaak nie.

Abraham, Isak en twee dienaars het hout op ’n donkie gelaai; hulle was gereed vir die reis. God het Abraham na die berg Moria gelei. Dit het hulle drie dae geneem om daar te kom. “Bly hier, Isak en ek sal verder gaan en God daarbo aanbid. Wag hier vir ons,” het Abraham aan sy dienaars beveel. Isak het hout gedra, en saam het hulle die berg Moria uitgeklim. Deur te sê “wag vir ons”, het Abraham getoon dat hy geglo het dat God Isak sou oprig, selfs al het hy nie presies geweet hoe nie.

“Vader,” het Isak gevra, “Ons het die hout en die vuur, maar wat van die lam?” Dit was onmoontlik om ’n offer te bring sonder ’n lam!

“God sal vir ons ’n lam voorsien as offer,” het Abraham geantwoord. Hy kon nog nie vir Isak sê dat hy die offer sou wees nie! Hoe het hy gevrees vir wat hy gedink het hulle moes doen!

Toe hulle daar aankom, het hulle 'n altaar gebou, en toe het Abraham vir Isak vertel wat God hom beveel het. Abraham het trane in sy oë gehad toe hy met sy seun gepraat het. Isak was sterk en kon weggehardloop het, maar hy het nie. Hy het ook in God geglo en vertrou dat as God dit beveel het, hulle op God se goedheid en liefde moes vertrou en dit moes doen. Hy het geglo dat God die beste geweet het, al het niks hiervan enigsins vir hom sin gemaak nie.

Isak is op die altaar geplaas, en Abraham het die mes opgelig om hom te offer, net soos hy met soveel lammers voorheen gedoen het. Maar net toe gryp die hand van 'n engel aan Abraham se hand en keer hom. “Abraham, Abraham!” roep God. “Hier is Ek,” antwoord Abraham. En God sê: “Jy hoef dit nie te doen nie. Nou weet Ek dat jy My vertrou, dat jy bereid was om selfs jou enigste, kosbare seun prys te gee.”

Net toe sien Abraham 'n ram wat in 'n bos naby vasgekeer was. God het die lam voorsien! Met groot vreugde en dankbaarheid het Abraham en Isak die ram op die altaar geoffer.

God wou nooit hê dat Abraham Isak moes doodmaak nie. Die Bybel sê vir ons dat God nie behae het in offerandes nie, en Hy vra ons nie om ons kinders te offer nie. In plaas daarvan vra Hy ons om geregtigheid te doen, om vriendelikheid lief te hê en om nederig te wees. Toe God met Abraham gepraat het, het Hy nie gesê: “Jy moet Isak doodmaak” nie; maar Abraham het net voortgegaan met die insig wat hy gehad het. God het geweet hy sou dit so verstaan, maar Hy het Abraham se manier van dink gebruik om hom van Sy liefde te leer. God sou nooit toelaat dat hy sy seun offer nie. (Sien Boek 3, “*From the Conquest to King David*”, verhaal 19, “Jephthah and his daughter”, vir nog 'n geval waarin 'n man sy dogter “as 'n brandoffer” “geoffer” het, maar sy het nie gesterf nie. Daardie offer was die toewyding van haar lewe aan God se diens.)

Dit was 'n moeilike toets vir Abraham, 'n toets wat getoon het dat Abraham volkome op God en Sy belofte vertrou het. Deur hierdie storie kan ons leer wat dit werklik beteken om God te vertrou, om Hom te glo en te gehoorsaam. Ons kan seker wees dat Hy alles tot ons beswil doen. En na hierdie dag het Abraham duideliker verstaan hoeveel God vir ons opgeoffer het deur vir ons Sy eie Seun te gee. Sal jy ook op God vertrou, soos Abraham en Isak gedoen het?

25. 'n Vrou vir Isak

Want U is my rots en my bergvesting; en om u Naam ontwil sal U my lei en my bestuur. Psalm 31:4 (AOV)

Genesis 23-24
PP hoofstuk 15

Toe Sara 127 jaar oud was, is sy oorlede. Abraham het met die manne van die land gepraat en gevra: “Mag ek Efron se stuk grond koop? Daar is 'n grot waarin ek my vrou wil begrawe.” Efron wou die stuk grond vir Abraham gee omdat hy Abraham so gerespekteer het, maar Abraham het daarop aangedring om dit te koop. Hy het vir Efron 400 sikkels silwer betaal. Hy wou alles eerlik en regverdig met die mense van die land doen. Op die land wat hy gekoop het, was die grot van Magpela, waar Sara, en later ander familielede, begrawe is.

'n Ruk hierna het Abraham sy beste dienaar na hom geroep. “Eliëser, ek het jou nodig om iets baie belangriks vir my te doen. My seun Isak het 'n vrou nodig, maar hy mag nie met enige van die meisies hier in Kanaän trou nie. Al hierdie mense aanbid

afgode, maar Isak het 'n vrou nodig wat God aanbid. Ek het jou nodig om terug te reis na waar my familie woon, en daar 'n vrou vir Isak te vind. Sy moet bereid wees om hier in Kanaän te kom woon.”

Eliëser het tien kamele gepak met kos, water, klere en baie kosbare geskenke. Verskeie dienaars het saam met hom gereis. Dit was 'n lang pad na Haran, waarheen hy beplan het om te gaan. Oppad het Eliëser gewonder hoe hy sou weet watter meisie die regte een was. Uiteindelik het hy by die stad aangekom, net buite waar die putte was. Terwyl hy daar gesit het, het hy gebid: “Here, help my asseblief om die regte meisie te vind. Laat dit die teken wees: ek sal haar vir water vra, en sy sal vir my daarvan gee. En sy sal so vriendelik en behulpsaam wees dat sy ook vir my kamele water sal aanbied.” Só sou hy weet dat die meisie 'n pragtige karakter gehad het en 'n goeie vrou vir Isak sou wees.

Kort daarna sien hy 'n pragtige meisie na die put toe kom. “Kan jy asseblief vir my water gee?” vra hy haar beleefd. “Natuurlik,” antwoord sy bly, “En ek sal ook water vir jou kamele skep.” Eliëser was verbaas. God het sy gebed so vinnig verhoor! Die meisie se naam was Rebekka.

“Hier het ek 'n paar geskenke vir jou. Dankie vir jou vriendelikheid,” het hy vir haar gesê, en gevra: “Wie se dogter is jy?” “My pa se naam is Betuel, die seun van Milka en Nahor. Jy kan by ons kom bly. Ons het genoeg kos vir jou en jou kamele,” het sy vriendelik geantwoord. Eliëser was verheug. Nahor, Rebekka se oupa, was Abraham se broer! Hy was nou seker dat hierdie meisie die regte een vir Isak was.

Net nadat Eliëser by Nahor se huis aangekom het, het hy sy storie met die hele gesin gedeel. “Sal Rebekka bereid wees om Isak se vrou te word en in Kanaän te kom woon?” het hy gevra.

Rebekka het ingestem, en haar gesin ook. “Laat haar nog ten minste tien dae by ons bly voordat julle haar saamneem,” het die gesin gepleit. Maar Eliëser het volgehou, “God het hierdie reis geseën; moet my asseblief nie keer nie, en laat my saam met haar na my heer terugkeer.”

Eliëser het die hele gesin pragtige geskenke van Abraham gegee, en die volgende dag het hulle die kamele met voorraad gepak en die lang reis terug na Kanaän aangepak.

Nadat hy Eliëser se storie gehoor het, was Isak oortuig dat God Rebekka as sy vrou gekies het. Hy het haar innig liefgehad en hulle was baie gelukkig saam. En wat Eliëser betref, hy het nooit vergeet hoe God hom gelei het om Rebekka te vind nie, en sy gebed op so 'n wonderlike manier verhoor het.

Eliëser het God vertrou vir leiding om 'n baie belangrike besluit te neem; Hy het vertrou dat God hom die regte vrou vir Isak sou wys. Ons kan God ook op hierdie manier vertrou vir al die belangrike besluite wat ons in ons lewens moet neem. Sal jy God vertrou om jou te lei?

26. Vredevolle Isak

Salig is die vredemakers, want hulle sal kinders van God genoem word. Mattheüs 5:9 (AOV)

Genesis 25:1-11; 26:12-33

Abraham het geleef tot hy 175 jaar oud was. Nadat Sara gesterf het, het hy met 'n vrou met die naam Ketura getrou en nog kinders by haar gehad. Tog het Abraham nooit vergeet dat die

seun van die belofte Isak was nie. Toe sy ander kinders grootgeword het, het hy vir hulle geskenke gegee en seker gemaak dat hulle na ander gebiede weggetrek het om daar te woon, sodat Isak sy besittings kon erf.

Isak was vreedsaam teenoor al sy broers en susters. Toe Abraham gesterf het, het hy en Ismael hulle vader saam begrawe in die grot waar Sara begrawe is.

Isak het God liefgehad en Sy wette gevolg. As gevolg hiervan kon God hom seën, en Isak het ryk geword. Die Filistyne wat in sy gebied gewoon het, het gesien dat hy baie diere en dienaars gehad het, en hulle het hom beny. Hulle het al die putte wat Abraham gegrawe het, toegemaak, en hulle leier, Abiméleg, het vir Isak gesê: “Verlaat asseblief hierdie land.” Dit was dieselfde Abiméleg wat 'n paar jaar tevore 'n verbond met Abraham gesluit het. Deur die putte toe te maak en Isak weg te stuur, het hy nie sy verbond nagekom nie.

Isak wou in vrede leef, want Sy God was vreedsaam. Hy het nie teen die Filistyne of hulle leier geveg nie. In plaas daarvan het hy stilweg na 'n ander gebied getrek. Daar het hy weer die putte oopgegrawe wat sy vader Abraham jare tevore gegrawe het. Sodra die putte gegrawe was en water daaruit gekom het, het die skaapwagters van daardie gebied vir Isak gesê: “Hierdie is ons putte, jy kan hulle nie kry nie.”

Toe grawe Isak nog 'n put op 'n ander plek, en die mense van daardie land het weer eens vir hom gesê: “Hierdie water is ons s'n!” Isak het egter nie geveg nie. Hy het weer weggetrek, en sy dienaars het nog 'n put gegrawe. Hierdie keer het die mense van die land nie sy put opgeëis nie. Hulle het hom die put en die water daarin gegee, en hulle het hom met rus gelaat.

God was baie bly om te sien hoe geduldig en vreedsaam Isak teenoor die mense was wat so onregverdig teenoor hom was. Dit het getoon dat Isak Hom gevolg het en Sy lieflike karakter weerspieël het. Eendag het God na Isak gekom en vir hom gesê: “Ek is die God van jou vader Abraham. Ek is met jou, en Ek sal jou seën.” Toe het Isak 'n altaar op daardie plek gebou, en daar het sy dienaars nog 'n put gegrawe.

Abiméleg, die Filistynse leier, was geraak deur Isak se sagmoedigheid en vriendelikheid. Sy gewete het hom gepla, want hy het geweet dat hy en sy mense onregverdig teenoor Isak was. Hy het sy verbond met Abraham jare gelede onthou en besluit om Isak te besoek en vrede met hom te maak.

“Isak, ek weet dat God met jou is,” het Abiméleg vir hom gesê, “Kom ons belowe dat ons mekaar nie sal leed aandoen nie.” Isak het genadiglik ingestem, en hulle het saam geëet. Die volgende dag het Abiméleg huistoe gegaan.

Isak het in vrede geleef met die mense rondom hom omdat hy vreedsaam was selfs teenoor diegene wat hom onvriendelik behandel het. As gevolg hiervan kon God hom seën; Isak het altyd water in sy put gehad. En die mense van die land is 'n kans gegee om die God van vrede te leer ken. Soos Isak, kan ons Jesus vra om ons vreedsaam te maak sodat ander God beter deur ons kan leer ken. Sal jy toelaat dat Jesus jou Sy vrede gee?

27. Isak Leer Geloof

Die Here is my sterkte en my skild; op Hom het my hart vertrou, en ek is gehelp; daarom jubel my hart en sal ek Hom loof met my gesang. Psalm 28:7 (AOV)

Genesis 25: 20-21; 26:6-11

PP hoofstuk 16

Isak en Rebekka het gelukkig saamgewoon. Hulle was geseën met God se teenwoordigheid en die beloftes wat God aan Isak se vader, Abraham, gegee het. Maar net soos Abraham, sou Isak ook moes leer hoe om ten volle op God te vertrou.

Isak en Rebekka het hul eerste groot toets saam in die gesig gestaar: baie jare het verloop sedert hulle getroud is, maar hulle kon steeds geen babas hê nie. Dit het Rebekka ongelukkig gemaak. Sy wou so graag 'n baba hê! Isak was ook hartseer dat Rebekka nie kinders kon hê nie.

Hoe sou hy hierdie moeilikheid hanteer? Hy het besluit om te bid. Hy het verstaan dat dit 'n probleem was wat net God kon oplos, en hy het God gevra dat Rebekka 'n baba moes hê. Hy het nie probeer om die probleem self op te los nie. Hy het reeds die probleme gesien wat in die gesin gekom het toe sy eie vader, Abraham, probeer het om 'n baba deur Hagar te kry, in plaas daarvan om te wag dat God hom 'n baba deur sy ware vrou, Sara, gee. Hoe wonderlik dat Isak God in hierdie toets volkome vertrou het! God het sy geloof geëer, en Rebekka het swanger geword. Tot hulle verbasing het Rebekka nie net een baba gehad nie, maar 'n tweeling – twee seuns!

Tog moes Isak meer leer oor vertrou op God. Daar was 'n hongersnood in die land, en God het vir Isak gesê om in Gerar te gaan woon, die land waar Abiméleg koning was.

Terwyl Isak daar gewoon het, het die manne van die land vir Rebekka gesien. Hulle het opgemerk dat sy 'n pragtige vrou was, daarom het hulle vir Isak gevra wie sy was. Isak was bang om vir die manne te sê dat sy sy vrou was; hy het gedink dat hulle hom dalk wou doodmaak net sodat hulle haar kon neem. En net soos sy vader Abraham, het hy vir die manne gelieg en vir hulle gesê sy is sy suster. Sy vader het hierdie leuen reeds twee keer vertel en daar was probleme, maar Isak het steeds nie genoeg geloof gehad om te glo dat God hom en sy familie sou beskerm nie.

Toe, eendag, kyk koning Abiméleg uit sy venster en sien hoe Isak, Rebekka teer aanraak, net soos 'n man aan sy vrou sou doen. Abiméleg was ontsteld. Hy het Isak na hom laat roep en hom berispe: “Waarom het jy vir ons gelieg? Iemand kon haar geneem het, en dan sou ons almal in die moeilikheid beland het.” Abiméleg kon nog steeds die probleme onthou wat hy gehad het toe hy met Sara probeer trou het. Maar hy het verstaan hoekom Isak bang was. Hy het Isak belowe: “Enigeen wat jou of jou vrou aanraak, sal doodgemaak word.” Na hierdie ervaring het Isak geleer dat leuens hom en sy gesin nie teen moeilikheid sou beskerm nie; slegs geloof in God sou. Hy het besef dat hy God volkome moes vertrou.

Isak moes sy eie verhouding met God ontwikkel, net soos sy vader Abraham. Hy het geleer om geloof te hê en op God te vertrou terwyl hy tyd saam met Hom deurgebring het. Elkeen van ons moet lesse van geloof leer, sodat ons God volkome kan vertrou. Sal jy Jesus vandag vir geloof vra?

28. Tweelingbroers

Welgeluksalig is die man wat sy vertroue in die Here stel en hom nie wend tot hoogmoediges en leuendienaars nie.

Psalm 40:5 (AOV)

Genesis 25:22-34; 27

PP hoofstuk 16

God het Isak en Rebekka geseën met 'n pragtige tweeling. Hulle name was Esau en Jakob. Toe die tweeling gebore is, was dit duidelik dat hulle glad nie eenders was nie. Die ouer baba was rooi en harig oor sy hele lyf, daarom het hulle hom “Esau” genoem, wat “harig” beteken. Die jonger baba het sy broer se hakskeen vasgegryp tydens die geboorte, daarom het hulle hom “Jakob” genoem, wat “hakskeengryper” beteken. (Dit kan in Hebreeus ook “bedrieër” beteken.)

Terwyl die seuns grootgeword het, het hulle nie net verskillend gelyk nie, maar ook verskillende belangstellings gehad. Esau was avontuurlustig en het dit geniet om te jag en buite te wees. Hy het rooi hare gehad, baie daarvan, selfs op sy arms en bene. Jakob, die jonger seun, was heeltemal anders. Hy was stil en het dit geniet om by die huis te bly en te help om die tente, die kookkuns en die versorging van die skape en bokke.

Amper sonder dat hulle dit besef het, het Isak en Rebekka elkeen 'n gunstelingseun gehad. Rebekka het Jakob verkies omdat hy stil en behulpsaam was, en Isak het Esau verkies omdat hy daarvan gehou het om van sy avonture te hoor en die vleis te eet wat Esau gejag het. Daarom was dit vir Isak moeilik om sommige van sy seun Esau se karakterfoute raak te sien.

Die broers het geweet dat een van hulle eendag iets sou ontvang wat die eersgeboortereg genoem word. 'n Eersgeboortereg is

die leierskap van die gesin, en gewoonlik het die oudste seun dit ontvang. Die seun wat die eersgeboortereg gekry het, sou die geestelike leier van die gesin word, en omdat dit so 'n groot verantwoordelikheid was, sou hy ook meer materiële dinge ontvang as sy ander broers.

Gewoonlik het die eersgebore seun die eersgeboortereg ontvang. En wie was die eersgebore seun in hierdie gesin? Dit was Esau. Maar toe Rebekka swanger was, het God vir haar gesê dat die jonger tweelingbroer, Jakob, eerder die eersgeboortereg sou kry. Met verloop van tyd was dit duidelik dat Esau belanggestel het in die geld en besittings wat met die eersgeboortereg gepaard gegaan het, maar hy het mmar min omgee vir die geestelike leiding van sy gesin. Sy broer Jakob, aan die ander kant, het God liefgehad en gedroom daarvan om sy gesin se geestelike leier te wees.

Eendag het Esau baie honger by die huis gekom terwyl Jakob besig was om 'n lensiebredie te kook. “Gee my van die lensies, anders sterf ek!” het Esau gesmeek. Jakob het hom geantwoord: “Ek sal dit vir jou gee as jy my die eersgeboortereg gee.” Esau was so honger dat hy nie op daardie oomblik omgee het oor die eersgeboortereg nie. Hy het ingestem tot Jakob se versoek en sy lensies geëet. Deur dit te doen, het Esau getoon dat hy nie die eersgeboortereg waardeur het nie, en dat hy nie sy verhouding met God waardeur het nie.

Soos die jare verbygegaan het, het vader Isak oud en blind geword, en hy het besluit dit was tyd om die eersgeboortereg aan een van sy seuns te gee. Hy het geweet wat God vir Rebekka gesê het, maar sy gunstelingseun was Esau, en Esau was sy eersgeborene. Hy het Esau geroep en gesê: “Gaan asseblief, gaan jag en bring 'n dier om vir my voor te berei vir ete. Dan kan ek jou die eersgeboortereg-seën gee.”

Rebekka het gehoor wat Isak vir Esau gesê het. “Ek moet keer dat Esau die eersgeboortereg kry!” het sy gedink. Sy het vinnig haar jonger seun geroep en gesê: “Jakob, jou pa gaan vir Esau die eersgeboortereg gee. Maar God het vir my gesê jy sal dit kry, so ons sal seker maak dat jy dit kry. Laat ek kos voorberei en jou soos Esau aantrek. Jy moet maak asof jy Esau is, sodat jy die seën in sy plek kry.”

Dit was 'n verskriklike manier om 'n probleem op te los! In plaas daarvan om te bid en God te vra om haar te wys wat om te doen, het Rebekka vir Jakob gevra om te lieg! Jakob het geweet dit was verkeerd, maar hy het dit in elk geval gedoen. Hy het Esau se klere gedra en bokvelle om sy arms gesit sodat sy pa sou dink dit was Esau se harige arms.

Jakob het in sy vader se tent ingekom en gesê: “Vader, ek is Esau. Ek het vir u die kos gebring wat u my gevra het.” Isak was verbaas en het gevra: “Hoe het jy die dier so vinnig gevind?” “God het die dier na my toe gebring,” het Jakob gelieg. Isak het hom geroep: “Kom, laat ek aan jou voel.” Nadat hy hom aangeraak het, het Isak gevra: “Is jy seker jy is Esau? Jy ruik soos Esau, en jy voel soos Esau, maar jou stem is Jakob s'n.” “Ja, ek is Esau,” het Jakob weer gelieg. Isak het sy seun geglo. Hy het hom geseën en hom die eersgeboortereg gegee, terwyl hy die hele tyd gedink het dat Esau by hom was.

Kort nadat Jakob sy pa se tent verlaat het, het Esau daar aangekom met die kos wat hy gekook het. “Pa, ek het vir Pa kos gebring. Eet dit asseblief en seën my.”

Isak het begin bewe. Hy het verskriklik gevoel toe hy besef dat hy Esau se seën aan iemand anders gegee het. Toe hy agter die waarheid gekom het, was hy bedroef dat sy seun Jakob hom bedrieg het, maar hy het ook onthou dat God gesê het dat die jonger tweelingbroer die eersgeboortereg sou kry. Dit was nou

te laat om Esau die eersgeboortereg te gee; daar was niks wat hy kon doen nie.

Esau was woedend. Hy was geweldig ontsteld vir 'n lang tyd, en het toe besluit om Jakob dood te maak. Isak en Rebekka het Jakob aangespoor: "Gaan na Mesopotamië, waar jou moeder se familie woon. Jy sal daar veilig wees."

Jakob het 'n verskriklike skuldgevoel gehad. Hy het gewens hy het nooit probeer om die eersgeboortereg te kry deur vir sy pa te lieg en sy broer seer te maak nie. Hy het gewens hy het God vertrou om dit vir hom op Sy eie tyd en manier te doen.

Wanneer ons probeer om ons probleme self op te los, sonder God se hulp, maak ons 'n fout. Jakob kon soveel pyn vir homself en sy familie gespaar het as hy net op God vertrou het om sy probleem vir hom op te los. Ons het dieselfde keuse. Wanneer ons 'n probleem het, sal ons eers na God gaan en Hom vra wat om te doen, of sal ons probeer om ons eie oplossings te bedink? Kom ons vertrou eers op God!

29. Jakob se Droom

En kyk, Ek is met jou, en Ek sal jou bewaar oral waar jy heengaan, en Ek sal jou terugbring in hierdie land; want Ek sal jou nie verlaat nie, totdat Ek gedoen het wat Ek jou gesê het. Genesis 28:15 (AOV)

Genesis 28

PP hoofstuk 17

Jakob het sy vader bedrieg om die eersgeboortereg te kry, en Esau was woedend en wou hom doodmaak. Jakob het haastig totsiens gesê aan sy ouers. Hy moes vertrek voordat sy broer Esau hom sou vind.

“Mag God met jou wees,” het sy vader Isak vir hom gesê, “Jy is die erfgenaam van ons familie se eersgeboortereg. Gaan na Mesopotamië, na jou moeder se familie, en soek daar 'n vrou wat God aanbid. Moet asseblief nie met iemand trou wat afgode aanbid nie.” Sy broer, Esau, het reeds met twee vroue getrou wat afgode aanbid het, en dit het sy ouers groot moeilikheid besorg.

Jakob het vertrek, vol hartseer. Hy het dit nie geweet nie, maar hy sou sy moeder nooit weer sien nie. Hoe het hy gewens dat hy God toegelaat het om sy eersgeboortereg te bewerkstellig, in plaas daarvan om dit te verkry deur sy vader en broer te mislei!

Terwyl hy geloop het, het hy gebed. Hy het God gevra om hom te vergewe vir wat hy gedoen het. Jakob wou nie meer op sy eie wysheid staatmaak nie. Hy het vir God gesê dat hy Sy volgeling wou wees. Toe dit aand geword het, het hy nêrens gehad om oor te bly nie. Hy het toe 'n plek op die grond gevind om te gaan lê en 'n groot klip as 'n kussing gebruik. Hy het onder die sterre aan die slaap geraak.

Terwyl hy geslaap het, het hy 'n droom gehad. Hy het 'n helder, blink leer gesien. Die bopunt van die leer het tot by die hemel gereik, en die onderkant van die leer was op die grond. Engele het op en af met hierdie leer gegaan, en heel bo was God die Vader. “Ek is die God van jou grootvader Abraham en van jou vader Isak. Deur jou sal Ek al die families van die aarde seën,” het God gesê. Hy het verder met Jakob gepraat en gesê: “Ek is met jou en sal jou bewaar oral waar jy gaan, en Ek sal die aarde aan jou en jou nageslag gee.” Deur oor die “nageslag” te praat, het God aan Jakob belowe dat God se Seun uit sy familie gebore sou word.

Jakob het wakker geword. Hy het nou verstaan dat God hom liefgehad het en by hom sou wees. Hy het gesien dat God 'n leer sou plaas wat van God self sou uitkom en hom sou bereik waar hy was. Jesus is die leer. Net soos die leer reguit tot in die Hemel gereik het, so was die Seun van God net soos God. En net soos die leer reguit tot op die grond gereik het, so sou die Seun van God 'n mens word, net soos ons. En omdat God se Seun beide goddelik en menslik sou wees, sou Hy ons mense nader aan God bring, sodat ons 'n verhouding met God kan hê en Hy ons kan help om die regte dinge te doen.

Jakob het dankbaar en bly gevoel; hy het die klip geneem wat hy as 'n kussing gebruik het en dit as 'n pilaar opgerig. Hy het olie daarop uitgegooi. “Hierdie klip sal God se huis wees, en ek sal een tiende van alles wat ek besit, aan God teruggee,” het hy gesê. Jakob het God se belofte geglo om hom te vergewe en vir hom te sorg, en het besluit dat hy altyd hierdie wonderlike God sou volg wat hom so liefgehad het dat Hy vir hom so 'n spesiale droom gestuur het toe hy dit die nodigste gehad het. Wil jy ook God volg? Sê dit gerus aan Hom.

30. Jakob en Laban

As dit moontlik is, sover as dit van julle afhang, leef in vrede met alle mense. Romans 12:18 (A0V)

Genesis 29-31

PP hoofstuk 17

Jakob het daarna in Mesopotamië aangekom, waar sy familie gewoon het. Hy het by die put gaan sit en begin gesels met 'n paar mense daar om uit te vra oor sy oom Laban. Hulle het geantwoord: "Dit gaan goed met jou oom. Kyk, een van sy dogters, Ragel, kom juis nou hier aan met sy skape!"

Jakob was opgewonde. Hy het een van sy familielede gevind! Jakob het Ragel dadelik begin help om haar skape water te gee. Terwyl hy dit gedoen het, het hy opgemerk hoe mooi Ragel was. Hy het vir haar gesê: "Ek is Rebekka se seun." Ragel is huistoe om dit vir haar pa te vertel, en Laban het binnekort opgedaag en Jakob hartlik genooi om by hulle te kom bly.

Jakob het niks gehad om vir sy oom Laban te bied nie, behalwe sy harde werk. Hy het met alles gehelp wat hy kon, deur vir sy oom se diere te sorg. Laban het gou gesien wat 'n bekwame werker Jakob was, en hom gevra om by hulle te bly. "Wat kan ek jou betaal om jou vir my te laat werk?" het Laban gevra. "Ek sal sewe jaar werk om met jou dogter Ragel te trou," het Jakob aangebied. Laban het ingestem.

Die sewe jaar het vinnig verbygegaan, en gou was dit tyd vir die troue. Maar iets baie ontstellends het gebeur: Laban het nie vir Ragel aan Jakob gegee nie; hy het eerder Lea vir hom gegee. Bruide in daardie dae het sluiers gedra, sodat niemand hul gesig tydens die troue kon sien nie. Daarom het Jakob nie geweet dat hy met Lea trou totdat dit te laat was nie. Laban het hom bedrieg,

en nou sou hy nog sewe jaar moes werk as hy vir Ragel wou hê. Jakob was regtig ontsteld. Hy was lief vir Ragel, maar nou was hy gedwing om Lea ook te hou. Laban het Jakob bedrieg, net soos Jakob eens sy eie pa bedrieg het.

Altesaam het Jakob twintig jaar lank vir Laban gewerk. Gedurende daardie tyd het Laban die betaling aanmekaar verander. Eenkeer het Laban ingestem om Jakob te betaal met al die gevlekte skape en bokke in die kudde, maar toe vra hy sy seuns om hierdie diere in 'n verafgeleë veld weg te steek sodat Jakob hulle nie sou vind nie. Toe die kuddes meestal gevlekte lammers begin kry, het hy besluit om Jakob se betaling te verander sodat hy die gevlekte skape vir homself kon hou. Hy het Jakob se betaling tien keer verander en probeer om altyd die beste vir homself te hou. Maar God was met Jakob, en al was Laban nie eerlik of vriendelik teenoor hom nie, het Jakob se kuddes, sy skape en bokke, meer en meer geword, en hy het baie ryk geword. Hy het sy bes probeer om in vrede met Laban te leef, en het nooit met hom gestry of baklei nie.

Nadat Laban hom twintig jaar lank so sleg behandel het, was Jakob moeg en wou hy trek. Hy het met God daaroor gepraat. “Gaan terug na jou vader se land,” het God geantwoord, “Ek sal met jou wees.” Ragel en Lea het ingestem om dit te doen. Hulle kon sien dat hulle vader nie regverdig of liefdevol teenoor Jakob of hulle as sy dogters was nie.

Jakob het sy familie, sy dienaars, sy besittings en sy diere geneem en vertrek sonder om totsiens te sê. Hy het geweet dat as hulle totsiens sê, sou Laban probeer keer dat hulle vertrek.

Drie dae nadat hulle vertrek het, het Laban dit uitgevind. Hy het haastig probeer om hulle in te haal. Daardie nag het God in 'n droom met Laban gepraat. “Moenie enigiets doen om Jakob leed aan te doen nie,” het God beveel. Laban het God gehoorsaam, en

toe hy Jakob uiteindelik inhaal, het hy Jakob vriendelik behandel. Hy het gevra of hy van sy dogters en kleinkinders kon afskeid neem, en hy het ook van Jakob geëis: “Waarom het jy my afgode gesteel?”

Jakob het nie geweet dat Ragel haar pa se afgode saamgebring het nie. Hy was seker niemand het hulle geneem nie, daarom het hy gesê: “Julle kan die kamp deursoek vir hulle. Ons sal die een wat hulle geneem het, doodmaak.” Maar alhoewel Laban die hele kamp deursoek het, het hy die afgode nie gevind nie. Ragel het hulle onder haar kameelsaal weggesteek en toe bo-op die saal gaan sit en gemaak of sy nie lekker voel nie. “Moet my asseblief nie laat opstaan nie, Pa,” het sy gesmeek, en Laban het ingestem en haar nie gevra om op te staan nie.

Nou kon Laban Jakob van niks beskuldig nie. Hulle het 'n ooreenkoms gesluit dat hulle mekaar nooit sou seermaak nie. Hulle het 'n spesiale maaltyd saam geëet, en toe is Laban terug huis toe.

Vir twintig jaar lank was Laban nie eerlik met Jakob nie. Hy het hom baie keer bedrieg en sy betaling verander, maar Jakob het hom nooit probeer leed aandoen nie. God het Jakob geëer omdat hy so sagmoedig en vreedsaam was. Hy het ryk geword, en hy was ook in vrede met Laban.

God het Jakob gehelp om vriendelik, eerlik en vreedsaam te wees, selfs toe hy sleg behandel is. God kan ons help om ook vriendelik teenoor ander te wees, selfs wanneer hulle onvriendelik teenoor ons is. Sal jy God toelaat om jou te help om sagmoedig en vredevol te wees?

31. Jakob Vind Vergifnis

U sal hom wie se gedagtes op u vertoef, in volkome vrede bewaar, omdat hy op u vertrou. Jesaja 26:3 (CAB23)

*Genesis 32-33
PP hoofstuk 18*

Jakob het sy droom by Bet-el onthou, die droom oor die leer. Hy het God se belofte onthou om met hom te wees, en hy kon al die rykdom sien wat God hom gegee het. Maar hy kon geen vrede vind nie.

Jakob het geweet dat hy binnekort die Jordaanrivier sou oorsteek, en hy sou naby die plek kom waar Esau gewoon het. Sou Esau bly wees om hom te sien, of was hy steeds kwaad vir hom? Hy het boodskappers na sy broer gestuur. Hulle moes vir Esau sê: “U dienaar Jakob sê vir sy heer Esau dat hy baie diere en dienaars het.” Jakob het gedink: “Ek wil hê my broer moet weet dat ek na Kanaän terugkeer, maar dat ek nie meer die eersgeboortereg van hom wil neem nie. Hy kan al ons vader se besittings hou. Ek het genoeg rykdom.” Maar die boodskappers het teruggekom en gesê dat Esau met 'n leër van 400 mans oppad was om Jakob te ontmoet!

Jakob was bekommerd. Sou Esau hom en sy familie aanval? Hy het vinnig sy mense en diere in twee groepe verdeel, sodat as een groep aangeval word, die ander groep ten minste veilig sou wees. Jakob het ook baie diere uit sy kuddes gekies om vir Esau as geskenke te stuur. Toe het hy gebid en God gevra om hom en sy familie te beskerm.

Toe dit aand word, het Jakob na die oewer van die rivier gegaan om te bid. Terwyl hy daar in die donker gebid het, het hy gevoel hoe iemand hom gryp. Jakob was seker dat dit 'n vyand was wat

hom aanval, en hy het met hom begin stoei. Dit was so donker dat hy nie die ander persoon se gesig kon sien nie.

Terwyl Jakob fisies met hierdie vreemdeling geworstel het, het hy in sy gedagtes ook geworstel. Hy het gedink aan hoe ernstig sy sondes was en dat hy nie God se genade of vergifnis verdien het nie, maar terselfdertyd wou hy glo dat God goeiohartig en barmhartig was. As hy vrede in sy gemoed gehad het, sou hy nie die behoefte gevoel het om fisies te worstel nie. Terwyl hy in sy gedagtes geworstel het, het die vreemdeling hom toegelaat om fisies met hom te worstel.

Jakob en die vreemdeling het ure lank aanhou stoei. Jakob was uitgeput, maar hy wou nie moed opgee nie. Net toe die son begin uitkom, het die vreemdeling aan Jakob se heup geraak, en skielik het Jakob begin mank loop en kon hy nie meer stoei nie. Hierdie aanraking het Jakob bewus gemaak dat hy met iemand spesiaal, iemand anders, stoei. "Laat my gaan, die dag breek," het die vreemdeling vriendelik gesê. Hierdie woorde het Jakob verseker dat dit nie 'n vreemdeling was nie; dit was die Seun van God self!

Jakob het hom gesmeek: "Asseblief, moenie gaan sonder om my te seën nie!" Hy het geweet dat as Christus hom sou seën, hy vrede sou vind en hy sou weet dat hy vergewe is.

Christus het hom met blydskap geseën. "Wat is jou naam?" het hy hom vriendelik gevra. Natuurlik het Christus geweet wat sy naam was, maar Hy het Jakob dit gevra omdat Hy op die punt gestaan het om hom 'n wonderlike geskenk te gee. "My naam is Jakob," was die antwoord. Christus het gesê: "Nou sal jou naam nie meer Jakob wees nie, dit sal Israel wees." Jakob het "bedrieër" beteken, maar nou het Christus hom vertel dat hy nie meer 'n leuenaar sou wees nie, en dat sy nuwe naam Israel sou wees, wat "triomfantlik met God" beteken. Met hierdie nuwe naam het Hy vir Jakob, of Israel, gesê dat God hom vergewe het

en sy karakter sou verander. Jakob was vergewe, sodat hy die aangesig van Christus kon sien en steeds kon lewe. Hy het daardie plek met dankbaarheid “Pniël” genoem, wat “aangesig van God” beteken. Jakob het gesê: “Ek het God van aangesig tot aangesig gesien, en my lewe is gespaar.”

Die son het opgekom, en Jakob was nou in vrede. Hy het geweet dat God hom vergewe het, en hy was nie meer bang om sy broer te ontmoet nie. Hy het 'n kerie gevind om hom te help om terug te loop na sy kamp. Terwyl hy terug na die kamp gestrompel het, het hy gedink aan hoe hy al die jare probeer het om God se vergifnis te verdien deur dinge heeltemal op sy eie te doen, deur sy eie pogings, net soos hy daardie nag met Christus geworstel het. Nou het hy verstaan dat hy heeltyd op Christus moes steun, en nie op homself nie, net soos hy nou op 'n kerie moes steun om te loop. Die mank-lopery was 'n seën vir hom, want dit het hom daaraan herinner dat hy op God moes staatmaak, en nie op homself nie.

Terwyl Jakob met Christus geworstel het, het Esau 'n droom van God ontvang. In sy droom het hy van die hartseer gesien wat Jakob deurgemaak het, en hy het ook gesien dat daar engele van God was wat hom beskerm het. Na hierdie droom het Esau vir sy soldate gesê om Jakob of sy mense nie leed aan te doen nie.

Die twee broers het mekaar uiteindelik ontmoet. Esau het na Jakob gehardloop en hom omhels. Hulle het albei gehuil. Esau het hom vergewe, en albei tweelingbroers was verheug om mekaar weer te sien. Jakob het homself naby hom gevestig met sy familie en sy kuddes, en hy en Esau het in vrede met mekaar geleef. Weer eens het God Jakob gelei en hom gehelp om vrede en vergifnis te vind.

God wil ons ook vrede en vergifnis gee. Die enigste manier om hierdie vrede te hê, is om heeltyd op Christus te steun en nie op

onself staat te maak nie. Sal jy vandag op Jesus steun en Hom jou Gids laat wees?

32. Probleme in Jakob se Familie

Maar die wysheid van bo is ten eerste rein, dan vredeliewend, vriendelik, geseglik, vol barmhartigheid en goeie vrugte, onpartydig en ongeveins. Jakobus 3:17 (AOV)

Genesis 30; 34; 35:1-5
PP hoofstuk 19

God se plan was nog altyd dat mense gelukkige gesinne moet hê. God het gesinne ontwerp; Hy het dit so gemaak dat ons deur ons gesinne geliefd, veilig en aanvaar kan voel. God se liefde kan na ons vloei deur ouers wat God liefhet en wat mekaar liefhet. Ons wil almal aan 'n gelukkige gesin behoort.

Jakob het ongelukkig baie probleme in sy familie gehad. Natuurlik was dit nooit God se plan dat hy meer as een vrou moes hê nie. Ons weet nie hoe God die probleem sou opgelos het toe Jakob uitgevind het dat hy met Lea in plaas van Ragel getrou het nie. Jakob kon nie vir Lea teruggee nie; hy het reeds met haar getrou. God kon Jakob gehelp het om Lea lief te hê en 'n gelukkige huis saam met haar te hê. Maar ongelukkig het Jakob God nie gevra wat om te doen nie. In plaas daarvan het hy ook met Ragel getrou.

Lea het geweet dat Jakob Ragel meer liefhet as vir haar, en sy was jaloers. Sy het gewens dat Jakob haar ook sou liefhê. Toe het

Lea begin babas kry. Sy het vier seuns in die wêreld gebring, terwyl haar suster Ragel, geen kinders kon hê nie. Lea het gehoop dat Jakob haar sou liefhê noudat sy hom seuns gegee het, maar Jakob het Ragel steeds meer liefgehad.

Toe Ragel sien dat sy nie kinders kan hê nie, het sy jaloers geword. Sy het by Jakob daaroor gekla en gesê: “Gee my kinders, anders sterf ek!” het sy geëis. Dit het Jakob ontstel. “Is ek in God se plek? Is dit my skuld dat jy nie babas kan hê nie?” het hy haar gevra.

Jakob se eie moeder, Rebekka, kon jare lank nie 'n baba hê nie, en sy vader Isak het tot God gebid om Rebekka te help om babas te hê. Jakob kon op dieselfde manier vir Ragel gebid het. Maar in plaas daarvan het hy dieselfde fout gemaak as sy oupa Abraham: hy het geluister na 'n baie slegte idee wat Ragel hom gegee het. “Trou met my slavin Bilha en verwek kinders by haar vir my,” het sy gesê. Dit is baie jammer dat Jakob ingestem het om dit te doen.

Bilha, Ragel se diensmeisie, het twee babaseuntjies by Jakob gehad. Lea was jaloers en het Jakob gevra om met haar diensmeisie, Silpa, te trou om meer babas te hê. En ongelukkig het Jakob dit gedoen. Silpa het ook twee babaseuntjies by Jakob gehad. Maar in plaas daarvan om gelukkiger te wees, was almal omgekrap en elledig. Die vroue was jaloers op mekaar, en daar was geen vrede of geluk in Jakob se huis nie.

Eendag het Ruben, Lea se oudste seun, plante in die veld gevind wat liefdesappels genoem word. Mense het geglo dat hierdie plante vroue help om babas te kry. Toe Ragel die liefdesappels sien, het sy Lea gesmeek om vir haar daarvan te gee. “Waarom moet ek dit met jou deel?” het Lea gevra: “Jy het my man reeds van my af weggeneem.” “Goed,” het Ragel gesê, “ek slaap

gewoonlik met Jakob, maar jy kan vanaand met hom slaap as jy vir my van jou liefdesappels gee.”

Hierna het Lea weer babas gehad. Sy het nog twee seuns gehad, en sy het Jakob se enigste dogter, Dina, gehad. En toe kon Ragel uiteindelik haar eerste baba hê, 'n seun met die naam Josef. 'n Paar jaar later het sy nog 'n seun, Benjamin, gehad, maar ongelukkig is sy net na die geboorte oorlede.

Vir baie jare het die meeste van Jakob se seuns nie God se wil vir hul lewens gevolg nie. Hulle het grootgeword tussen jaloerse moeders, en hulle was ook jaloers; hul moeders het meegeding, dus het hulle ook meegeding. Hulle was ook gewelddadig. Eenkeer het 'n man met die naam Sigem verlief geraak op Jakob se dogter Dina. Hy het haar in sy huis geneem en haar behandel asof sy sy vrou was, sonder om eers toestemming van Jakob te vra. Dit was baie verkeerd, maar wat later gebeur het, was nog erger. Dina se broers was so kwaad vir Sigem omdat hy hul suster sonder toestemming geneem het, dat hulle hom bedrieg het. Toe Sigem na Jakob se familie kom om vir hulle te sê dat hy met Dina wou trou, het die broers gemaak of hulle vriendelik met hom is. Maar toe Sigem dit die minste verwag het, het Dina se broers in sy stad gekom en hom doodgemaak, saam met al die mans in daardie stad!

Jakob was bedroef oor wat sy seuns gedoen het. Die hele stad het nie verdien om te sterf nie! Daar kon 'n ander manier gewees het om Dina se probleem op te los sonder om enigiemand dood te maak, maar Dina se broers het God nooit gevra wat om te doen nie. Jakob het besef dat sy gesin nodig gehad het om nader aan God te kom. Hy het sy seuns gevra om na Bet-el te gaan, waar hy die droom van die leer gehad het. “Aanbid God daar,” het hy beveel. En hy het die res van sy familie gevra om ontslae te raak van enige afgode, juweliersware en klere wat hulle van God weggehou het. Hy het al hierdie dinge onder 'n boom begrawe

om daarvan ontslae te raak, en God het sy familie veilig gehou tussen die mense van die land.

Dit het baie jare geneem, en verskeie ander hartseer verhale, voordat Jakob se seuns geleer het dat God se weg die enigste veilige weg is, en dat ons slegs geluk kan vind wanneer ons onder God se leiding en beskerming staan. Hoe het God verlang om hulle vrede en geluk te gee! As hulle Hom net kon vertrou om hulle te lei!

Sal jy God vandag toelaat om jou te lei? Sal jy vra dat Sy leiding en vrede in jou en jou gesin sal kom?

33. Verkoop deur sy Broers

Want Ék weet watter gedagtes Ek aangaande julle koester, spreek die Here, gedagtes van vrede en nie van onheil nie, om julle 'n hoopvolle toekoms te gee. Jeremia 29:11 (AOV)

Genesis 37

PP hoofstuk 19

Josef was Jakob se gunstelingseun. Is dit reg vir ma's en pa's om gunstelingkinders te hê? Natuurlik nie! Maar ongelukkig het Jakob Josef meer liefgehad as sy ander kinders. Josef was die eerste kind wat hy saam met sy geliefde vrou, Ragel, gehad het. Ragel is 'n paar jaar vantevore oorlede, en elke keer as Jakob sy seun Josef gesien het, het hy aan haar gedink. Jakob het ook opgemerk dat Josef die een was, van al sy seuns, wat God die meeste liefgehad het.

Josef het tien ouer broers, 'n suster en 'n jonger broer met die naam Benjamin gehad, wat ook Ragel se seun was. Sy tien ouer broers was afgunstig op hom en het glad nie van hom gehou nie. Eendag het vader Jakob vir Josef 'n baie spesiale geskenk gegee: 'n pragtige kleed met pragtige lang moue. Dit was harde werk om so 'n kleed te maak, en dit het ook baie geld gekos. Die ouer broers het gesien dat Josef 'n pragtige kleed gekry het, en hulle het nie. Hulle het was kwaad en jaloers. Hulle het gewonder of Jakob die eersgeboortereg aan Josef sou gee in plaas van aan Ruben, die oudste broer.

Eendag het Josef 'n droom gehad en dit aan sy broers vertel. “Ek het gedroom dat ons almal op die land was en gerwe bind. En weet julle wat gebeur? My gerf het regop gestaan, en julle gerwe het rondom my gerf gestaan en daarvoor gebuig.”

Op 'n ander dag het Josef hulle van nog 'n droom vertel: “Ek het die son, die maan en elf sterre gesien, en hulle het almal voor my neergebuig.” Die broers het verstaan dat hulle in hierdie droom die sterre was, hulle pa die son en Lea die maan. Dit het hulle kwaad gemaak. Sou hulle eendag voor Josef moes neerbuig? Sou hy eendag in beheer van hulle wees? Net om hieraan te dink, het hulle kwaad gemaak. Hulle het hom “die dromer” begin noem, en selfs pa Jakob het Josef berispe omdat hy hulle hierdie drome vertel het.

Eendag het pa Jakob vir Josef gestuur om sy broers te gaan soek. Die tien ouer broers het die kuddes redelik ver weggeneem op soek na kos vir hulle. 'n Paar dae het verbygegaan, en Jakob wou seker maak dat hulle veilig was. Josef was lief vir sy broers en het die lang pad na hulle met blydschap aangepak.

Toe die broers Josef na hulle toe sien aankom, was hulle sommer ongelukkig. Met sy aankoms het hulle hom gegryp, sy pragtige kleed met lang moue uitgetrek en hom in 'n diep put wat leeg

was, gegooi. Hulle het hom daar gelos sonder enige kos, water of komberse. Hulle wou Josef doodmaak, maar dit het vir hulle te verkeerd gevoel.

Terwyl die broers besig was om aandete te eet, sien hulle 'n karavaan Ismaeliete verbykom. "Kom ons verkoop Josef aan die Ismaeliete as 'n slaaf," het een broer voorgestel. Die ander broers het ingestem. Slegs Ruben, die oudste broer, het nie geweet wat hulle aan Josef wou doen nie. Hy het die kamp vir 'n rukkie verlaat, en hy het beplan om Josef in die geheim uit die put te haal en hom terug huistoe te laat gaan. Maar teen die tyd dat hy na die kamp teruggekeer het, was dit te laat om Josef te help.

Terwyl Ruben weg van die kamp was, het die ander nege broers vir Josef uit die put gehaal en hom aan die Ismaeliete verkoop. Josef het gehuil en hulle gesmeek om dit nie aan hom te doen nie, maar hulle het dit steeds gedoen. Die broers het gedink hulle sou hierna tevrede wees, maar net nadat Josef weggeneem is, het hulle gewens dat hulle hom nie verkoop het nie. Hulle was vol skuldgevoelens en het vir die res van hul lewens spyt gehad oor wat hulle gedoen het.

"Wat gaan ons vir ons pa sê?" het hulle hulself afgevra, en saam het hulle besluit: "Kom ons vertel hom nie die waarheid nie. Ons sal 'n bok slag, die pragtige kleed in sy bloed doop, en ons sal vir ons pa sê dat ons die mantel gevind het. Dan sal hy dink dat 'n wilde dier Josef doodgemaak het."

Die broers het met hul plan voortgegaan. Toe vader Jakob die bloedbevleekte kleed sien, het hy gehuil soos hulle hom nog nooit tevore sien huil het nie. Die broers was gevul met verskriklike skuldgevoelens. Hulle het nog nooit hul vader so bedroef gesien nie. Hulle het ook verskriklik gevoel toe hulle besef het hoe Josef moontlik sou ly.

Intussen is Josef deur die Ismaeliete weggevoer. Aanvanklik het hy gehuil van desperaatheid. Maar toe het hy aan God gedink, die God van sy vader, oupa en oupagrootjie – die God wat hy as sy God gekies het. Waarom het God hom drome gegee waarin sy familie voor hom buig, en nou word hy as slaaf verkoop? Josef het nie 'n antwoord gehad nie, maar hy het besluit om God te vertrou en Hom te volg. Hy het *geglo* dat God met hom kon wees, selfs in slawerny, en hom kon seën. Hy het dit nog nie geweet nie, maar God het wonderlike planne vir sy toekoms gehad.

Josef het besluit om God te volg en te vertrou, al het hy deur 'n verskriklike tyd in sy lewe gegaan. Ons kan ook kies om God te vertrou. Hy sal altyd doen wat die beste vir ons is. Sal jy God vertrou om na jou toekoms om te sien, selfs in slegte tye?

34. Josef in Egipte

En wat julle ook al doen, doen dit van harte soos vir die Here en nie vir mense nie, Kolossense 3:23 (AOV)

Genesis 39

PP hoofstuk 20

Josef is ver weg van sy tuiste in Kanaän na Egipte geneem. Daar het 'n ryk man met die naam Potifar hom as slaaf gekoop.

In Potifar se huis het Josef verskeie afgode gesien, en hy is genooi om hulle te aanbid. Maar hy het geweier om dit te doen; hy het besluit om slegs God te aanbid, en het nooit aandag gegee aan die afgode in die huis nie. As God se volgeling het Josef sy beste vir Potifar gedoen. Trouens, hy het gewerk asof hy vir God

gewerk het en nie net vir Potifar nie. Hy het sy werk so noukeurig gedoen dat Potifar opgemerk het dat Josef anders was. Hy het gesien dat hy hardwerkend en betroubaar was. Nie lank daarna nie, het Potifar Josef in beheer van al die slawe in sy huis geplaas. Hy het geweet dat Josef na alles sou omsien, en dat hy dit goed sou doen. Potifar het ook gesien dat Josef 'n God gehad het wat hom sukses gegee het en hom geseën het.

Josef het tien jaar lank in Potifar se huis gewerk, en Potifar was baie tevrede met hom. Maar Potifar was nie die enigste een wat opgemerk het hoe goed Josef was nie; sy vrou het dit ook opgemerk. Sy het gesien dat Josef nie net 'n goeie werker was nie, maar ook baie aantreklik. Sy het Josef begin vra om tyd saam met haar deur te bring asof hy haar man was.

“Nee,” het Josef geantwoord, “ek is in beheer van hierdie huis, en ek mag enigiets daarin gebruik, behalwe vir jou, want jy is my meester se vrou. Hoe kon ek so 'n verkeerde ding doen en teen God sondig?”

Potifar se vrou het nie daarvan gehou om 'n “nee” van Josef te kry nie. Sy het hom aanhou vra om by haar te wees. Dit was 'n groot versoeking vir Josef, maar hy het sy God onthou, en Hy het altyd vir haar “nee” gesê.

Potifar se vrou het nie moed opgegee nie. Eendag het sy gewag totdat sy en Josef alleen in die huis was, en sy het hom weer gevra om by haar te wees. Sy het hom aan die mantel gegryp terwyl sy gepraat het. Josef het haar hierdie keer nie eers probeer antwoord nie; hy het net so vinnig as moontlik uit die huis gehardloop.

Potifar se vrou het steeds Josef se mantel in haar hand gehou toe Josef weg is; hy het so vinnig weggegaan dat hy dit nie eers probeer het om dit terug te kry nie. Toe sy besef dat Josef nooit

sou doen wat sy wou hê nie, het sy kwaad en skaam gevoel. Sy het besluit om 'n groot leuen te vertel en Josef in die moeilikheid te kry. Sy het hardop gehuil en vir almal vertel dat Josef haar probeer seermaak het! “Kyk, hy het selfs sy mantel by my gelos!” het sy gelieg. Toe Potifar by die huis kom, het hy sy vrou se storie gehoor en Josef dadelik tronk toe gestuur, die tronk waar die koning se gevangenes aangehou is.

Die tronk was nie 'n aangename plek om in te wees nie, maar Josef het gekies om aan te hou om God te vertrou en ander te dien. Wanneer hy gesien het dat iemand 'n probleem het, het hy hulle gehelp. Net soos hy in Potifar se huis gedoen het, het Josef in die tronk vir ander gewerk asof hy vir God gewerk het. Die tronkbewaarder het gou opgemerk dat Josef anders was as die ander gevangenes, en het hom in beheer van al die gevangenes geplaas.

Josef het destyds in die ergste omstandighede in die wêreld geleef: eers was hy 'n slaaf, toe was hy 'n gevangene – in 'n land ver van sy huis af, waar hulle 'n ander taal gepraat het as waaraan hy gewoond was. Tog het hy gekies om God te vertrou, en om te werk en ander te seën asof hy vry was, en hy het aangehou om elke taak te doen asof hy dit vir God gedoen het. Hy het soos 'n lig geskyn oral waar hy gegaan het. Selfs as slaaf en as gevangene het sy meesters hom raakgesien, en was hy geseënd. Hy is elke keer in beheer aangestel. Mense het opgemerk dat hy anders was, en dat hy 'n lewende God aanbid het.

Diegene wat God werklik liefhet, soos Josef, sal hulp van God ontvang om so goed as moontlik te leef en te werk. Wanneer ons God vertrou sodat Hy ons kan lei, sal Hy ons help om ander te seën en vir hulle 'n hulp te wees. Sal jy jou lewe aan God gee, soos Josef, en Hom toelaat om jou te help, ongeag wat in jou lewe gebeur?

35. Josef Word die Goewerneur

***En ons weet dat vir hulle wat God liefhet, alles ten goede meewerk, vir hulle wat na sy voorneme geroep is.
Romeine 8:28 (AOV)***

*Genesis 40-41
PP hoofstuk 20*

Josef was in die tronk, al het hy nog nooit iets verkeerd gedoen nie. Tog het Josef selfs in die tronk ander gehelp asof hy vir God gewerk het. Omdat hy so 'n vriendelike en harde werker was, was hy in beheer gestel van al die gevangenes en is hy toegelaat om die ander gevangenes te besoek en met hulle te gesels.

Eendag, terwyl Josef van die gevangenes besoek het, het hy twee mans gesien wat onlangs ingebring is omdat hulle die Farao kwaad gemaak het. Hulle het bekommerd en bang gelyk. Een van hulle was die Farao se hoofskinker, en die ander was die Farao se hoofbakker. “Ons het albei drome gehad, en ons weet nie wat hulle beteken nie,” het hulle vir Josef gesê. “My God ken die betekenis van elke droom,” het Josef verseker, “Wil julle my vertel wat julle gedroom het?”

Die hoofskinker het sy droom gedeel: “Ek het 'n wingerdstok met drie takke gesien, en dit het ranke gehad, en hierdie ranke het druiwe gedra. Ek het die Farao se beker in my hand gehou, en ek het die druiwe in die beker uitgepers en dit vir die Farao gegee.”

Josef het vir hom gesê: “Dit is die betekenis van die droom: die drie ranke is drie dae. Oor drie dae sal die Farao jou terugneem

na die paleis, en jy sal weer sy hoofskinker wees.” Die hoofskinker was vertroos deur Josef se woorde.

Daarna het die hoofbakker sy droom vertel. Hy het gehoop dit het ook 'n gelukkige betekenis gehad. “In my droom het ek drie wit mandjies op my kop gehad. Daar was allerhande soorte brode in die boonste mandjie, en die voëls het daaruit geëet.”

Josef het hartseer vir hom gesê: “Dit is die betekenis van die droom: die drie mandjies is drie dae. Oor drie dae sal die Farao jou ongelukkig laat doodmaak.”

Alles het presies gebeur soos Josef gesê het. Drie dae later was dit die Farao se verjaarsdag, en hy het met sy gevangenes presies gedoen soos Josef verduidelik het. Voordat die skinker die tronk verlaat het, het Josef met hom gepraat: “Dink asseblief aan my. Ek is in die tronk, maar ek is onskuldig. Kyk of jy die Farao van my kan vertel, sodat ek kan uitkom.” “Ek sal,” het die dankbare skinker belowe. Maar toe hy uit die tronk was, het hy heeltemal van Josef vergeet.

Twee jaar later het die Farao twee drome gehad. “Ek kan hierdie drome nie verstaan nie,” het hy gesê. Hy het sy towenaars geroep en vir hulle vertel wat hy gedroom het. “Vertel my asseblief wat dit beteken,” het hy beveel. Maar geeneen van die towenaars het die betekenis van die twee drome verstaan nie.

Die skinker het dit gehoor, en hy het skuldig gevoel. “Ek het 'n verkeerde ding gedoen,” het hy aan die Farao erken. Hy het hom vertel hoe Josef hom die betekenis van sy droom in die tronk vertel het. Farao het aandagtig geluister. “Bring Josef na my toe,” het hy beveel.

So gou as moontlik het Josef sy baard skoon geskeer en ander klere aangetrek. Toe is hy na die Farao gebring om sy drome te

hoor. Die Farao het gesê: “Ek het gedroom dat daar sewe vet koeie uit die rivier kom. Toe kom sewe maer koeie te voorskyn, en hulle het die vet koeie geëet, maar hulle het net so maer gebly soos voorheen. Toe het ek nog 'n droom gehad, waarin daar 'n stingel van sewe vol en goeie are was. Toe kom 'n stingel van sewe dorre en maer are op, en die maer are het die vet are geëet.”

Josef het beleefd gepraat en gesê: “Albei drome het dieselfde betekenis, en God het hulle na u gestuur om u te laat weet wat gaan gebeur.” Josef het seker gemaak dat hy die Farao laat weet het dat net God hom die betekenis van die drome kon gee; hy het dit nie self uitgepluis nie. Hy het voortgegaan: “Die drome beteken dat daar sewe jaar van oorvloed sal wees, met baie kos en genoeg reën. Daarna sal daar sewe jaar van hongersnood wees, waarin kos nie sal groei nie. Die Farao moet voorraadskeure voorberei om graan gedurende die sewe jaar van oorvloed op te gaar, sodat daar genoeg kos sal wees gedurende die sewe jaar van hongersnood.”

Die Farao was so dankbaar teenoor Josef dat hy hom al hierdie dinge vertel het, dat hy besluit het om Josef die goewerneur van Egipte te maak. Hy het geweet dat Josef, met die leiding van God, presies sou weet wat om te doen en hoe om dit te doen. “Kan ons enige ander man soos hierdie een vind, wat die Gees van God in hom het?” het die Farao vir sy dienaars gesê. Toe haal die Farao sy eie ring af en sit dit aan Josef se hand en gee hom pragtige klere om aan te trek. Hy het Josef op een van sy beste strydwagens laat ry, sodat die mense voor hom as die nuwe heerser van Egipte kon buig. Hy het selfs 'n vrou vir Josef gevind, 'n vrou met die naam Asenat.

Josef het deur baie moeilike situasies gegaan, maar nou was hy uiteindelik uit die tronk, en hy was die goewerneur van Egipte. Baie Egiptenare het sy God leer ken as gevolg van hoe getrou hy

was, oral waar hy gegaan het. God het hierdie situasies gebruik om Josef en diegene rondom hom te seën. Sal jy God vra om jou te help om op Hom te vertrou net soos Josef gedoen het, sodat jou lewe ander kan help om Hom ook te leer ken?

36. Josef Vergewe Sy Broers

*Maar wees vriendelik en vol ontferming teenoor mekaar;
vergeef mekaar soos God ook in Christus julle vergewe het.
Efesiers 4:32 (AOV)*

*Genesis 43- 45
PP hoofstuk 21*

Die broers se eerste besoek aan Egipte

Josef het getrou aan God gebly selfs nadat hy 'n magtige leier in Egipte geword het. Hy het steeds net God aanbid en die afgode rondom hom geïgnoreer.

Gedurende die sewe jare van oorvloed het hy verskeie voorraadkamers oral in Egipte gebou en hulle met graan gevul. Toe het die jare van hongersnood begin. Na 'n rukkie het die Egiptenare begin om kos uit Josef se voorraadkamers te koop. Maar Egipte was nie die enigste land wat onder die hongersnood gely het nie; mense van al die lande rondom Egipte het van die voorraadkamers gehoor en na Egipte gereis om kos te koop.

Eendag het Josef tien mans gesien wat kom graan koop het van buite Egipte. Hy was verbaas toe hy sien dat hulle sy broers was! Josef het opgemerk dat Benjamin, sy jongste broer, nie by hulle was nie, en hy het gewonder hoekom. Het hulle iets verskrikliks aan Benjamin gedoen, soos hulle aan hom gedoen het? En hoe

gaan dit met sy pa? Het sy broers enigsins verander, of was hulle steeds wreed en gemeen?

Josef het sy broers herken, maar hulle het hom nie herken nie. Mense het hom aangespreek op sy Egiptiese naam wat Farao aan hom gegee het. As 'n Egiptiese heerser het hy nou baie anders gelyk. Josef het hulle baie vrae begin stel en hulle beskuldig. Hy het hulle getoets om te sien of hulle karakters verander het. “Wie is julle?” het hy gevra, “Hoeveel mense is daar in julle familie? Ek dink julle is spioene en julle het gekom om Egipte te bespied!”

“Ons het 'n jonger broer,” het hulle geantwoord. Josef het hulle beveel om hulle jongste broer na Egipte te bring, maar hulle het gesê: “Ons kan dit nie doen nie. Ons pa sal dit nooit toelaat nie.”

Om hulle verder te toets, het Josef sy broers in die tronk gesit. “Een van julle kan julle broer gaan haal, en die res kan hier bly,” het hy gesê. Hy het hulle drie dae lank in die tronk gehou en opgemerk dat die broers die hele tyd wat hy hulle dopgehou het, vir mekaar omgee en bedagsaam teenoor mekaar was. Hy het gesien dat hulle bekommerd was oor Benjamin. Na drie dae het hy hulle uitgebring. Hy het vir hulle gesê: “Ek sal net een van julle in die tronk hou. Die res van julle kan huistoe gaan. Die volgende keer wat julle kom, moet julle julle jongste broer saambring.”

Josef kon hoor hoe sy broers met mekaar praat. “Hierdie gebeur as gevolg van wat ons aan ons broer gedoen het. Hy het ons gesmeek om hom nie te verkoop nie, en ons het dit in elk geval gedoen. Hieroor ly ons nou.” Ruben het gesê: “Het ek nie vir julle gesê om nie teen hom te sondig nie? Maar julle wou nie luister nie.” Josef het skielik die kamer verlaat; hy het nodig gehad om te huil en wou nie hê dat iemand hom moes sien nie.

Toe Josef terugkom, het hy beveel dat Simeon tronk toe geneem word. Simeon was een van Josef se wreedste broers, daarom het Josef hom getoets deur hom in die tronk te laat bly.

Die res van die broers het terug huistoe gereis. Toe hulle hul sakke kos oopmaak, was hulle geskok om al hul geldsakke binne-in die sakke te vind. Josef het vir sy dienaars gesê om die geldsakke in die sakke te sit, maar die broers het dit nie geweet nie. Die broers was baie bekommerd dat die Egiptenare sou dink dat hulle die geld gesteel het. Josef se broers het in Kanaän gebly totdat hul kos weer opgeraak het.

Die broers keer terug na Egipte

“Vader, laat ons asseblief Benjamin saamneem na Egipte toe,” het die broers Jakob gesmeek. Maar Jakob kon die gedagte nie verdra nie. “Ek het Josef reeds verloor; ek wil Benjamin nie ook verloor nie,” het hy gesê.

Ruben het eerte gepraat. Hy het gesê: “Pa, as ek Benjamin nie na u terugbring nie, kan u my twee seuns doodmaak.” Ruben het gedink dit sou Jakob gerusstel, maar natuurlik het dit nie! Jakob wou nie sy twee kleinseuns verloor nie. Waarom het Ruben dit ooit gesê? “Benjamin sal nie saam met u gaan nie,” het Jakob koppig geantwoord.

Juda het ook met sy vader gepraat. “Vader, ek sal verantwoordelik wees vir Benjamin. As hy nie terugkom nie, kan jy my vir ewig blameer,” het hy belowe. Juda het verskriklik skuldig gevoel oor wat hulle aan Josef gedoen het, want dit was sy idee om hom te verkoop. Hy sou Benjamin nou so goed as moontlik beskerm. Nadat Juda met Jakob gepraat het, het Jakob toegelaat dat Benjamin saam met sy broers na Egipte kan gaan.

Toe hulle in Egipte aankom, het Josef hulle nog meer getoets. Hy het Simeon uit die tronk laat haal en daarna al die broers na sy

huis genooi vir 'n maaltyd. Om te toets of sy broers steeds afgunstig was, het hy seker gemaak dat Benjamin vyf keer meer kos as die ander kry. Josef was dankbaar om te sien dat die broers, in plaas van jaloesie, dankbaarheid gewys het vir Benjamin se seën.

Na die ete het Josef hulle almal toegelaat om terug huistoe te gaan. Voordat hulle vertrek het, het hulle vir Josef se dienaars vertel van die geldsakke wat hulle gevind het. “Ons het gekom om die geld terug te gee,” het hulle gesê. Maar die dienaar het hulle verseker: “Ons het reeds julle geld gekry. Hou gerus daardie sakke.”

Daarna was dit tyd vir die finale toets. Josef het sy dienaar opdrag gegee om sy spesiale silwerbeker in Benjamin se sak te sit. Toe die broers op pad was, het die dienaar na hulle toe gery. “Waarom het julle my meester se spesiale beker geneem?” het hy hulle beskuldig. Die broers het geantwoord: “Ons het dit nie geneem nie. Julle kan al ons sakke nagaan om seker te maak.”

Die dienaar het deur al die sakke gekyk, en die broers was verskrik toe hy die kosbare beker in Benjamin se sak vind. Die bekommerde broers het almal saam na Josef teruggekeer. Nie een van hulle wou huiswaarts keer sonder Benjamin nie.

Josef het na hulle gekyk en gesê: “Ek wil net hierdie man hê, Benjamin moet in die tronk bly. Die res van julle kan huistoe gaan.” Maar die broers wou Benjamin nie daar los nie. Juda het dadelik nader aan Josef gekom en met hom gepraat. Hy het hom van hulle pa vertel en Josef gesmeek om hom, Juda, eerder tronk toe te laat gaan en Benjamin te laat gaan. Dit was 'n heel ander Juda as die een wat soveel jare tevore daarop aangedring het om Josef as slaaf te verkoop. Josef was nou heeltemal seker dat sy broers in vriendelike, liefdevolle en onselfsugtige mense verander het.

Josef vertel sy broers wie hy is

Josef kon sy gevoelens nie langer wegsteek nie. Hy het sy dienaars beveel om die kamer te verlaat sodat hy alleen met sy broers kon wees. Hy het hard begin huil en toe vir sy broers gesê: “Ek is Josef! Leef ons vader nog?”

Josef se broers was so verbaas dat hulle niks kon sê nie. Josef het al die tyd met hulle in die Egiptiese taal gepraat, en hy het 'n tolk gebruik om Hebreeus met hulle te praat, maar nou het hy self Hebreeus gepraat! Die broers was skielik verskrik. Was dit die Josef wat hulle as slaaf verkoop het? Hier staan hy as 'n magtige leier! Wat sou hy aan hulle doen?

Josef het gehuil en sy broers omhels. “Ek vergewe julle,” het hy vir hulle gesê, “Wat julle aan my gedoen het, het God ten goede gebruik. Gaan asseblief en haal ons vader en julle vrouens en kinders, en kom na Egipte. Daar sal nog vyf jaar hongersnood wees. Kom woon hier sodat julle kos kan hê.”

Dit was 'n vreugdevolle dag toe vader Jakob vir Josef weer kon sien. Die hele familie het na Egipte verhuis en hulle daar gevestig. Josef het sy broers genadiglik vergewe en hulle met vriendelikheid hanteer. Só behandel God ons: Hy het ons lief en vergewe ons, selfs nadat ons verkeerde dinge gedoen het. God het Josef die vermoë gegee om sy broers lief te hê en te vergewe. God kan ons ook help om liefdevol en vergewensgesind te wees. Sal jy Hom vra om jou te help om te vergewe?

37. Deur 'n Prinses Gevind

*Ek sal tot die Here sê: My toevlug en my bergvesting, my God
op wie ek vertrou. Psalm 91:2 (AOV)*

Exodus 1:6 – 2:10

PP hoofstuk 22

Baie jare het verbygegaan. Josef en sy broers het almal gesterf. Hulle kinders het meer kinders gehad, en hierdie kinders het meer kinders gehad, en so was daar later baie, baie Israeliete wat in Egipte gewoon het.

Die nuwe Farao, wat nie omgee het oor wat Josef vir Egipte gedoen het nie, het nie van die Israeliete gehou nie. Die Israeliete het ander ook geleer hoe om volgens God se wet te leef, wat hulle van Abraham, Isak en Jakob geleer het. As gevolg hiervan was hulle oor die algemeen meer suksesvol as die Egiptenare. Die Farao het opgemerk dat die Israeliete die beste plase en die gesondste diere gehad het. En natuurlik het hulle baie kinders gehad. Hy was bang dat hulle sou probeer om Egipte oor te neem, en dat hy sy mag sou verloor.

Farao was seker dat die enigste manier om die Israeliete se mag te keer, was om hulle in slawe te verander. Hy het nuwe wette uitgevaardig om die Israeliete te beheer, en hy het hulle baie hard laat werk vir die Egiptenare. Hulle moes vir die Egiptenare bakstene maak en groot geboue bou. Hulle het heeldag gewerk en gewerk. Tog het hulle steeds daarin geslaag om baie kinders te hê.

“Dit werk nie goed uit nie,” het die Farao gesê, “Daar is nog te veel Israeliete. Ek wil hê hulle moet elke nuwe Israelitiese babaseuntjie wat gebore word, doodmaak. Dan sal hulle dogters

met ander nasies moet trou, en hulle sal uit Egipte verdwyn.” Dit was 'n verskriklike goddelose ding wat die Farao gedoen het.

Daar was 'n Israeliet met die naam Amram, 'n kleinseun van een van Jakob se seuns, Levi. Amram en sy vrou Jogebed was verskrik toe hulle hoor wat die Farao beveel het. Hulle het pas 'n klein babaseuntjie gehad, en hulle wou nie hê dat enigiets slegs met hom moes gebeur nie. Hulle het reeds twee ouer kinders gehad, Miriam en Aäron, vir wie hulle innig lief was, en elkeen van hulle kinders was vir hulle kosbaar.

“Ek sal hom wegsteek,” het die ma besluit. En sy het. Maar na 'n paar weke het die baba al hoe meer geluide gemaak, soos alle babas doen. “Wat kan ek nou doen om hom weg te steek?” het sy gewonder. Skielik het sy geweet wat om te doen: sy sou 'n mandjie van riete maak om baba Moses in te sit, en sy sou die mandjie in die rivier wegsteek!

Vroegoggend fluister Ma Jogebed vir haar dogter Miriam: “Kom ons vat hierdie mandjie rivier toe. Ons kan Baba Moses daarin wegsteek. Ek wil hê jy moet dit heeltyd dophou. Jy kan wegkruip tussen die riete wat op die rivieroewer groei.” Dit was te gevaarlik vir Ma om agter te bly en dit dop te hou, maar Miriam was jonk genoeg dat niemand iets daarvan sou dink nie. “Here, waak asseblief oor my baba,” het Jogebed gebed terwyl sy van die rivieroewer af weggestap het.

God het na hierdie gesin se gebed geluister en Hy het hulp vir hulle gestuur: die prinses van Egipte, Farao se dogter. Sy het gekom om te bad net daar waar die mandjie was. “Wat is dit?” het sy vir haar diensmeisies gevra, “Bring dit asseblief na my toe.” Toe hulle dit oopmaak, het hulle baba Moses daarin gesien. “O, hierdie is 'n Hebreeuse babatjie,” het sy gesê, “ek wil hom as my eie aanneem!” Sy het deernis gevoel toe sy aan die Hebreeuse moeder gedink het wat so hard probeer het om haar

baba te red. “Hierdie baba moet lewe,” het sy gedink. En sy het geweet dat as sy hom aanneem, hy veilig sou wees.

Miriam het stil vanuit haar wegkruipplek gekyk. Sy het bang geword toe sy sien dat die prinses haar bababoetie gevind het. Maar toe Miriam sien dat die prinses die baba jammer kry, het sy na haar toe gestap. “Kan ek u help om 'n versorger te kry om vir die baba te sorg?” het sy beleefd gevra. Die prinses het ingestem. Iemand sou die baba moes voed en versorg, en wie sou dit beter doen as die baba se eie ma?

'n Baie opgewonde Miriam het na haar ma gehardloop om haar die nuus te vertel. Baie gou het Ma Jogebed met haar baba huistoe gestap. Sy hoef hom nie meer weg te steek nie, want God het vir hom 'n toevlugsoord voorsien. Hoe dankbaar was hierdie gesin!

Jogebed het Moses alles wat sy van God geweet het so noukeurig as moontlik geleer, want sy het geweet sy sou hom net vir 'n paar jaar by haar hê. Toe hy omtrent twaalf jaar oud was, het die prinses hom gevra om by haar in die paleis te woon. Maar tot op daardie stadium het hy reeds geleer van die God van Abraham, Isak en Jakob, wat groot dinge vir die volk van Israel en vir die res van die wêreld wou doen.

God het baba Moses veilig gehou. Hy beskerm ons ook. Sal jy Hom vandag bedank vir Sy beskerming?

38. Die Brandende Bos

***Gaan dan nou heen, en Ek sal met jou mond wees en jou leer
wat jy moet sê... en julle leer wat julle moet doen.***

Exodus 4:12, 15 (AOV)

Exodus 2:11 - 4

PP hoofstuk 22

Moses was gemaklik in die Egiptiese paleis. Sy aangenome moeder, die prinses, was vriendelik en liefdevol teenoor hom. Hy het ook na die beste skole gegaan en geleer hoe om 'n Egiptiese leier te word. Maar deur dit alles was hy versigtig om God in gedagte te hou, en hy het geweier om enige van die afgode in die paleis te aanbid. Hy was seker dat God hom sou gebruik om die Israeliete van die Egiptenare te bevry, maar hy het nog nie verstaan hoe God dit sou doen nie. Hy het eenvoudig gedink dat hy dit sou doen deur gevegte, soos hy in sy klasse in die paleis geleer is. Maar oorlog en doodmaak is nie God se manier van dinge doen nie.

Eendag, toe hy 40 jaar oud was, het Moses gesien hoe 'n Egiptenaar 'n Israeliet slaan. Dit het hom so ontstel dat hy die Egiptenaar doodgemaak en begrawe het. Later het hy twee Israeliete sien baklei, en hy het hulle vriendelik gevra om op te hou baklei. Een van hulle het hom gevra: “As ek nie doen wat jy sê nie, gaan jy my doodmaak, soos jy die Egiptenaar doodgemaak het?”

Alte gou het baie mense geweet wat Moses gedoen het. Die Farao was woedend en wou hom laat doodmaak. Moses moes haastig uit Egipte ontsnap om sy lewe te red. God het dit as 'n geleentheid gebruik om Moses in 'n plek te plaas waar hy God se manier van doen kon leer ken, wat baie anders was as die mens se manier van doen.

Moses het Egipte verlaat en gevlug na die woestyn in Midian, waar hy 'n vriendelike man genaamd Jetro ontmoet het, wat 'n priester van God was. Moses het met Jetro se dogter Sippora getrou en veertig jaar lank gewerk om Jetro se skape op te pas. Hy het gedink hy sou nooit na Egipte terugkeer of help om die Israeliete te bevry nie. Tog het God ander planne gehad. Gedurende hierdie veertig jaar het Moses geleer om vir mense te sorg net soos hy vir sy skape gesorg het, sagkens en geduldig. Hy het opgehou om oorlog te maak of te veg om sy sin te kry. Dit was presies wat God wou hê hy moes leer.

Eendag, toe hy 80 jaar oud was, terwyl Moses sy skape in die woestyn oppas, het hy iets baie vreemds gesien: 'n bos wat brand, maar dit het nie uitgebrand nie. “Wat is dit?” het hy gewonder en nader aan die bos gestap. “Moses,” hy het God se stem gehoor, “Trek jou skoene uit. Dit is heilige grond.” God het met hom gepraat! Hy het vinnig sy skoene uitgetrek.

“Ek wil hê jy moet teruggaan na Egipte en vir die Farao sê om die mense van Israel te laat gaan,” het God gesê. Moses wou dit nie doen nie. Hy was bang. Hy het begin om vir God verskonings te gee. “Maar – niemand sal my glo dat U my gestuur het nie,” het hy gesê.

God het gesê: “Die staf in jou hand – gooi dit op die grond.” Toe Moses dit doen, het die staf in 'n slang verander, en Moses het daarvan weggehardloop. “Tel nou die slang aan sy stert op,” het God beveel. Moses het dit gedoen, al was hy bang, en die slang het vinnig weer in 'n staf verander.

“Steek nou jou hand in jou baadjie,” het God vir Moses beveel. Moses het gehoorsaam. Toe hy sy hand uithaal, was dit wit van melaatsheid, 'n verskriklike siekte. “Steek nou jou hand weer in jou baadjie,” het God vir Moses gesê. Toe hy dit doen, was sy

hand genees en het dit net soos voorheen gelyk. “As die mense jou nie glo nie, kan jy hierdie twee tekens doen. Jy sal ook water in bloed kan verander,” het God gesê.

Maar Moses het nog meer verskonings gehad. “Maar Here, ek praat nie goed nie. Ek hakkel. En ek onthou nie meer die Egiptiese taal so goed nie.” God het hom verseker: “Ek sal met jou mond wees en jou leer wat jy moet sê.”

God het Moses verseker, maar dit was nie genoeg nie. Moses was vol twyfel en het geantwoord: “O Here, stuur iemand anders wat U goed ag.” Waarom sou Moses nie glo dat God met hom sou wees en hom sou help nie? God het beplan om Israel slegs deur Moses te verlos, maar nou, omdat Moses in sy ongeloof volhard het, het Hy 'n helper vir Moses gebring. God het gesê: “Jou broer Aäron praat baie goed. Hy is reeds op pad om jou te ontmoet. Hy sal namens jou kan praat.”

Moses het uiteindelik opgehou om verskonings te gee en het ingestem om te gaan. Hy het sy broer Aäron ontmoet nadat hy hom soveel jare lank nie gesien het nie, en saam het hulle teruggereis na Egipte. Hy het nie geweet hoe hy dit sou doen nie, maar hy was seker dat God met hom sou wees en hom presies sou sê wat om te sê en wat om te doen.

God het soveel groot dinge gehad wat Hy deur Moses wou doen, maar Hy kon dit slegs doen toe Moses opgehou het om dinge op sy eie te probeer doen en begin het om God toe te laat om hom te leer hoe om dinge te doen. God wil ook dinge deur jou doen. Sal jy toelaat dat God jou leer wat om te sê en wat om te doen? Sal jy ophou om op jou eie idees te vertrou, en eerder op God vertrou?

39. Die Tien Plae

***Die Naam van die Here is 'n sterk toring; die regverdige
hardloop daarin en word beskut. Spreuke 18:10 (AOV)***

Exodus 5 -12

PP hoofstuk 23

Moses en Aäron het in Egipte aangekom. Die eerste ding wat hulle gedoen het, was om met die Israelitiese ouderlinge, of leiers, te vergader en vir hulle te vertel wat God vir hulle gesê het, en Moses het die tekens met sy staf gedoen wat God hom getoon het. Die ouderlinge het geglo dat God Moses en Aäron gestuur het. “Jy kan namens ons met die Farao praat,” het hulle gesê.

Moses en Aäron het toe na die Farao toe gegaan. Hulle het vir hom gesê: “Die Here, die God van Israel, sê dat ons sy volk moet laat gaan om 'n heilige fees te vier en Hom in die woestyn te aanbid, 'n reis van drie dae.” Maar die Farao het gesê: “Ek ken hierdie God nie. Ek sal hulle nie laat gaan nie. Ek sal hulle nog meer werk gee om te doen. As die Israeliete so 'n reis beplan, beteken dit dat hulle te lui is. Ek sal seker maak dat hulle te besig is om aan enigiets anders te dink.” Die Farao wou nie hê sy slawe moes ophou werk nie, nie eers vir een dag nie.

Aangesien hulle nie mag ophou werk nie, moes die Israeliete op die Sabbatdag werk. Dit was al 'n geruime tyd sedert die Israeliete die Sabbat onderhou het. Hulle het dit nie in gedagte gehou nie, en hulle het opgehou om God te aanbid. Hulle was nie meer die geseënde en suksesvolle mense wat hulle voorheen was nie, en die Egiptenare ook nie. Gedurende Josef se tyd was Egipte die sterkste nasie in die wêreld, maar nou was dit nie meer so nie. God wou beide die Israeliete en die Egiptenare help om weer sterk, gesonde nasies te wees, daarom het Hy Moses

gestuur om hulle aan God te herinner, as die bron van alle krag en heerlikheid.

Wat sou die mense moes doen as hulle wou hê dat God weer deel van hulle lewens moes wees? Hulle sou tyd saam met Hom moes deurbring, na Hom moes luister en Sy seëninge ontvang. Dit is hoekom God die Israeliete eers deur Moses beveel het om elke week die Sabbat te hou. Toe het Hy die Farao gevra om die Israeliete toe te laat om 'n fees te hou om te aanbid. As die Farao die Israeliete toegelaat het om God te aanbid, sou die Egiptenare geseën gewees het, bloot omdat hulle die Israeliete toegelaat het om God te aanbid. Dit sou 'n kans gewees het vir beide die Israeliete en die Egiptenare om weer met God verbind te word.

Ongelukkig het die Farao geweier. Hy wou niks met God te doen hê nie. Egipte was op die punt om verskriklike probleme in die gesig te staar, en nou kon God min doen om hulle te keer as gevolg van die Farao se besluit. Deur God te verwerp, het die Farao gekies om Satan toe te laat om beheer oor sy land te neem, en vernietiging was op die punt om plaas te vind.

Farao se hart was so verhard teenoor God dat hy wreed teenoor die Israeliete geword het. Hy het beveel dat die Israeliete dieselfde hoeveelheid bakstene as voorheen moes maak, maar hierdie keer sou hulle hul eie strooi moes vind om dit te maak. Dit was onmoontlik vir hulle om al die strooi betyds te vind om hul bakstene te maak, dus het hulle droë gras gebruik, maar selfs dit was nie genoeg nie, daarom is hulle gestraf omdat hulle nie hul werk betyds klaargemaak het nie. Die Israelitiese leiers was ontsteld en het gesê: “Moses, kyk wat gebeur!” Waarom het dinge vir hulle vererger?

Moses en Aäron het weer na die Farao gegaan. Weer eens het hulle gevra: “Laat ons asseblief gaan om God in die woestyn te aanbid.” Om God se mag te bewys, het Moses sy staf in 'n slang

verander. Farao se towenaars het dit gesien, en elkeen van hulle het sy eie staf in 'n slang verander. Behalwe dat hul slange nie regte slange was nie; dit was net 'n towerkrag wat deur Satan gedoen is. God het toegelaat dat Moses se slang al die ander insluk, wat dit duidelik gemaak het dat God magtiger was. Maar die Farao het steeds geweier om die Israeliete te laat gaan.

Die Plae begin

Die volgende oggend het Moses en Aäron na die Nylrivier gegaan, waar die Farao die riviergod aanbid het. Hulle het vir die Farao gesê: “God sê dat u Sy volk moet laat gaan om Hom in die woestyn te aanbid, maar u het geweier om dit toe te laat. God sal nou toelaat dat die rivier in bloed verander.” Toe het Moses die Nylrivier met sy staf aangeraak, en die water het in bloed verander. Dwarsdeur Egipte het die rivier, die strome en damme in walglike, stinkende bloed verander. Selfs die visse in die water het gevrek.

Farao se towenaars het ook towerkragte gebruik om water in bloed te verander. Maar hulle kon nie die bloed weer in water verander nie. Die Egiptenare moes naby die rivier grawe om drinkwater te vind. Vir sewe dae lank was die water 'n massa bloed.

Hierna het Moses en Aäron weer na Farao gekom. “Laat die Israeliete gaan. Daar sal paddas oor jou hele land wees as jy hulle nie laat gaan nie,” het hulle gesê. Maar weer eens het die Farao geweier om hulle te laat gaan. Toe steek Moses sy staf oor die rivier uit, en swerms paddas het daaruit gekom. Gou was daar oral paddas! Die Egiptenare kon nie kook, loop, slaap, bad of enigiets doen sonder om aan 'n padda te raak nie. Die towenaars het ook hul towerkragte gebruik om nog meer paddas te laat verskyn, maar hulle kon hulle nie laat verdwyn nie. Die Egiptenare wou nie die paddas doodmaak nie, want hulle het paddas aanbid, maar hulle kon dit nie verdra dat daar

so baie paddas was nie, dus het die Farao uiteindelik met Moses gepraat. “Vra asseblief vir God om die paddas te verwyder, en ek sal die Israeliete laat gaan om Hom te aanbid,” het hy gesê. “Wanneer wil jy hê moet dit gebeur?” het Moses gevra. “Môre,” het die Farao geantwoord.

En net soos die Farao gevra het, het Moses tot God gebid. God het hierdie gebed verhoor, en al die paddas het doodgegaan, behalwe die wat in die rivier was. Die Egiptenare moes hulle in hope wegvee en verbrand, of begrawe. Daarna was die Egiptenare uiteindelik vry van die paddas! Maar het die Farao die Israeliete hierna laat gaan? Nee, hy het nie. Hy het sy belofte aan Moses geïgnoreer en die Israeliete nie laat gaan nie.

Die Farao het God verwerp, en deur dit te doen, het hy God se beskerming prysgegee. Die Farao wou niks met God te doen gehad het nie. God het sy wense gerespekteer, en daarna het Hy nie die bose engele gekeer om die plaë in te bring nie.

Tien plaë het altesaam geval. Na die paddas het luise oor die hele Egipte gekom en mense en diere gepla. Toe het groot swerms vlieë oor die hele land gekom. Daarna het sommige van die beeste, perde, donkies, kamele en osse aan 'n verskriklike siekte gevrek. Hierna het pynlike swere op die mense en diere gekom. Dit wys wat gebeur wanneer God nie meer die land beskerm nie.

Hierna het gevaarlike hael gemeng met vuur uit die lug geval. God het die mense vooraf gewaarsku: “Laat almal binne bly en bring julle diere in skure bymekaar.” Diegene wat in God geglo en hom gehoorsaam het, was veilig, maar baie het nie geluister nie, en hulle dienaars en diere is doodgemaak. Die gewasse is vernietig.

Die volgende plaag was 'n swerm sprinkane wat alles geëet het wat die hael nie vernietig het nie. Daarna was daar 'n dik

duisternis vir drie dae. Dit was so donker dat niemand enigiets kon sien nie, selfs al het hulle lampe aangesteek.

Die tiende plaag sou die verskriklikste een wees. Die Vernietigende Engel, Satan, sou daardie nag oor al die huise van Egipte verbygaan. Hy sou al die eersgebore seuns in elke huis wou doodmaak. Maar God het Moses opdragte gegee om die mense hierteen te beskerm: hulle moes 'n lam slag en die bloed van daardie lam aan die deurposte te smeer.

Die lam moes hulle herinner aan God se Seun wat gely het as gevolg van hulle sondes, en dat Hy hulle 'n kans gee om hulle te bekeer en te lewe. Danksy die Lam, God se Seun, sou die huise met die rooi deurposte veilig wees. Die Israeliete het God geglo en Sy instruksies gevolg, maar die meeste Egiptenare het nie. En daardie nag het baie Egiptenare gesterf. Selfs die Farao se eie seun het gesterf. Die Farao was so bedroef dat hy die Israeliete gevra het om daardie selfde nag te vertrek.

Die Israeliete was gereed. God het hulle reeds beveel om alles te pak. Elke Israeliet, met hulle diere en hulle besittings, het Egipte daardie selfde nag verlaat. God het hulle gehelp en beskerm, om hulle vry te maak van die slawerny van Egipte. God wil hê ons moet ook vry wees van die slawerny van sonde. Hy kan ons help en beskerm net soos Hy die Israeliete beskerm het. Sal jy Hom vertrou om jou te beskerm?

40. Deur die Rooi See

*Die Here sal vir julle stry, en julle moet stil wees.
Exodus 14:14 (AOV)*

*Exodus 14
PP hoofstuk 25*

Die Israeliete het Egipte verlaat toe dit nog donker was. Hulle het al hulle familieleden, diere en besittings by hulle gehad. Hulle het selfs juweliersware en klere van die Egiptenare ontvang net voor hulle vertrek het. Hulle het maar stadig beweeg omdat hulle met kinders, bejaardes en diere gereis het.

Na 'n paar dae het die farao se raadgewers vir hom gesê: “Die Hebreërs het nie net in die woestyn gaan aanbid nie; hulle gaan van ons af vlug. Hulle sal nooit weer terugkeer om vir ons te werk nie. Waarom is hulle toegelaat om Egipte te verlaat? Ook het ons eersgeborenes nie gesterf as gevolg van die krag van hulle God nie; daar moes 'n soort siekte gewees het wat hulle gedurende die nag omgebring het. En wat sal die ander nasies van ons dink wanneer hulle hoor hoe ons die Hebreërs laat gaan het? Kom ons gaan haal hulle en bring hulle terug!”

Verbasend genoeg, nadat sy hele nasie verwoes was, het die koppige Farao weer eens die lesse en waarskuwings van God geïgnoreer! Hy het 'n groot leër bymekaargemaak, met perde en strydwaens, en hulle het almal haastig vertrek om die Israeliete terug te bring.

Drie dae het verbygegaan, en die Israeliete het reeds die Rooi See (ook genoem die Skelfsee of Rietsee) bereik en hulle tente opgeslaan om daar te oornag. Aan hulle een kant was die diep, gevaarlike see; weerskante daarvan was daar hoë berge. Toe sien hulle aan die ander kant dat 'n groot leër op pad was: Dit

was Farao se leër! Hulle het hard begin uitroep. Hulle het nêrens gehad om heen te gaan nie! Wat kon hulle doen?

Moses het hulle verseker: “God sal ons verlos. Hy het vir ons gesê Hy sal. Ons moet na Hom opkyk.” Maar vir baie van die Israeliete was dit baie moeilik om te glo. Die enigste manier vir hulle om te oorleef, sou wees dat God hulle beskerm. Deur hierdie situasie het God hulle geleer om geloof in Hom te hê, om Hom te vertrou.

God het 'n groot wolk gebruik om die Israeliete te lei. Gedurende die nag was hierdie wolk 'n vuurkolom wat hulle lig en warmte gegee het terwyl hulle uit Egipte weggetrek het. Gedurende die dag, was dit 'n wit wolk wat hulle teen die warm woestynson beskerm het.

Dit was amper aand, en die Egiptenare het nader gekom aan die Israelitiese kamp. Net toe hulle naby die Israelitiese kamp gekom het, het God Sy wolk tussen die twee groepe geplaas, soos 'n muur. Aan die Egiptiese kant was hierdie muur donker, maar aan die Hebreeuse (Israelitiese) kant was dit vol lig, net asof dit dag was. Die Egiptenare kon nie in die Israelitiese kamp kom nie. Plaas hulle eerder aanvaar het dat God die Israeliete beskerm het, en net huistoe gegaan het. Maar hulle het nie. Hulle was bang, maar hulle was te trots om huistoe te gaan, of om na God te kom en berou te hê oor hulle foute. Satan het hulle ook aangespoor om vorentoe te beweeg en om woede en haat teenoor die Israeliete en hulle God te voel.

Toe sê God vir Moses: “Lig jou staf op en steek dit oor die see uit en kloof dit, sodat die kinders van Israel kan deurtrek.” Moses het sy staf uitgesteek en die see het skielik oopgegaan, en daar was 'n droë pad regdeur die see, met hoë watermure aan beide kante. God se vuurkolom het genoeg lig gegee om die pad te sien. Die mense het deur die see getrek deur die nuut-oopgemaakte pad.

Toe die Egiptenare dit sien, het hulle die Israeliete deur die see begin volg. Maar God het Sy bes gedoen om hulle te keer om dit te doen. Daardie oggend, toe die Egiptiese leer die Israeliete in die see gevolg het, het God die donker wolk in 'n vuurkolom laat verander, en Hy het donderweer en weerlig uit die wolk geflits. Dit was 'n duidelike waarskuwing van God dat hulle huistoe moes gaan. Hy het selfs engele gestuur om die wiede van die Egiptiese strydwaens te verwyder, om dit vir hulle moeiliker te maak om die Israeliete te agtervolg. Maar alhoewel hulle ontsteld en bang was, het hulle hardkoppig geweier om na die strand terug te keer. Toe hulle uiteindelik besluit het om terug te draai en huistoe te gaan, was dit te laat.

Die Israeliete het reeds die see oorgesteek, en dit was tyd vir Moses om sy staf weer oor die see uit te steek. God kon 'n wonderwerk doen vir diegene wat op Hom vertrou het, maar Hy kon dit nie doen vir diegene wat Hom gehaat en verwerp het nie. Toe het die waters die Egiptenare oorstroom, en hulle het almal gesterf. God het hulle baie waarskuwings gegee, en genoeg tyd om terug te draai voordat dit te laat was, maar hulle was te trots en koppig.

Die Israeliete was oorstelp van vreugde. Hulle was uiteindelik vry! Die Egiptenare sou hulle nooit weer agterna sit nie. God het hulle beskerm en gehelp! Moses se suster, Miriam, het saam met al die ander vroue 'n loflied tot God begin sing. Hulle het saam God geloof en Hom gedank dat Hy hulle veilig gehou het. God bewaar ons ook teen gevare waarvan ons dalk nie eers weet nie. Sal jy God vandag dank dat Hy jou beskerm?

41. Mara en Manna

o ALMAL wat dors het, kom na die waters; en wie geen geld het nie, kom, koop en eet; ja, kom, koop sonder geld en sonder prys, wyn en melk! Jesaja 55:1 (AOV)

Exodus 15: 22 – 27; 16

PP hoofstuk 26

God het reeds soveel vir die Israeliete gedoen: Hy het hulle uit Egipte gelei; Hy het hulle van die Egiptiese leer gered; Hy het 'n wolkkolom gedurende die dag gestuur om hulle teen die warm son te beskerm, en 'n vuurkolom in die nag om hulle warm te hou teen die koue woestyn nagte. Hulle het al die klere en dinge gehad wat hulle nodig gehad het, en hulle het nog nooit honger of dors gely nie. Het hulle geglo dat God sou doen wat die beste vir hulle was, na al hierdie dinge,?

Nee, hulle het nie. Ten spyte van al die maniere waarop God tot op daardie stadium vir hulle gesorg het, het hulle Hom steeds nie vertrou nie. God het 'n toets toegelaat sodat hulle kon sien en besef hoe min hulle op Hom vertrou het. Na drie dae se reis het hulle water opgeraak en kon hulle niks vind nie. Skielik het hulle 'n fontein water gesien en blymoedig daarheen gehardloop. Maar toe hulle dit proe, het hulle besef dat dit te bitter was om te drink. Hulle het die plek Mara genoem, want Mara beteken “bitter”, net soos die bitter waters van daardie plek.

In plaas daarvan om na God te gaan vir hulp, het hulle begin kla en Moses vir hulle probleme blameer. Moses het geduldig tot God gebid vir hulp, en God het hom 'n boom gewys. “Kap dit af en gooi dit in die water, en dit sal goeie drinkwater word,” het God beveel. En inderdaad, toe hulle God se instruksies gehoorsaam het, was die water soet om te drink. Daar was regtig

geen rede vir hulle om te kla nie; hulle kon net op God vertrou het!

Na Mara het hulle na 'n plek genaamd Elim getrek, waar daar twaalf waterputte en sewentig palmbome was. Daarna het hulle aanbeweeg na die woestyn Sin. Al hulle behoeftes is vervul, maar die gekla het nie daar geëindig nie. Die mense het opgemerk dat hulle net 'n bietjie kos oor gehad het. Hulle het nog genoeg gehad om te eet, maar hulle het gewonder waar hulle in die toekoms meer kos sou kry, want daar het geen kos in die woestyn gegroei nie. Hulle kon gesê het: “God het vir ons water gegee; ons weet Hy sal vir ons kos gee wanneer ons dit nodig het.” Maar in plaas daarvan het hulle by Moses gekla: “Ons het soveel kos en vleis in Egipte gehad, maar nou het julle ons na die woestyn gebring om ons van honger te laat omkom!” Moses was hartseer toe hulle dit vir hom sê. Waarom het hulle nie geglo dat God hulle liefhet en vir hulle sou sorg nie? “Julle kla nie teen ons nie; julle kla teen God,” het Moses en Aäron gesê. Hulle het die mense verseker: “God sal vir julle kos voorsien.”

Die volgende oggend het die mense opgemerk dat daar iets wits op die grond was. Hulle het besluit om dit “manna” te noem, want hulle het rondgelopen en mekaar gevra: “Manna? Manna?” Manna beteken “wat is dit?” in Hebreeus. Manna was 'n spesiale soort brood wat God elke oggend vir hulle gestuur het. Hulle het dit bymekaargemaak en dit dan op verskillende maniere gaargemaak.

Moses het God se instruksies aan hulle gegee: “Maak net bymekaar wat jy en jou gesin elke dag sal eet. Moenie manna bymekaarmaak om vir die volgende dag te hou nie, want dit sal vrot word.”

Natuurlik het baie gesinne nie vertrou dat God hulle elke dag manna sou gee nie, dus het hulle die eerste dag soveel as

moontlik ingesamel. Die volgende oggend was hul oorskiet manna 'n stinkende, vrot gemors, en hulle moes dit weggooi. Dit het hulle geleer om daaglik op God staat te maak.

Vrydagoggend het Moses vir hulle gesê: “Elke Vrydag moet julle genoeg manna vir twee dae bymekaarmaak. Op die Sabbatdag sal daar geen manna op die grond wees nie. Sabbatte is heilig, en ons moet enige onnodige werk op daardie dag vermy.” Die manna sou nie oor die Sabbat sleg word nie, en dit sou die mense aanmoedig om die Sabbat as spesiaal te beskou.

Natuurlik het sommige mense nie vir Moses geglo toe hy dit gesê het nie, en hulle het net genoeg vir Vrydag ingesamel. Op die Sabbat het hulle en hul families honger gely, want daar was geen manna op die grond nie, en geeneen van die ander families het genoeg manna gehad om met hulle te deel nie.

Die Israeliete was 40 jaar lank in die woestyn, en gedurende daardie hele tyd het hulle manna gehad om te eet. Die manna het eers verdwyn toe hulle die beloofde land binnegegaan het en begin eet het van wat daar verbou is. God het te alle tye in hulle behoeftes voorsien, en hulle het altyd kos en water gehad, al was hulle in 'n droë woestyn.

Net soos God vir die Israeliete gedoen het, kan ons seker wees dat Hy ook na ons behoeftes sal omsien. Hy is lief vir ons en wil altyd die beste vir ons hê. Sal jy Hom vertrou om ook vir jou te sorg?

42. Kwartels en 'n Rots

Hulle verkwik hul aan die vettigheid van u huis, en U laat hulle drink uit die stroom van u genietinge. Psalm 36:8 (AOV)

*Exodus 16: 1-13; 17; Númeri 11: 4- 13; 31-34
PP hoofstukke 26, 33 en 37*

Die Israeliete het reeds gesien hoe God aan hulle water en kos in die middel van die droë woestyn kon gee. God het alles in sy vermoë gedoen om hulle te leer om Hom te vertrou. Maar ongelukkig het hulle gekla wanneer iets hulle nie gepas het nie. Die waarheid was dat hulle nie ten volle vertrou het dat Hy hulle liefgehad het, vir hulle omgee het en die beste vir hulle wou hê nie.

Twee keer het God kwartels toegelaat om in die kamp in te kom sodat die Israeliete hulle kon vang en eet. Vleis is nie iets wat God beplan het dat mense moes eet nie, maar die mense het dit begeer en gekla dat hulle dit nie gehad het nie, dus het Hy toegelaat dat hulle hul sin kry.

Die eerste keer dat kwartels in die kamp gekom het, het hulle net vir een aand gekom. Dit was die aand waarop die Israeliete bitterlik gekla het oor die feit dat hulle nie die vleis van Egipte gehad het nie. Daardie aand het hulle die kwartels gevang en geëet, en die volgende oggend het God vir die heel eerste keer manna vir hulle begin stuur.

Die tweede keer dat kwartels na die kamp gekom het, was meer as 'n jaar later, toe die Israeliete naby Kanaän was. Teen hierdie tyd was die mense moeg daarvoor om manna te eet, en hulle het weer gekla dat hulle die kos van Egipte gemis het. Hulle was nie tevrede met die gesonde kos wat God vir hulle in die woestyn

voorsien het nie, daarom het God nog 'n swerm kwartels in die kamp laat kom. Hierdie keer het die mense soveel kwartels geëet dat baie van hulle regtig siek geword en gesterf het. Dit was hulle keuse om die goeie kos wat God vir hulle gegee het, te verwerp en te veel, te vinnig, kos te eet wat nie goed vir hulle was nie.

Nadat God die bitter water by Mara in soet water verander het, het die volk verder gereis totdat hulle weer sonder water geraak het. Maar in plaas daarvan om te onthou hoe God hulle voorheen water gegee het, en hoe hulle elke oggend manna op die grond gehad het om te eet, het hulle by Moses gekla. “Waarom het jy ons hierheen gebring? Wil jy hê ons moet van dors sterf?” het hulle gevra. Toe het hulle onder mekaar begin mor en gesê: “Hoekom stenig ons nie vir Moses nie?”

Moses was bedroef oor die manier waarop die mense gepraat het, en hy het God gevra wat om te doen. God het opdrag gegee: “Neem die ouderlinge van Israel en jou staf en gaan na die rots in Horeb. Slaan die rots een keer, en daar sal water daaruit kom vir die volk om te drink.” En dit is wat Moses gedoen het. Die rots in Horeb was 'n pragtige beeld van God se liefde. Die rots was veronderstel om mense te herinner aan die Seun van God wat seergemaak sou word (en op daardie einste oomblik ook in die gees seergemaak is) as gevolg van hulle sondes en ongeloof. En net soos daardie rots hulle water sou gee nadat dit geslaan is, sou die Seun van God mense aanhou seën, selfs nadat Hy vir hulle gely het.

Van toe af, oral waar hulle in die woestyn gegaan het, as daar geen waterfontein was nie, sou God water uit 'n rots naby die kamp voorsien. Die Israeliete het nooit water of kos kortgekom nie; God het in al hulle behoeftes voorsien. Hy het met teerheid vir hulle gesorg, en dit was veronderstel om hulle te leer hoe om op Hom te vertrou, en om te vertrou dat Hy die beste vir hulle

wou hê. Hy sorg op dieselfde manier vir ons. Ons hoef Hom net te vertrou. Sal jy?

43. Moses se Hande Omhoog Gehou

***Dra mekaar se laste en vervul so die wet van Christus.
Galásiërs 6:2 (AOV)***

*Exodus 17: 8-16
PP hoofstuk 26*

God het so mooi en sag na die Israeliete omgesien, maar hulle het Hom steeds nie ten volle vertrou nie. Toe hulle nie water gehad het nie, het hulle gekla en beplan om Moses te stenig in plaas daarvan om God te vra om hulle te help en te vertrou dat Hy sou. Ten spyte hiervan was God geduldig en het Hy vir hulle water uit die rots in Horeb gegee en Hy het seker gemaak dat hulle elke oggend manna gehad het om te versamel.

Ongelukkig het al die gekla en die gebrek aan vertroue in God veroorsaak dat hulle hulself van God se beskerming afgesonder het. Deur te kla, het hulle God se Gees weggejaag en Satan toegelaat om probleme te veroorsaak.

Net nadat Satan toegelaat is, het hy mense ingebring wat die Amalekiete genoem is. Hierdie mense het daar naby gewoon. Hulle het gesien dat die Israeliete verbygaan en besluit om die eindpunte van die kamp aan te val waar al die swakker, moeër mense was.

Moses het vir 'n man met die naam Josua gesê om die manne in die geveg te lei, maar natuurlik was die Israeliete nie opgeleide soldate nie. Hulle het nie geweet hoe om goed te veg nie. Hulle sou hierdie geveg verloor! Toe het Moses die heuwel opgeklim en na die geveg afgekyk terwyl hy sy hande en sy staf opgehou het. Terwyl Moses dit omhoog gehou het, het hy gebid dat Israel die oorwinning sou behaal.

Ons weet nie hoe God sou gekies het om hierdie probleem op te los nie; Moses het nie regtig daaraan gedink om Hom te vra nie. Ons weet dat God daarvan hou om probleme op te los sonder dat mense mekaar doodmaak, maar vir mense is dit dikwels moeilik om dit te verstaan. God het dit egter toegelaat, want die Amalekiete het Hom verwerp en hulle het teen die Israeliete geveg om te bewys dat hulle sterker as God was. Dus kon God natuurlik nie die Amalekiete help nie. In plaas daarvan, omdat Moses om hulp gevra het, het God die Israeliete in hierdie stryd beskerm.

Gou was dit duidelik dat, solank Moses sy hande omhoog gehou het, die Israeliete die geveg gewen het. Maar Moses het moeg geword, en hy het dit moeilik gevind om sy hande omhoog te hou. Toe hy sy arms laat sak om te rus, het die Amalekiete die geveg begin wen. Moses se broer Aäron en 'n ouderling met die naam Hur het gesien wat gebeur en besluit om Moses te help. Aäron het een van Moses se arms opgehou, terwyl Hur die ander een opgehou het. Hulle het dit tot sononder gedoen, waarna die Amalekiete uiteindelik besluit het om die geveg te verlaat en huis toe te gaan.

Wat sou gebeur het as Aäron en Hur nie vir Moses gehelp het om sy arms omhoog te hou nie? Die Israeliete sou die stryd verloor het. Maar omdat Moses hierdie hulp ontvang het, is die Israeliete gered. Daardie dag het die mense gesien dat God Moses werklik gebruik het om hulle te lei en vir hulle te sorg. Hulle het ook

geleer hoe belangrik dit is vir ons om ons leiers te help, net soos Aäron en Hur Moses gehelp het.

Wie is jou leiers? Hulle is jou ouers, jou onderwysers, jou pastore en leiers in jou gemeenskap. Al hierdie mense het die moeilike taak om vir ander te sorg en dinge vir ander te doen. As ons hulle help, ondersteun en met respek behandel, sal hulle dit makliker vind om ons te help en hul werk goed te doen. God wil ons op baie maniere seën, en een van die maniere waarop Hy ons seën, is deur ons leiers. Kom ons dank God vandag vir die mense in ons lewens wat ons lei en vir ons sorg. Sal jy vir God vra hoe jy hulle kan help?

44. Moses Luister na Raad

***Luister na tug en word wys, en verwerp dit nie.
Spreuke 8:33 (AOV)***

*Exodus 18
PP hoofstuk 26*

Die Israeliete het kamp opgeslaan op 'n nuwe plek. Hierdie plek was spesiaal vir Moses omdat sy skoonvader (sy vrou se pa), Jetro, daar naby gewoon het. Moses se vrou, Sippora, en hulle twee seuns, Gersom en Eliëser, het by Jetro gebly sedert Moses na Egipte teruggekeer het. Jetro het hulle nou gebring sodat hulle weer by Moses kon wees. Hoe bly was hulle om mekaar te sien! Moses het met blydschap vir sy familie alles vertel wat gebeur het sedert hy na Egipte vertrek het. Jetro was 'n priester, daarom het hy God geloof vir wat Hy vir die Israeliete gedoen het, deur offers op 'n altaar te bring. Aäron en die ouderlinge het saam met hom aanbid en saam geëet.

Jetro het Moses dopgehou en gou opgemerk hoe hard hy gewerk het. Van vroegoggend tot laataand het Moses na mense geluister en hulle gehelp om hul probleme en rusies op te los. Terwyl hy hulle gehelp het om te weet wat om te doen, het hy hulle aan God se wette herinner.

“Maar Moses, hierdie werk is te swaar vir jou. Jy moenie dit heeltemal alleen doen nie; jy sal binnekort te moeg wees om enigiets te doen,” het Jetro vir Moses aangeraai. Hy het voorgestel dat Moses leiers onder die volk moes kies: heersers oor duisend, heersers oor honderd en heersers oor tien. Op dié manier sou mense eers hul probleme na hul heerser oor tien bring. As hy die probleem nie kon oplos nie, sou hulle na hul heerser oor honderd gaan. As hy dit nie kon oplos nie, sou hulle na hul heerser oor duisend moes gaan. Laastens, wat die heersers oor duisend nie kon oplos nie, sou na Moses geneem word. Dit sou Moses se taak baie makliker maak, en die manne wat as leiers gekies is, was ook vereer en bly om te help.

Hierdie uitverkore manne is 'n spesiale verantwoordelikheid gegee, sodat Moses nie al die gewig van die werk gedra het nie. Dit sou help om orde onder die mense te bring, en aan Moses die geleentheid gee om lering te bring oor die wette van God. Maar dit was ook 'n toets vir hierdie nuwe leiers. Sou hulle naby God bly en Hom om hulp vra noudat hulle belangrike besluite moes neem, of sou hulle trots en arrogant word as gevolg van hul nuwe gesagsposisies?

Moses was dankbaar vir die raad wat sy skoonpa hom gegee het. Alhoewel God hom gekies het om ander te lei, het hy nie gedink hy was te belangrik om raad te ontvang nie. Hy het Jetro liefgehad en gerespekteer, en sy lewe was aangenamer omdat hy sy nuttige raad gevolg het. God het Jetro gebruik om Moses op baie maniere te seën. Hy plaas ook mense in ons lewens wat

ons nuttige raad kan gee, en ons word geseën as ons na hulle luister. Wie is hierdie mense in jou lewe? Sal jy God vandag vir hulle dank?

45. God se Verbond

Want dit is die verbond wat Ek ná dié dae sal sluit met die huis van Israel, spreek die Here: Ek sal my wette in hulle verstand gee en dit op hulle hart skrywe; en Ek sal vir hulle 'n God wees, en hulle sal vir My 'n volk wees. Hebreërs 8:10 (AOV)

*Exodus 19-20; Deuteronomium 5
PP hoofstuk 27*

Die Israeliete het reg onder die berg Sinai gekamp. Kort nadat hulle hul daar gevestig het, het God Moses geroep om Hom bo in die berg te ontmoet. God het Moses daaraan herinner hoe Hy vir die Israeliete gesorg en hulle die hele tyd beskerm het. “As die volk na My luister en my verbond nakom, sal hulle vir My 'n spesiale skat wees. Julle sal vir My 'n koninkryk van priesters en 'n heilige nasie wees,” het God vir Moses gesê.

God het verlang dat Israel Sy karakter sou weerspieël, want as hulle dit sou doen, sou die ander nasies ook van God leer. “Ek wil 'n verbond met Israel aangaan,” het God gesê, “'n verbond waarin Ek my wet, die Tien Gebooie, in hulle gedagtes sal gee en dit in hulle harte sal skryf.” God kon dit slegs vir Israel doen as hulle na Hom luister en Sy woord koester. Hy sou hulle help om heilige lewens volgens Sy wet te lei, en as hulle Hom toelaat om dit te doen, sou die ander nasies van Hom leer en geseën word. God wou Israel gebruik sodat die hele wêreld van Hom kan leer!

Moses het na die kamp teruggekeer en vir die ouderlinge vertel wat God vir hom gesê het. “Ons sal alles doen wat die Here vir ons gesê het om te doen,” het die ouderlinge geantwoord. En weer eens het Moses die berg opgeklim om met God te praat. God het verduidelik dat Hy Sy wet aan die volk sou spreek, en Hy het vir Moses gesê hoe die volk hiervoor moes voorberei.

Oor die volgende paar dae het die mense gereed gemaak deur hulleself te heilig. Dit het beteken dat hulle gevas en hulle sondes bely het om van binne rein te wees, en dit het ook beteken dat hulle gebad en hulle klere gewas het om van buite rein te wees. Die hele kamp was vlekloos, netjies en skoon. Aangesien God van die berg af sou praat, het Moses 'n heining om die berg laat maak sodat geen mens of dier per ongeluk te naby sou kom en sterf nie. God is so rein en heilig dat enigiemand wat gesondig het en nie gereed is om in God se teenwoordigheid te wees nie, sterf as gevolg van hul oorweldigende skuldgevoel. Die heining was daar om die mense teen hul eie sondigheid te beskerm.

Op die derde dag was alles gereed. Daardie oggend het 'n dik, donker wolk die berg bedek. God was in daardie donker wolk; die wolk het Sy heerlijkheid verberg om die mense te beskerm, wat te sondig was om God se helderheid te kon sien. Toe hoor die Israeliete die geluid van 'n trompet, wat sag begin het en al hoe harder geword het, wat hulle geroep het om God aan die voet van die berg te ontmoet. Daar was ook donderweer en weerlig uit die wolk, en die berg het gebewe.

Die mense was bang terwyl hulle gekyk het. Hulle het dit moeilik gevind om al hierdie dinge te sien en te hoor en terselfdertyd te verstaan dat God 'n God van liefde en genade was. Die aardbewing en weerlig het die mense 'n gevoel van eerbied en vrees gegee. Vrees is die eerste ding wat mense ervaar wanneer

hulle nader aan God kom, want om nader aan God te kom, openbaar aan hulle hul eie sondigheid. Die Israeliëte moes verstaan dat hulle sondig was, sodat God dan vir hulle kon sê: “Ek is lief vir jou en Ek sal jou help om te verander. Kom na My toe!” Maar voordat hulle na God kon kom, moes hulle hul behoefte aan Hom voel en om Sy hulp vra.

Daarna het die donderweer en die aardbewing opgehou, en daar was 'n rukkie volkome stilte. Toe is God se stem gehoor. Eers het Hy die Israeliëte daaraan herinner dat Hy hulle van die Egiptenare bevry het: “Ek is die Here jou God, wat jou uit slawerny in Egipte uitgelei het.” Toe het Hy verder sy tien wette uitgespreek, die wette wat hulle nie self kon nakom nie, maar wat Hy hulle wou help nakom. Hierdie wette, of dan die Tien Gebooie, indien hulle nagekom word, sou vrede en geluk vir alle mense bring; ook was dit beloftes van God. Hy het belowe dat as hulle Hom hoor en vertrou, Hy hulle heilig sou maak. Hy het Sy beloftes so uitgespreek:

1. Jy sal geen ander gode voor my aangesig hê nie.
2. Jy sal geen afgode maak nie.
3. Jy sal die Naam van die Here nie ydellik gebruik nie.
4. Gedenk die Sabbatdag dat jy dit heilig.
5. Eer jou vader en jou moeder.
6. Jy sal nie doodslaan nie.
7. Jy sal nie egbreuk pleeg nie.
8. Jy sal nie steel nie.
9. Jy sal geen leuens teen ander mense vertel nie.
10. Jy sal niks begeer wat aan ander behoort nie.

Nadat God dit gesê het, het die mense besef hoe sondig hulle was; hulle het al hierdie gebooie oortree. Hulle het aan hulleself gedink, hoe goddeloos hulle was, in plaas daarvan om te verstaan dat God belowe het om dit alles vir hulle te doen. Hulle was te bang om meer te hoor. God het meer gehad om vir hulle

te sê en Hy sou dit direk vir hulle gesê het, net soos Hy die Tien Gebooie gespreek het, maar die mense het Hom gevra om nie meer direk met hulle te praat nie. Hulle wou hê Hy moes deur Moses praat. Toe roep God Moses om alleen in die wolk in te gaan om die res van Sy boodskap te hoor, die insettinge en verordeninge, wat wette was wat verduidelik het hoe om volgens die Tien Gebooie te leef. Moses het alles neergeskryf en dit later met die mense gedeel.

Die dag waarop God Sy verbond en die Tien Gebooie aan die Israeliete gespreek het, word Pinkster genoem, en elke jaar daarna het die mense 'n fees gehou om hierdie dag te vier. 430 jaar tevore het God hierdie verbond ook aan hulle vader Abraham gespreek.

God se verbond is nie net vir die Israeliete nie; dit was nog altyd daar en vandag bied God dit ook vir ons aan. Sal jy Sy verbond aanvaar? Sal jy Hom hoor en Hom toelaat om Sy wet in jou gedagtes en hart te skryf, sodat Hy jou kan help om 'n heilige lewe te lei?

46. Die Mens se Verbond

***Onderhou dan die woorde van hierdie verbond en volbring dit, sodat julle voorspoedig kan uitvoer alles wat julle doen.
Deuteronómium 29:9 (AOV)***

*Exodus 20: 18-21; 24:1-8
PP hoofstuk 27*

God het so pas Sy verbond met die volk van Israel afgekondig. Hy het Sy Tien Gebooie uitgespreek, die wette van liefde wat Hy

belowe het om in hulle gedagtes en harte te skryf. Hierdie wette het geopenbaar hoe God is en hoe Sy kinders met Sy hulp sal wees. Al wat die Israeliete moes doen, was om te luister en te aanvaar wat God vir hulle aangebied het.

Het die mense aanvaar wat God gesê het? Het die mense geluister? Wel, nadat hulle die Tien Gebooie gehoor het wat deur God self gespreek is, wou hulle nie meer hoor nie. “Asseblief, Moses, praat met ons. Ons sal na jou luister, maar as God met ons praat, sal ons sterf,” het hulle gepleit.

Moses het die volk getroos. Hy het hulle verseker: “Moenie bang wees nie.” Ja, God het hulle gewys wie Hy is, en toe Hy met hulle gepraat het, was hulle bang, maar dit was slegs omdat hulle besef het hoe sondig hulle was. Toe God Sy Tien Gebooie met hulle gespreek het, het dit vir hulle duidelik geword dat hulle karakters nie suiwer of heilig was nie. Maar God se woorde was nie daarop gemik om hulle te veroordeel of te blameer nie; Hy het dit gedoen om te wys wat hulle ware toestand was. As hulle geluister het, sou God hulle rein maak en hulle van sonde bevry.

Moses het teruggegaan in die donker wolk om te hoor wat God te sê gehad het, maar die mense het ver weg gaan staan, hulle was bang. Van nou af wou hulle nie God se stem hoor nie. Hulle het verkies dat Moses God se boodskappe vir hulle moes deurgee. Dit is jammer, want God het verlang om met hulle te praat en dat hulle Hom moes hoor.

God het vir Moses gesê: “Kom op die berg na My toe. Laat Aäron, sy seuns Nadab en Abihu en die sewentig ouderlinge saam met jou kom. Hulle sal van ver af aanbid, en julle moet nader aan My kom.” Moses en die manne saam met hom het presies gedoen wat God gesê het. Terwyl Moses alleen met God was, het God Hom die insettinge en verordeninge gegee. Dit was wette wat die mense sou help om beter te verstaan hoe om die Tien

Gebooie te onderhou. Byvoorbeeld, as die mense nie seker was wat “steel” was nie, het die insettinge dit duidelik uiteengesit.

Moses het toe na die volk teruggekeer. Hy het hulle alles vertel wat God hom beveel het. Sou die volk God se verbond met hulle aanvaar? Sou hulle Hom toelaat om Sy wet in hulle harte en gedagtes te skryf en hulle selfsugtige harte te verander?

Die mense het geantwoord: “Alles wat die Here gespreek het, sal ons doen.” Dit klink asof hulle God se verbond aanvaar het, maar eintlik het hulle 'n nuwe verbond gesluit. God se begeerte was dat hulle moes sê: “Ja, Here, ons aanvaar u woorde. Doen asseblief hierdie dinge in ons.” Maar in plaas daarvan het hulle gesê: “Alles wat die Here gespreek het, sal ons doen.”

Ons sal dit doen. Kon die mense werklik al hierdie dinge doen wat God gesê het? Nee, hulle kon nie, maar hulle het gedink hulle kon. En hulle het die verbond verander na 'n menslike verbond, of wat in die Bybel as die “ou verbond” bekend staan. Hulle het God se verbond, wat in die Bybel as die “nuwe verbond” bekend staan, geïgnoreer. Hulle het God se aanbod om alles vir hulle te doen, geïgnoreer, en hulle het belowe om alles self te doen.

Nadat die volk hierdie belofte aan God gemaak het, het Moses al die instruksies neergeskryf wat God hom op die berg gegee het. Een oggend vroeg het Moses twaalf pilare onder die heuwel gebou (een vir elke stam van Israel). Hy het ook 'n altaar gebou waarop die volk brandoffers en vredesoffers van diere aan God gebring het. Moses het bloed van hierdie offers geneem en dit op die altaar gesprinkel. God het hulle nooit gevra om hierdie diere te offer nie, maar die mense het gevoel hulle moes dit doen sodat God tevrede met hulle sou wees. Mense het nog altyd ongemaklik gevoel om vergifnis en seëninge vrylik van God te ontvang; hulle wil gewoonlik iets teruggee. God het hierdie dinge aanvaar omdat dit mense help om te glo dat Hy hulle

liefhet, maar Hy het nie hierdie offers nodig nie. Wat God werklik wil hê, is dat mense net na Sy woorde luister en dit ernstig opneem.

Toe het Moses die boek van die verbond wat hy geskryf het, vir die volk voorgelees, en hulle het weer belowe: “Alles wat die Here gesê het, sal ons doen en gehoorsaam wees.” Toe het Moses bloed van die offerandes geneem en dit hierdie keer op die volk gesprinkel en gesê: “Dit is die bloed van die verbond wat die Here met julle gesluit het.”

Maar dit was nie God se verbond nie; dit was die volk se verbond. Hulle het steeds nie verstaan dat die nakoming van God se wet slegs met God se hulp moontlik was nie. Hulle het 'n verbond met God gesluit volgens wat hulle verstaan het, en God het hulle verbond aanvaar. Hy sou *die mens* se verbond gebruik om hulle uiteindelik in Sy verbond te bring.

Wat met Israel gebeur het, gebeur met elke mens. Wanneer ons die eerste keer hoor dat God ons wil help om Sy wette te onderhou, belowe ons om dit self te onderhou volgens ons eie onvolmaakte wysheid. Ons weier God se verbond totdat ons besef dat ons nie in staat is om Sy wet in ons eie krag te onderhou nie. Dan, wanneer ons uiteindelik ons swakheid besef en aanvaar, sal ons God se verbond waardeer. Wanneer dit gebeur, verlaat ons uiteindelik die ou verbond (wat die mens se verbond is om dinge self te probeer doen) en tree ons die nuwe verbond, of God se verbond, binne.

Dieselfde verbond wat God met Israel wou sluit, is die verbond wat Hy met elkeen van ons wil sluit. Sal jy Sy verbond aanvaar, of sal jy jou eie foutiewe verbond met Hom sluit, soos Israel gedoen het? Kom ons sê ja vir God en laat Hom ons harte verander!

47. 'n Gebroke Verbond

As ons ons sondes bely, Hy is getrou en regverdig om ons die sondes te vergewe en ons van alle ongeregtigheid te reinig.

1 John 1:9 (AOV)

Exodus 24: 9-18; 32

PP hoofstuk 28

Die volk het so pas hulle verbond met God gesluit. God het gesê: “Hoor my woorde aan en onderhou dit, en Ek sal julle heilig maak.” Maar in plaas daarvan het die volk geantwoord: “Alles wat die Here gesê het, sal ons doen.” Hulle sou alte gou uitvind hoe onbekwaam hulle was om die belofte wat hulle aan God gemaak het, na te kom.

Hierna het Moses, Aäron, met Aäron se seuns Nadab en Abihu en die sewentig ouderlinge van Israel die berg opgeklim. Daar het hulle 'n verstommende ervaring gehad: hulle het die God van Israel gesien. Hulle het nie Sy aangesig gesien nie, want die sondige mens kan nie God se aangesig sien en lewe nie. Maar hulle het gesien dat daar onder God se voete iets was wat gelyk het soos 'n vloer van saffier, helder soos die hemel. Die manne wat dit gesien het, was leiers in Israel, en God het hulle liefdevol ontvang en geëer. As hulle Hom gevolg het, sou Hy hulle lei sodat hulle Israel regverdig kon regeer. Die hele tyd wat die leiers op die berg saam met God was, het hulle niks geëet of gedrink nie, maar God het hulle onderhou.

Na hierdie wonderlike ervaring wat die leiers gehad het, het God vir Moses gevra om weer eens die berg op te klim, hierdie keer saam met 'n man met die naam Josua. Aäron, Nadab, Abihu en die ouderlinge het na die kamp teruggekeer, maar Josua het weer saam met Moses die berg opgegaan. Toe hulle 'n sekere plek bereik het, het Josua daar gebly en gewag terwyl Moses nog

hoër geklim het en baie dae saam met God deurgebring het. Gedurende hierdie tyd het God vir Moses gesê dat Hy wou hê dat die mense 'n heiligdom moes maak, en Hy het presies verduidelik hoe dit gedoen moet word. En God het ook twee kliptafels vir die Israëliete gemaak en die Tien Gebooie daarop geskryf. God wou Sy wet in die harte van die mense skryf, maar toe hulle Sy stem hoor, het hulle harte verhard soos klip, en hulle wou nie meer God se stem hoor nie. Daarom het God op kliptafels geskryf; Hy wou die mense help om die toestand van hulle eie harte te erken.

Baie dae het verbygegaan, en die mense het ongeduldig geword. Waarom het Moses nie teruggekom nie? Het hy dalk gesterf? Hoe langer hulle gewag het, hoe ongelukkiger het hulle geword, totdat hulle heeltemal vergeet het wat God vir hulle gedoen het, wat Hy vir hulle gesê het, en wat hulle Hom belowe het. Hulle het moeg geword om te wag, want hulle wou 'n god hê wat hulle kon sien, soos die afgode wat hulle in Egipte gesien het. Hulle het na Aäron gegaan en geëis dat hy 'n afgodsbeeld vir hulle maak.

Aäron het probeer om hulle vriendelik te keer, maar hulle het al hoe kwater geword. As Aäron hulle ferm gesê het dat dit verkeerd is om 'n afgod te maak, sou hulle moontlik opgehou het, maar Aäron was bang vir die mense, en hy het swak en skugter gepraat. Dit het daartoe gelei dat hy 'n groot fout gemaak het: hy het uiteindelik die mense gevra om hom al hulle oorbelle te gee om 'n afgod te maak. Hy het gehoop hulle sou weier om al hulle juwele prys te gee, maar hulle het dit met graagte gebring. Toe het hulle die oorbelle gesmelt, 'n goue kalf gemaak en dit begin aanbid. Hulle het net soos heidene aanbid, met feesvieringe en harde musiek.

Moses was nog steeds op die berg toe dit gebeur het. God het vir Moses gesê: “Die volk aanbid 'n goue kalf. Laat My met rus, en

Ek sal hulle vernietig en Ek sal jou tot 'n nasie maak.” God vernietig self niemand nie, maar toe die Israeliete gekies het om 'n afgod te aanbid, het hulle God se beskerming verwerp, en Hy moes hulle besluit respekteer en Sy beskerming onttrek. Wanneer dit gebeur, is mense nie veilig teen wat Satan ook al aan hulle wil doen nie. God het dus geweet dat as Sy beskerming weggestoot word, die mense sou sterf.

Teen hierdie tyd moes Moses gefrustreerd gevoel het as gevolg van die manier waarop die mense hom blameer het vir hulle eie sonde. Die idee dat God 'n nasie uit sy familie sou maak, sou dalk baie beter geklink het as om met die moeilike Israeliete te doen te kry. Wat sou Moses doen? Die mense se enigste hoop was dat iemand vir hulle sou bid, want hulle het nie eers besef dat hulle vir hulleself moes bid nie! Sou Moses God vra om die mense te verlaat, of sou hy hulle in elk geval liefhê en vir hulle bid?

Gelukkig het Moses geleer hoe liefdevol God is, en hy het die mense net so liefgehad soos God hulle liefgehad het. “Asseblief, Here, moenie dat hulle sterf nie,” het hy gebid, “Wat sal die ander nasies van U dink as U mense almal in die woestyn sterf? Hulle is u volk.” Hoe bly moes God tog gevoel het om Moses se gebed te hoor! Dus was God nie van hulle af weggestoot nie en kon hy hulle aanhou beskerm.

Moses en Josua het haastig teen die berg afgeklim. Toe hulle by die kamp aankom, was hulle geskok oor wat hulle gesien het. Die aanbidding van die kalf het in 'n bose partytjie ontaard. Was dit dieselfde mense wat 'n paar weke tevore belowe het om God te gehoorsaam? Dit was nou duidelik dat hulle nie hul beloftes aan God kon nakom nie.

Om te wys dat die volk die verbond met God verbreek het, het Moses die kliptafels op die grond gegooi, sodat dit in stukke

gebreek het. Toe het hy die afgod gesmelt, dit in poeier verander en die poeier in die water gegooi sodat die volk dit kon drink.

Toe sê Moses: “Wie die kalf nie aanbid het nie, maar getrou gebly het aan God, kom na My toe.” Die hele stam van Levi, wat getrou was, het na Moses se regterkant gekom. Daarna is diegene wat die kalf aanbid het, maar spyt was oor wat hulle gedoen het, die kans gegee om aan Moses se linkerkant te staan, en hulle het. God het hulle berou aanvaar en hulle vergewe. Maar daar was steeds baie mense wat nie spyt was oor wat hulle gedoen het nie; hulle het nie die behoefte aan God se hulp in hulle lewens gevoel nie. God kon nie meer by hulle wees, hulle help of beskerm nie, want hulle het die keuse gemaak om Hom te verwerp.

Daarna het Moses die Leviete, diegene aan sy regterkant wat getrou was, beveel om die mense dood te maak wat nie berou gehad het nie. Die Leviete kon gesê het: “Asseblief, is daar enige ander manier? Hoe kan ons ons broers doodmaak?” Sou hulle bid vir die onbekeerde mense, soos Moses gebid het op die berg? Sou die onbekeerde mense insien dat, wat hulle gedoen het, het hulle van God geskei en het tot hul dood gelei? Sou hulle hul bekeer? Ongelukkig het hulle nie.

Ongelukkig het die Leviete voortgegaan en begin om die manne dood te maak wat nie berou gehad het nie. Meer as 3000 mense het daardie dag in die kamp gesterf. Sommige het deur die swaard gesterf en ander het gesterf as gevolg van 'n plaag wat die kamp getref het. God het hierdie mense nie teen moord beskerm nie, omdat hulle Sy sorg en beskerming verwerp het. Die plaag alleen, wat deur Satan ingebring is, sou almal doodgemaak het wat sonder beskerming was. Dit was nie nodig dat die Leviete enigiemand doodmaak nie, maar God het die keuse van die Leviete gerespekteer om die probleem te hanteer op hul eie manier.

Die Israeliete het gou besef dat hulle nie God se wet sonder Sy hulp kon onderhou nie! Sou God hulle steeds liefhê en vir hulle sorg na wat hulle gedoen het? Ja, Hy sou. God het diegene ontvang wat hulle bekeer het. God is liefdevol, vergewensgesind en barmhartig, en sal ons terugneem en ons help as ons ons sondes aan Hom bely. Hy is gereed en wag liefdevol dat ons ons foute besef en Hom vra om ons te help verander. Laat ons God vandag dank dat Hy ons liefhet en bereid is om ons te vergewe!

48. God se Heerlikheid

Ek soek U met my hele hart; laat my nie afdwaal van u gebooie nie. Psalm 119:10 (AOV)

Exodus 33-34
PP hoofstuk 28

Die volk het hul verbond met God verbreek. Diegene wat hul sondigheid besef en berou getoon het, is vergewe, maar God het geweet dat hulle nog nie gereed was om Hom onder hulle te hê nie. Die Israeliete het nooit God se verbond aanvaar om Sy wette in hul harte en gedagtes te skryf nie, en hulle het hul eie mensgemaakte verbond verbreek. Aangesien daar geen verbond meer tussen hulle en God was nie, het Hy vir Moses gesê: “Ek sal jou die land Kanaän gee. Ek sal 'n engel voor jou uit stuur, en die mense wat in daardie land woon, sal verdryf word. Maar Ek sal nie onder hierdie volk wees nie, want hulle is koppig, en my teenwoordigheid kan hulle verteer.”

God wou steeds by die mense wees, daarom, om hulle te beskerm teen Sy heilige teenwoordigheid, het Hy hulle gevra om hul juweliersware te verwyder en hulself te verootmoedig. Hy

het ook gesê: “Moses, skuif die Tabernakel, die tent van samekoms; slaan dit buite die laer op.” Die Tabernakel was 'n tent waarin mense met God ontmoet het. (Die Heiligdom is later gebou, maar vir eers het hulle die Tabernakel gehad). Deur die Tabernakel buite die laer op te slaan, het God dit duidelik gemaak dat Sy teenwoordigheid nie meer onder die mense was nie.

Moses het gedoen soos God beveel het, en daarna het hy die tabernakel binnegegaan om God te ontmoet. Terwyl hy dit gedoen het, het die mense buite hulle eie tente gestaan en gekyk. Hulle het die wolkkolom op die tabernakel sien neerdaal, wat beteken het dat God met Moses wou praat. Die mense het God van hulle eie tentdeure af aanbid terwyl hulle gewag het dat Moses uit die tabernakel sou kom.

Moses was so naby aan God dat God van aangesig tot aangesig met hom kon praat, net soos ons met ons eie vriende praat. Dit beteken nie dat Moses God se aangesig gesien het nie; dit beteken net dat God nie met Moses deur drome, visioene of gelykenisse hoef te praat nie – God kon direk met Moses in 'n gesprek praat.

Moses het tot God gebid. Hy het God gevra om hulle te lei en die volk as Syne te aanvaar. God was tevrede met Moses se gebed en het dit met blydschap verhoor. Hy het vir Moses gesê: “Ek sal doen wat jy gevra het, want jy het genade in my oë gevind en Ek ken jou by die naam.”

Daarop het Moses nog 'n spesiale versoek aan God gehad. “Here, wys my u heerlijkheid,” het hy gevra. En God het ingestem om dit te doen. Wat is God se heerlijkheid? Dit is Sy karakter van goedheid, liefde en genade. Maar God sou Moses nog meer laat sien. Hy het aan Moses verduidelik: “Jy kan nie my aangesig sien nie. Geen mens kan my aangesig sien en lewe nie, want al my

heerlikheid word op my aangesig gesien. Maar staan op 'n rots naby My, en wanneer my heerlikheid verbygaan, sal jy beskerm word in die skeur van die rots, en Ek sal jou met my hand bedek. En wanneer Ek my hand wegneem, sal jy my rug sien, maar nie my gesig nie.”

Toe het God Moses beveel om twee kliptafels te kerf soos die wat gebreek is. “Op hierdie tafels sal Ek dieselfde woorde skryf wat Ek geskryf het op die tafels wat jy gebreek het,” het God hom verseker, “en kom môreoggend na My toe op die berg Sinai. Moenie toelaat dat enigiemand saam met jou kom nie; moenie eers die kleinvee op die berg laat wei nie.”

Moses het die tafels voorberei en die volgende oggend na die berg Sinai geklim om God te ontmoet. Daarna het die Here op 'n wolk neergedaal en daar by hom gestaan en die Naam van die Here uitgeroep. Die Here het voor Moses verbygegaan en gesê: “Die Here, die Here, 'n barmhartige en genadige God, geduldig, oorfloedig in troue liefde en waarheid, wat troue liefde vir duisende bly handhaaf, wat skuld, oortreding en sonde vergewe, maar wat beslis niks ongestraf laat nie.”

Wat het God hier probeer sê? Hy het die grootheid en goedheid van Sy karakter verklaar. God is altyd 'n barmhartige, vriendelike en teer Vader, gereed om te seën. In Sy goedheid laat Hy mense keuses maak. Wanneer mense die verkeerde pad kies, dwing God hulle nie om Hom te gehoorsaam nie, en as hulle daarop aandrang om te sondig, sal Hy Hom van hulle onttrek. Dit is wat dit beteken as God sê dat Hy “beslis niks ongestraf laat nie.”

Moses het God se woorde gehoor en sy hoof gebuig en aanbid. Hy het weereens vir die volk gebid. God het Moses se gebed aangeneem en die verbond wat Hy met die Israeliete gesluit het, hernu. Toe het Hy vir Moses verdere instruksies vir die volk

gegee. Moses het veertig dae en veertig nagte met God gepraat, en hy het niks geëet of gedrink gedurende daardie tyd nie, maar God het hom onderhou. En God het weer eens die Tien Gebooie op die kliptafels geskryf, hierdie keer die wat Moses gebring het.

Toe Moses van die berg afkom met die twee kliptafels in sy hand, het sy gesig geskyn omdat hy in God se teenwoordigheid was. Trouens, sy gesig het so helder geskyn dat Aäron en die ander bang was om naby hom te kom. Moses moes 'n sluier opsit om die glans te bedek sodat die ander gemaklik sou voel om naby hom te wees! Hy het vir hulle vertel wat God op die berg vir hom gesê het, en hy het die sluier oor sy gesig gehou terwyl hy gepraat het. Hy het dit slegs afgehaal as hy met God gaan praat het.

Moses het sy hart aan God gegee en so na aan Hom gekom dat God van aangesig tot aangesig met hom kon praat, soos met 'n vriend, en hom Sy heerlikheid kon wys. Hy was so na aan God dat sy gesig geskyn het toe hy by Hom was! God wil naby elkeen van ons wees net soos Hy naby aan Moses was, maar ons moet Hom in ons lewens laat werk. Sal jy vandag tyd saam met God deurbring en Hom vra om jou te leer hoe om nader aan Hom te kom?

49. Die Heiligdom

Ook moet hulle vir My 'n heiligdom maak, dat Ek in hulle midde kan woon. Exodus 25:8 (AOV)

Exodus 35 – 36:13

PP hoofstuk 30

Terwyl Moses op die berg Sinai was, het God vir hom gesê: “Ek wil hê jy moet vir my 'n heiligdom maak, sodat ek naby die mense kan wees.” Hy het vir Moses presies gesê hoe hierdie heiligdom gemaak moet word. Dit sou 'n tent wees sodat hulle dit maklik oral kon dra. Die Heiligdom sou gebou word volgens die patroon van die werklike Heiligdom in the hemel.

Moses het vir die mense van al God se instruksies vertel. Hy het die mense gevra om offers van goud, silwer, brons, hout, skaapvelle, linne, edelgesteentes en ander materiale te gee wat vir die Heiligdom nodig sou wees. Die mense was so bly om van hierdie plan te hoor, want dit het beteken dat God tussen hulle wou woon. Hulle het met blydschap die dinge gegee wat hulle gehad het. Offerandes het begin instroom en ophoop. Hulle het gegee en gegee en gegee. Uiteindelik moes Moses vir die mense sê om asseblief op te hou gee! Daar was meer as genoeg om die Heiligdom te maak soos God dit ontwerp het.

God het spesiale vaardighede en wysheid aan sekere mense gegee sodat hulle die Heiligdom kon maak. Die twee mees bekwame manne was Besaleël en Oholiab. Hulle het presies geweet hoe om met goud, silwer, brons, stene en hout te werk. Hulle het ook ander geleer wat om te doen, en gou was daar baie werkers wat die spesiale Heiligdom voorberei het.

Die heiligdom het van buite af redelik eenvoudig gelyk, maar binne was dit pragtig versier met pers en goud. Dit het drie dele

gehad: die eerste deel was die binnehof, waar enigiemand kon ingaan as hulle God wou aanbid. In die binnehof was die offeraltaar en die waskom.

Die tweede deel was die Heilige Plek. Slegs die priesters kon daar ingaan. In die Heilige Plek was die tafel vir die toonbrode, die kandelaar en die reukaltaar. Die derde deel was die Allerheiligste. Die enigste persoon wat die Allerheiligste kon binnegaan, was die Hoëpriester, en dit slegs op een dag van die jaar: die Versoendag. In die Allerheiligste was die Ark van die Verbond. Bo-oor die ark was die Shekinah, 'n helder lig wat in werklikheid God se teenwoordigheid was. Binne-in die ark was 'n kruik manna en die kliptafels met die Tien Gebooie. Elk van die meubelstukke in die Heiligdom het die mense aan God se Seun herinner en wat Hy besig was om vir hulle te doen.

Die mense was dankbaar dat God met hulle wou wees en hulle God wou wees. Hulle het hul offerandes met blydschap gegee, sodat hierdie spesiale heiligdom gebou kon word.

God wil ook met ons wees. Ons kan met God wees deur elke dag tyd saam met Hom deur te bring, en deur Sabbatte spesiaal te maak. Hy wil hê ons moet Sy spesiale mense wees, en Hy wil ons God wees wat ons help en vir ons sorg. Sal jy Hom aanvaar?

50. Aaron die Hoëpriester

Die hoofsaak nou van wat ons gesê het, is dít: Ons het so 'n Hoëpriester wat gaan sit het aan die regterhand van die troon van die Majesteit in die hemele, Hebreërs 8:1 (KJV)

Exodus 40

PP hoofstuk 30

Die Heiligdom is gebou, en unieke klere is gemaak vir diegene wat in hierdie spesiale plek sou werk. God het die stam van Levi gekies as die dienaars wat in die Heiligdom sou werk, want hulle was die enigste stam wat nie die goue kalf aanbid het nie. Dit was 'n groot eer vir die Leviëte, en hulle het geweet dat God hulle 'n werklik spesiale werk gegee het om te doen. Moses en Aäron was Leviëte. Uit die stam van Levi het God Aäron en sy seuns gekies om priesters te wees: Aäron was die hoëpriester, en sy seuns was priesters. Hulle was die enigstes wat in die Heilige Plek toegelaat is, en Aäron was die enigste een wat in die Allerheiligste toegelaat is.

Uiteindelik het die dag aangebreek toe die Heiligdom gereed was om opgerig te word. Die mense het stil gekyk terwyl die Heiligdom opgerig is. Dit was in die middel van die kamp opgeslaan, wat bewys het dat God se teenwoordigheid by die mense was.

Moses het elke meubelstuk op sy plek gesit en toe die Tabernakel met olie gesalf om dit aan God te wy. Hulle het hierdie nuwe heiligdom die Tabernakel genoem. Die vorige tent wat Moses gebruik het, was nie meer nodig nie. Dikwels het die woord "Heiligdom" slegs na die Heilige en die Allerheiligste verwys, en die woord "Tabernakel" is gebruik om na die Heiligdom plus die voorhof te verwys.

Daarna is Aäron en sy seuns na die ingang van die Tabernakel gebring. Hulle het hulle hande en voete met water gewas, en Moses het hulle priesterlike klere aangetrek en hulle met olie gesalf, om te wys dat hulle 'n spesiale seën van God ontvang het om priesters te wees.

Toe dit klaar was, het 'n wolk die heiligdom bedek, en die heerlijkheid van God het dit gevul. Van toe af, solank die wolk oor die heiligdom gebly het, het die mense geweet dat hulle daar moes oorbly. Maar as die wolk opgelig het, het die mense opgepak en gereed gemaak om te vertrek. Gedurende die dag was dit 'n wolk, en gedurende die nag was dit 'n vuurkolom. Al die mense kon dit sien waar hulle ookal was.

Van daardie dag af het Aäron en sy seuns 'n belangrike werk gehad om te doen. Hulle was in beheer van die offers en slagoffers. Hulle het ook deelgeneem aan die spesiale seremonies van die Heiligdom en die jaarlikse feeste.

Aäron se borsplaat het twee stene gehad, wat die Urim en Tummim genoem is. Soms het God aan die mense Sy wil bekend gemaak deur een van daardie stene te laat skyn: as die Urim, die steen aan die regterkant, geskyn het, het dit beteken dat God “ja” gesê het; as die Tummim, die steen aan die linkerkant, geskyn het, het God “nee” gesê.

Die mense was dankbaar dat God hulle 'n heiligdom met priesters gegee het. Hierdie seremonies het hulle gehelp om beter te verstaan wat God se Seun doen en vir hulle sou doen. Vandag kan ons dankbaar wees, want die Bybel sê vir ons dat ons 'n wonderlike Hoëpriester het - Jesus. Hy help ons om nader aan Sy Vader te kom, sodat ons die ewige lewe saam met Hom kan hê. Sal jy Hom vandag aanvaar?

51. Vreemde Vuur in die Heiligdom

Wie mag klim op die berg van die Here? En wie mag staan in sy heilige plek? Hy wat rein van hande en suiwer van hart is, wat sy siel nie ophef tot nietigheid en nie vals sweer nie.

Psalm 24:3-4 (AOV)

Leviticus 10:1-11

PP hoofstuk 31

Dit was 'n spesiale tyd vir die Israeliete. Hulle het hul nuwe Heiligdom gevier, en Aäron en sy seuns is as priesters aangestel. Vir sewe dae het die Israeliete spesiale dienste gehou om dit te vier. Op die agtste dag het Aäron en sy seuns as priesters vir die eerste keer offers vir die volk gebring. God het hierdie offer aanvaar, en Hy het dit getoon deur 'n vuur uit die hemel te stuur wat die offer verbrand het.

Maar kort daarna het iets baie hartseer gebeur. Aäron het twee seuns gehad, Nadab en Abihu, wat priesters was. Hulle moes wierook in die Heiligdom brand, en God het opdrag gegee dat hulle dit met 'n spesiale vuur moes brand wat God self aangesteek het. Maar hierdie twee priesters het, in plaas daarvan om God se spesiale vuur te gebruik, hul eie vuur ingebring. En om dinge nog erger te maak, het hulle dronk ingegaan. Hulle het kort vantevore alkohol gedrink en kon nie helder dink nie. Hulle was glad nie bekommerd dat hulle in God se teenwoordigheid sou ingaan en 'n klomp verkeerde dinge doen nie. Dit is dieselfde manne wat gesien het wat onder God se voete was toe hulle saam met Moses op die berg was. (Ons vertel die verhaal in storie no. 47.) Hoe kon hulle so oneerbiedig wees as God hulle so 'n wonderlike ervaring gegee het?

Die Heiligdom was waar God se teenwoordigheid was. Toe Nadab en Abihu dronk die Heiligdom binnegegaan het en hul eie vuur ingebring het, het hulle gesondig. Hulle was oneerbiedig. En hulle was nie skaam oor hul sonde nie. Skielik het 'n vuur van God uitgegaan, en Nadab en Abihu is dood. Hoe is hulle doodgemaak? Het hulle gesterf omdat die vuur hulle doodgebrand het? Dit was 'n ander soort vuur; dit was nie 'n gewone vuur wat hout verbrand nie. Dit was die vuur van Sy teenwoordigheid. Die Bybel sê dat God 'n verterende vuur is. Hierdie “vuur” verbrand sonde, en ongelukkig, omdat Nadab en Abihu nie spyt was oor hul sondes nie en geweier het om dit te laat vaar, het hulle saam met hul sondes gesterf. Ons weet dat die vuur wat Nadab en Abihu laat sterf het, 'n ander soort vuur was, want toe hulle liggame uit die Heiligdom gedra is, was hul klere nie verbrand nie.

Mense wat spyt is oor hulle sondes, volg God se Gees, en wanneer hulle God vra om hulle te help om op te hou sondig en hulle sondes te vergewe, “verbrand” God se teenwoordigheid hulle sondes en help dit hulle om goed en vriendelik te wees. Maar wanneer mense aan hulle sondes vasklou, word God se teenwoordigheid 'n verterende vuur wat veroorsaak dat die sonde in hulle die vernietiging doen. Hulle sondes doen dit aan hulle. Dit is wat met Nadab en Abihu gebeur het. Onthou julle die storie van Moses en die brandende bos? Die vuur in die bos het nie die bos verbrand nie, en dit het Moses ook nie doodgemaak nie. Trouens, nadat hy God langs daardie brandende bos ontmoet het, is Moses die krag gegee om na Egipte te gaan en te help om die Israeliete te bevry. God sou wou hê dat Sy teenwoordigheid dit vir die mense moes doen, en dit moes baie ontstellend vir Hom gewees het om te sien hoe Nadab en Abihu 'n pad kies wat tot hul vernietiging gelei het.

Wat dit nog erger gemaak het, was dat Nadab en Abihu geweet het wat dit beteken om die Heiligdom binne te gaan. Hulle het

geweet dat God se teenwoordigheid daar was, want hulle was priesters. Normaalweg hou God Sy teenwoordigheid weg van ons af, totdat ons gereed is, en stadig word ons sondes soveel as wat ons kan hanteer, verbrand. Maar in die Heiligdom kon God niks bedek nie. Nadab en Abihu het dit geweet, maar hulle het steeds gekies om die Heiligdom binne te gaan terwyl hulle dronk en oneerbiedig was.

Ons kan kies om elke dag na God se teenwoordigheid te kom, en om daardie “vuur” van Sy teenwoordigheid en liefde ons sondes te laat verbrand en ons rein te maak. Ons kan toelaat dat die vuur van Sy teenwoordigheid ons sterk en dapper maak soos Moses, en nie dieselfde doen soos aan Nadab en Abihu nie. Sal jy die reinigende vuur van God se teenwoordigheid en liefde in jou lewe aanvaar? Sal jy toelaat dat Hy jou rein en heilig maak?

52. Klagtes Teen Moses

*Doen alles sonder murmurering en teësprak,
Filippense 2:14 (AOV)*

*Númeri 11: 24-25; 12
PP hoofstuk 33*

Die volk van Israel het baie seëninge van God ontvang. Hy het vir hulle gesorg en hulle kos en water gegee. Hy het siektes van hulle weggehou. Hulle klere en skoene het nie verslyt nie. Hulle het selfs die Heiligdom met sy spesiale wolk bo-op gehad, om hulle te herinner dat God se teenwoordigheid heeltyd by hulle was. Maar steeds het hulle redes gevind om te kla.

Onthou jy dat hulle twee keer gekla het dat hulle nie vleis gehad het om te eet nie? Na die tweede keer dat hulle hieroor gekla het, het Moses mismoedig gevoel. Hy het gebed en vir God gesê dat dit alles te veel vir hom was. God het vir Moses gesê om sewentig ouderlinge in Israel te kies om hom te help om die volk te lei. As Moses nie by God gekla het nie, sou God hom genoeg krag kon gee om die klaende Israeliete te verduur. Maar aangesien hy vir God gesê het dat dit te veel was, het God hom toegelaat om hierdie sewentig manne te kies, al was dit nie God se oorspronklike plan nie. Hierdie manne is na die Tabernakel geneem (die Heiligdom was nog nie gebou nie) en hulle het God se Gees ontvang om Moses te kan help om die volk te lei.

Twee van die gekose manne het gevoel dat hulle nie goed genoeg was vir so 'n belangrike werk nie. Toe hulle geroep is om na die Tabernakel te gaan, het hulle eerder in hul tente gebly omdat hulle gevoel het dat hulle nie waardig was nie. Maar God het hulle steeds Sy Gees gegee, en hulle het in hul tente begin profeteer. Josua het vir Moses gevra: “Is dit reg? Moet ons hulle keer?” En Moses het vriendelik gesê: “Moenie hulle keer nie. Ek wens elke persoon in die kamp sou God se Gees ontvang.” Moses was dankbaar vir die hulp van hierdie sewentig ouderlinge.

Die hulp van hierdie sewentig ouderlinge moes die meeste van die probleme in die kamp opgelos het, maar die gekla wou steeds nie ophou nie. Hierdie keer het Moses se suster Miriam begin kla. Sy was jaloers omdat sy en Aäron diegene wou wees wat Moses die meeste bystaan, maar Moses het 'n klomp ander mans gekies om hom te help. Miriam het na Moses se vrou gekyk en haar begin blameer en gesê: “Sy het haar vader Jetro gevra om vir Moses te sê om ander mans te kies om hom te help. Sy moes dit nie gedoen het nie. Moses het reeds vir ons.” Hoe ongelukkiger sy geword het, hoe meer het sy sleg gepraat oor Sippora. En Aäron het by haar aangesluit. Hy was ook jaloers, al is hy gekies om die hoëpriester te wees.

Toe dit gebeur het, het God Moses, Aäron en Miriam geroep om in die tabernakel in te kom. God het vir hulle gesê: “Met profete spreek Ek deur visioene en drome, maar Ek spreek met Moses mond tot mond, en hy sien my gestalte. Waarom was julle nie bang om teen hom te praat nie?” Toe het God die tabernakel verlaat. Hy kon Miriam en Aäron nie meer beskerm nie, omdat hulle Hom nie meer vertrou het nie, en Miriam het onmiddellik siek geword met melaatsheid.

Aäron het besef watter verskriklike ding hulle gedoen het en vir Moses gesê: “Vergewe ons asseblief, ons was so dwaas. Ons het gesondig. Help asseblief vir Miriam.” Moses het sy broer en suster goedgunstiglik vergewe en God gevra om Miriam te genees. God het Miriam met blydschap genees en haar en Aäron vergewe. Maar eers moes sy sewe dae lank van die kamp af wegbly, net soos elkeen wat 'n aansteeklike siekte gehad het. Die mense moes verstaan hoe ernstig dit was om te kla oor Moses of enige leier wat God hulle gegee het. Hierna het God se teenwoordigheid weer in die Tabernakel verskyn.

God vra ons om nie te murmureer of te twis nie, wat beteken om nie te kla of te stry nie. Deur Sy Gees kan Hy ons help om op te hou om hierdie dinge te doen. Toe die mense opgehou het om teen hul leier Moses te kla, was daar weer vrede in die laer. As ons ophou kla en stry, sal ons ook vrede in ons huis hê. Sal jy toelaat dat God jou Sy vreedsame Gees gee?

53. Die Twaalf Spioene

Ek stel die Here altyddeur voor my; omdat Hy aan my regterhand is, sal ek nie wankel nie. Psalm 16:8 (AOV)

Númeri 13 – 14

PP hoofstuk 34

Die Israeliete het weer kamp opgeslaan en by 'n plek genaamd Kades naby Kanaän, die beloofde land, gestop. Daar het die mense vir Moses gevra of hulle spioene kon stuur om na die beloofde land te kyk. Moes hulle die land bespied? Nee, hulle moes nie; al wat hulle moes doen was om God te vertrou. God het vir hulle gesê Hy sou hulle die land gee; dus was dit wantroue in God se belofte om dit te gaan bespied en in eie wysheid te bekyk. Maar Moses het God daarvoor gevra, en God het dit toegelaat omdat hulle dit so begeer het, al was dit nie God se plan vir hulle om dit te doen nie. Twaalf mans, 'n heerser uit elke stam, is gekies.

Die spioene het die land vir veertig dae lank verken. Toe hulle terugkom na die kamp, het hulle 'n tros druiwe saamgebring wat so groot en swaar was dat dit deur twee mans aan 'n kiere gedra moes word! Hulle het ook heerlike vye en granate gebring. Die spioene het vir die mense vertel dat baie wonderlike kos in die land groei, en dat dit “oorloop van melk en heuning.” Dit was 'n wonderlike plek om in te woon. Die mense het opgewonde geluister. Hulle wou so gou as moontlik na die land gaan!

Maar toe begin tien van die spioene vir die mense vertel hoe sterk die stede was, en hoe groot en lank die mense gelyk het. “Hulle is soos reuse, ons lyk soos sprinkane langs hulle,” het die spioene gesê. Die mense was nou nie meer gelukkig nie. Hulle het begin uitroep en kla. “Waarom het ons Egipte verlaat as ons nie eers die land kan inneem nie?” het hulle uitgeroep. Hulle het

vir nie eens een oomblik onthou dat hulle 'n God gehad het wat sterker as die Kanaäniete was, en wat belowe het om hulle die land te gee nie. Hulle het aangeneem dat die Kanaäniete taai en gereed was om te veg, en het nie geweet dat die Kanaäniete bang was vir hulle en hul God as gevolg van wat in Egipte gebeur het nie. As God net 'n paar wonderwerke gedoen het, was die Kanaäniete sommer dadelik gereed om weg te vlug!

Josua en Kaleb, twee van die spioene, het nie met die ander tien spioene saamgestem nie. “Ons kan die land inneem,” het hulle gesê. Hulle het die mense daaraan herinner dat God die mag het om hulle te help, en dat God hulle tot op daardie punt gelei het. Maar die tien spioene het teen hulle geargumenteer en die mense nog meer aan God laat twyfel. Die mense het geluister en begin moedeloos en ontsteld voel. “Waarom het ons nie in Egipte of in die woestyn gesterf nie?” het hulle uitgeroep, “Waarom het God ons hierheen gebring sodat die Kanaäniete ons kan doodmaak?” Dit het nie saak gemaak wat Kaleb en Josua vir hulle gesê het nie; die mense wou bloot nie vertrou dat God vir hulle sou sorg nie. Hulle het so kwaad geword dat hulle selfs probeer het om Kaleb en Josua te stenig!

Omdat hulle God nie geglo of Hom vertrou het nie, sou dit vir God onmoontlik wees om hulle na die beloofde land te lei. Met hartseer het God vir Moses gesê: “Sê vir die volk dat hulle terug na die woestyn sal gaan en nog veertig jaar daar sal deurbring. Wie ook al twintig jaar of ouer is, sal in die woestyn sterf. Slegs die jonger mense sal die kans hê om Kanaän binne te gaan. Maar Josua en Kaleb sal ingaan, omdat hulle in My gelo het.”

Hieroor was die mense verskriklik ontsteld. Hulle was nie spyt dat hulle aan God getwyfel het nie; hulle was net spyt dat hulle nie Kanaän sou binnegaan nie. Hulle het besluit om self manne te stuur om teen die Kanaäniete te veg, al het hulle net 'n rukkie tevore gesê dat hulle nie teen hulle kon veg nie. Alhoewel God

hulle nooit gesê het dat hulle teen die Kanaäniete sou moes veg nie, het die Israëliete besluit om presies dit te doen. Natuurlik is die meeste van die soldate wat hulle gestuur het, vinnig deur die Kanaäniete doodgemaak omdat God nie met die Israëliete in hierdie geveg was nie, en die mense moes aanvaar dat hulle na die woestyn sou moes teruggaan en daar vir veertig jaar sou moes rondswerf.

Dit is baie hartseer dat die Israëliete gekies het om die leuens van die tien spioene te glo. Dit is baie jammer dat hulle nie onthou het hoeveel God vir hulle gedoen het nie, en dat hulle nie geglo het dat Hy hulle wou help nie. God wil ons ook help. Ons moet net glo dat Hy dit wil doen, en dat Hy dit kan doen. Sal jy Hom vandag toelaat om jou te help?

54. Rebellie Teen Moses en Aaron

***Maar ons vra julle, broeders, erken die wat onder julle arbei
en julle voorgangers in die Here is en julle vermaan;
1 Thessalonicense 5:12 (AOV)***

*Númeri 16 – 17
PP hoofstuk 35*

Die Israëliete was ongelukkig dat hulle nie na Kanaän kon gaan nie. Dit was hulle eie skuld, maar hulle wou hulself nie daarvoor blameer nie. 'n Man met die naam Korag het besluit dat Moses en Aäron nie die beste leiers was nie, en dat hy 'n beter werk as hulle kon doen. Twee van sy neefs, Datan en Abiram, het met hom saamgestem en besluit om by hom aan te sluit.

Hierdie drie manne – Korag, Datan en Abiram – het probeer om die mense te oortuig dat hulle beter leiers en priesters as Moses en Aäron sou wees. Hulle het selfs begin om verskriklike leuens oor Moses te vertel, sodat die mense sou besluit om Moses te verwerp en eerder by hulle aan te sluit. Dit word 'n *staatsgreep* genoem; dit is wanneer 'n leier verwerp word en iemand anders oorneem.

Korag en sy vriende het 250 leiers van Israel, gesiene manne, oortuig om by hulle aan te sluit, en baie ander mense het ook na hulle geluister. Uiteindelik het Korag gegaan en vir Moses en Aäron gesê dat hulle nie meer die leiers van Israel behoort te wees nie.

Moses was bedroef toe hulle hom dit vertel het. Hy het Datan en Abiram geroep om met hom te kom praat, maar hulle het geweier.

Die volgende oggend het almal naby die Heiligdom vergader. God het vir Moses en Aäron gesê: “Sonder julle af van die volk, sodat Ek hulle kan verteer.” Hoe sou God hulle verteer? Net soos die priesters Nadab en Abihu verteer is: deur die heilige teenwoordigheid van God wat sonde verteer. Maar Moses, soos hy soveel keer tevore gedoen het, het vir die volk gebid, en God het sy gebed verhoor. Deur hulle optrede het die volk God se Gees en beskerming van hulleself weggestoot, maar toe Moses vir hulle gebid het, is God nie weggestoot nie, en die volk was steeds onder God se beskerming.

Toe het Korag, Datan en Abiram na hulle tente gegaan. Hulle het naby mekaar gewoon. Moses het die mense gewaarsku: “Bly weg van hierdie manne en hulle tente, sodat julle nie ook vernietig word nie.” God se Gees sou nie meer daar wees om hierdie manne te beskerm nie, en wie ook al naby hulle was, sou

ook nie beskerm word nie. Wat sou Satan nou aan hulle doen noudat hulle nie meer deur God beskerm word nie?

Toe het Moses gespreek en gesê: “As die aarde oopgaan en hierdie manne insluk, dan sal julle weet dat God my gestuur het om my werk te doen.” Moes Moses dit sê? Moes hy bewys dat hy deur God gestuur is? Nee, hy moes nie. Die mense het genoeg bewyse gesien dat hy deur God gekies is. Maar Moses het so mismooëdig gevoel oor wat gebeur het dat hy gevoel het hy moes dit sê.

Skielik het die grond oopgegaan. Korag, Datan, Abiram en al hulle families en al hulle goed is ingesluk. Dit was nie God wat dit gedoen het nie, maar as gevolg van die manier waarop Moses gepraat het, het die mense gedink dit was God. Satan kon hierdie manne enige tyd vernietig het, want hulle het reeds God se beskerming verloor, maar hy het gekies om dit te doen net nadat Moses gepraat het, om dit te laat lyk asof God dit gedoen het. Trouens, Satan was waarskynlik die een wat Moses versoek het om te sê wat hy gesê het, want hy het Jesus op 'n soortgelyke manier versoek en gesê: *“As U die Seun van God is, doen 'n wonderwerk en bewys dat God U gestuur het!”* (Die verhaal word vertel in Volume 1, *Die Lewe van Jesus*, storie no. 10, *Versoeking in die Woestyn*.) Die Bybel vertel ons dat die vernietiger die een was wat Korag, Datan, Abiram en hulle families doodgemaak het, en Satan is die versoeker, beskuldiger en vernietiger.

Toe het vuur uit die wolk in die heiligdom geflits en die 250 vorste wat Korag gevolg het, verteer. Hierdie manne wou nie berou hê en na God terugkeer nie; hulle het aan hul rebellie vasgeklou. Soos Nadab en Abihu, is hulle deur hul sondes in God se teenwoordigheid verteer.

Die mense wat gekyk het, was verskrik, maar hulle was steeds kwaad vir God omdat Hy hulle teruggestuur het woestyn toe.

Hulle wou nie Sy bevele volg nie. Die volgende dag het hulle Aäron en Moses blameer vir die dood van al hierdie manne, en hulle het probeer om Moses en Aäron seer te maak. Hoe kon God aanhou om die mense te beskerm as hulle Hom en die leiers wat Hy gekies het, verwerp het? Hy moes hulle gee wat hulle wou hê: hul vryheid van Hom. God het van hulle onttrek en skielik is Satan, die vernietiger, toegelaat om aan hulle te doen wat hy wou. 'n Verskriklike plaag het in die kamp uitgebreek, wat veroorsaak het dat baie mense vinnig gesterf het. Moses het na die heiligdom gehardloop en begin bid vir hierdie mense wat nie vir hulself wou bid nie. Hy het Aäron ook gevra: "Gooi vuur van die altaar in die vuurpan en lê reukwerk daarop, en bring dit gou na die mense." Terwyl Moses gebid het in die Heiligdom, het Aäron tussen die mense gebid. Die plaag het uiteindelik opgehou, maar 14 000 mense het daaraan gesterf.

Dit was nodig om vir die volk duidelik te maak dat God hulle leiers aangestel het. Hulle het bevraagteken of Aäron werklik veronderstel was om die hoëpriester te wees, daarom het God vir Moses gesê: "Laat elkeen van die twaalf stamme 'n staf bring." Vir die stam van Levi het Aäron sy staf gebring. Die persoon wie se staf die volgende dag geblom het, sou die een wees wie se stam veronderstel was om priesters te wees. Hulle het die staf oornag in die Heiligdom gelos, en die volgende dag het hulle gevind dat Aäron se staf blomme, knoppe en selfs amandels daarop gehad het! Die mense het dit gesien en nooit weer gedink dat Aäron nie die hoëpriester moes wees nie. Aäron se spesiale staf is daarna in die ark in die Heiligdom geplaas.

Moses en Aäron was God se uitverkore leiers vir Israel. Deur hulle nie te gehoorsaam nie, het die Israeliete hulself in gevaar gestel, weg van God se beskerming. Ons kan hieruit leer. Ons moet ons leiers respekteer en hulle gehoorsaam. As ons leiers eendag ongehoorsaam is aan God, moet ons eers aan God gehoorsaam wees, maar ons moet hulle altyd vriendelik en met

respek behandel. Hoeveel beter sou die Israeliete se lewens gewees het as hulle net Moses en Aäron gerespekteer het en na hulle raad geluister het. Dink net met hoeveel liefde Moses en Aäron vir hulle gebid en vir hulle omgee het. God het ook mense in jou lewe geplaas wat bedoel is om jou lief te hê, jou te lei en vir jou te sorg. Jou ouers is die eerste “leiers” wat Hy vir jou gegee het. Sal jy God vandag vir hulle dank?

55. Hartseer Stories van Steniging

Want my gedagtes is nie julle gedagtes nie, en julle weë is nie my weë nie, spreek die Here. Jesaja 55:8 (AOV)

Levitikus 24:10-16; Númeri 15:32-36
PP Hoofstuk 36

Na Korag se rebellie het die mense aanvaar dat hulle na die woestyn sou moes terugkeer, en dat die meeste van hulle nie die beloofde land sou binnegaan nie. Tog het God hulle nie vergeet nie; Hy het hulle steeds liefgehad en vir hulle gesorg, en Sy bes gedoen om hulle te bereik. En terwyl Hy met hulle gekommunikeer het, moes Hy dit op 'n manier doen wat hulle sou aanvaar en verstaan. Dit sou lank neem vir hulle om Satan se verkeerde idees oor God en Sy weë te laat vaar. Hulle harte was verhard, en God se weë het nie altyd vir hulle sin gemaak nie, dus het hulle hul eie manier gehad om dinge te doen. As gevolg hiervan vind ons 'n paar hartseer verhale gedurende hierdie tyd in die woestyn. Daar is twee hartseer verhale van mans wat uiteindelik vir hul sondes gestenig is.

Die eerste storie gaan oor 'n man wat die seun van 'n Israelitiese moeder en 'n Egiptiese vader was. As 'n half-Egiptenaar moes hy sy tent aan die rand van die kamp opslaan. Elke stam het 'n plek in die kamp gehad, en alles is ordelik gedoen. Daar was 'n rede waarom elke gesin 'n spesifieke plek in die kamp toegeken is. Maar hierdie man was nie tevrede met die plek wat hy gekry het nie, en hy het sy tent in die middel van die kamp begin opslaan. “Nee, jy kan dit nie doen nie – dit is nie jou plek nie,” het iemand beleefd vir hom gesê. Maar die man het daarop aangedring, so hy is na 'n paar regters geneem. Die regters het hom vriendelik gewys waar sy tent opgeslaan moes word, maar die man wou nie daarna luister nie. Hy het so kwaad geword dat hy eers verskriklike dinge vir die regters gesê het, en toe, aangesien hulle nie van plan wou verander nie, het hy verskriklike dinge oor God gesê, die God wat besluit het dat hy aan die rand van die kamp moes woon.

Die mense was geskok. Wat moes hulle doen met hierdie man wat so verskriklik oor God gepraat het? “Kom ons vra God wat om te doen,” het die leiers besluit. Terwyl hulle op God se antwoord gewag het, het hulle die man in die tronk gehou.

God het geantwoord. Eerstens het God gesê: “Bring hierdie man buite die laer, en laat almal wat hom gehoor het, hulle hande op sy kop sit.” En God het ook iets gesê wat getoon het dat dit 'n ernstige sonde was: “Laat almal hom stenig.” Hoekom? Ons sal binnekort sien.

Die ander storie is van 'n man wat 'n Israeliet was. Een Sabbat het verskeie mense hom sien rondloop en houtjies optel om 'n vuur te maak. God het hulle reeds opdrag gegee om die Sabbat spesiaal te onderhou deur hierdie soort take te vermy. Daar was ook geen nodigheid om gedurende die dag in die woestyn 'n vuur te maak nie. Waarom het hy iets so onnodig gedoen? Hierdie man het duidelik ander laat weet dat hy nie omgee vir

God se gebooie of om tyd saam met God op die Sabbatdag deur te bring nie. Die mense het hom na Moses en Aäron gebring, en net soos met die ander man, het hulle besluit om God te vra wat om te doen, en hulle het hom in die tronk gehou terwyl hulle op God se antwoord gewag het. Weer eens het God geantwoord: “Hierdie man moet buite die laer gestenig word.”

Waarom sou God vir die mense sê om so 'n verskriklike ding te doen? Wou God regtig hê dat hierdie mans gestenig moes word? Natuurlik nie; God wil nie hê dat mense sterf nie – Hy is die Lewegewer! Toe God die Tien Gebooie gegee het, het Hy gesê: “Jy mag nie doodslaan nie.” Diegene wat Hom volkome gevolg het, sou nooit die behoefte voel om enigiemand dood te maak nie! Toe Jesus op aarde was, het Hy niemand doodgemaak nie. In plaas daarvan het Hy sondes vergewe. Eendag het die Fariseërs 'n sondige vrou na Hom gebring, en hulle het gehoop Hy sou opdrag gee dat sy gestenig moes word, want die wet het gesê dat haar sonde steniging verdien. Maar in plaas daarvan om haar dood te maak, het Jesus haar vergewe en haar gehelp om 'n nuwe, suiwer lewe te begin. Die verhaal word vertel in Volume 1, *Die Lewe van Jesus*, storie no. 46, ‘n *Medelydende God*.

Ongelukkig het die Israeliete keer op keer getoon dat hulle moeilike probleme wou oplos deur diegene wat skuldig was, dood te maak. Hulle was gewoond aan hoe dinge in Egipte gedoen is: die Egiptenare het enigiemand gestenig wat iets teen hulle gode gedoen of gesê het, en die Israeliete wou dieselfde doen. Verskeie kere het hulle selfs probeer om Moses te stenig toe hulle vir hom kwaad was. Dit was nie God se manier van doen nie, maar God het hulle gegee wat hulle wou hê; Hy het hulle hul keuse gegee. As die sondaar nie berou gehad het en in God se beskerming gekom het nie, sou God die mense nie keer om met Hom te doen wat hulle wou nie.

Wat God wou doen, was om die skuldige manne te help om die gevaar waarin hulle verkeer te sien, en om na Hom te kom en hulle te bekeer. Toe Hy gesê het hulle moet gestenig word, het Hy dit duidelik gemaak dat hulle sonde ernstig was, en dat dit hulle van Hom geskei het, en dat dit tot die dood sou lei, tensy hulle hulle bekeer. God was gereed en het gewag om hulle te vergewe, maar hulle het hulle nie bekeer nie, en hulle het nooit om vergifnis gevra nie.

Ook, toe God gesê het hulle moet gestenig word, het Hy vir die ander mense gewys wat in hulle harte was. Hulle wou hê dat hierdie sondaars met die dood gestraf moes word. Hulle kon vir hierdie manne gebid het, net soos Moses soveel keer vir hulle gebid het. Hulle kon gesê het: "Here, hoe kan ons hierdie manne help? Vergewe hulle asseblief!" Hulle kon probeer het om die manne te oortuig om hulle te bekeer, maar niemand het dit gedoen nie.

God het selfs die mense gevra om eers hul hande op die kop van die half-Egiptiese man te plaas. Hoekom? Mense het dit gewoonlik gedoen wanneer hulle iemand wou seën, of wanneer hulle 'n sondoffer gebring het. Toe God hulle gevra het om hul hande op die man se kop te plaas, het Hy hulle 'n keuse gegee: sou hulle hierdie man offer, of sou hulle hom probeer seën en help? Ongelukkig is die mans in beide gevalle gestenig. Hul sondes en onberou het hulle weggehou van God se beskerming, en die mense het met hulle gedoen wat hulle wou, al was dit nie God se manier van doen nie.

Wanneer God vir ons sê dat ons sonde die dood sal bring, probeer Hy ons net help om lewe te vind. Elke keer as ons besef dat ons iets verkeerd gedoen het, moet ons na God toe kom en om vergifnis vra. Hy is gereed en gewillig om ons te genees en te red. Hy sal ons nooit verlaat as ons na Hom toe gaan vir hulp nie. Maar natuurlik kan Hy niks vir ons doen as ons Hom verwerp

nie. Sal jy onthou dat God altyd probeer om jou te help? Die volgende keer as jy iets verkeerd doen, sal jy Hom om hulp en vergifnis vra?

56. Moses se Fout

Almal het gesondig, en het nie deel aan die heerlikheid van God nie... Hy het ons verlos, nie op grond van iets wat ons vir ons vrypraak gedoen het nie, maar op grond van sy eie ontferming. Dit het Hy gedoen deur die wedergeboorte wat die sonde afwas, en deur die Heilige Gees wat nuwe lewende gee.

Romeine 3:23; Titus 3:5 (AFR83)

Númeri 20

PP hoofstuk 37, 38

Byna veertig jaar het verbygegaan. Die Israeliete het nog die hele tyd in die woestyn gewoon. God het vir hulle manna gegee, en Hy het seker gemaak dat water uit 'n rots vloei. Hulle het alles gehad wat hulle nodig gehad het. Een na die ander het die mense wat nie geglo het dat God hulle liefhet en hulle na Kanaän wou neem nie, in die woestyn gesterf. Uiteindelik was dit tyd om weer te trek, nader aan Kanaän.

Die Israeliete het 'n plek genaamd Kades bereik, net 'n paar dae se stap van Kanaän af. Die Israeliete het opgemerk dat daar geen water was nie. Het hulle onthou dat God hulle nog altyd water gegee het? Het hulle vertrou dat God hulle water sou gee? Het hulle God selfs vir water gevra? Nee, hulle het nie. In plaas daarvan het hulle by Moses gekla.

Die Israeliete was op die punt om deur die land Edom te trek, die land van die kinders van Esau. God het beplan dat hulle baie water uit daardie land sou kry. Die mense moes opgewonde gewees het dat hulle uiteindelik in 'n land sou wees waar daar water was, en dat God nie water uit 'n rots sou hoef te laat vloei nie. Maar in plaas daarvan om dit raak te sien, het hulle gekla en gekla.

Moses en Aäron het God gevra wat om te doen. “Neem jou staf,” het God gesê, “Versamel die volk en praat met die rots, en daar sal water uitkom.” ’n Paar jaar gelede is Moses beveel om die rots een keer met sy staf te slaan, en water het uitgekom. Hy moes hierdie keer net daarmee praat. Die rots herinner ons aan Jesus. Jesus het net een keer gesterf, maar omdat Hy gesterf het, gee Hy ons van Sy Gees (die water) wanneer ons daarvoor vra. Toe God vir Moses gesê het om met die rots te praat, wou Hy vir die mense wys dat wanneer ons bid en Jesus om Sy Gees vra, Hy dit vir ons gee. Daarom was dit belangrik vir Moses om God se aanwysings presies te volg.

Die mense het aanhoudend gekla, en Moses was moeg. Hy was ook geïrriteerd. Dit het gelyk asof die mense nooit sou leer nie. Terwyl hy en Aäron naby die rots gestaan het, met die mense wat toekyk, het hy vergeet om aan God vas te hou, en hy het sy geduld verloor. “Hoor nou, julle rebelle!” het Moses gesê, “Moet ons vir julle water uit hierdie rots haal?” Toe slaan hy die rots twee keer met sy kiere. Onmiddellik het water uit die rots gestroom. Maar wat Moses gedoen het, was baie teleurstellend vir God.

Moses was kwaad. Toe hy die rots geslaan en op die mense geskree het, was dit nie God se weë nie. Die manier waarop Moses dinge gedoen het, het die mense laat dink dat God hulle dalk nie water wou gee nie. Sy optrede het dit ook laat lyk asof Moses hulle die water gegee het, eerder as God.

God was hartseer. Hy het saggies vir Moses en Aäron gesê dat hulle nie die land Kanaän sou kon ingaan saam met die volk nie. Moses was bedroef en teleurgesteld, maar hy het verstaan waarom hy die volk nie Kanaän sou inlei nie. Hy was vol berou oor wat hy gedoen het. Toe hy vir die mense vertel wat God vir hom gesê het, het hulle gehuil. Hulle het besef dat hulle gekla Moses gedwing het om sy humeur te verloor en te sondig.

Nie lank daarna nie, het God vir Moses gesê om saam met Aäron en sy seun Eleásar teen die berg Hor op te klim. Aäron het die berg opgeklim in sy hoëpriesterlike klere. Op die berg het Aäron sy klere uitgetrek en dit vir Eleásar gegee, wat die volgende hoëpriester sou wees. Toe het Moses en Eleásar van Aäron afskeid geneem, en hy het vreedsaam van ouderdom op daardie berg gesterf. Moses en Eleásar het hom begrawe voordat hulle na die kamp teruggekeer het.

Die mense het opgemerk dat drie mans die kamp verlaat het, maar slegs twee van hulle het teruggekeer – en hierdie keer het Eleásar sy vader se hoëpriesterlike klere aangehad. Hulle het dadelik geweet wat dit beteken: dat Aäron gesterf het. Hulle het oor hom getreur, want hulle sou Aäron baie mis. Na soveel jare van kla teen Moses en Aäron, het hulle nou besef dat hulle gewens het dat hierdie mans hulle na Kanaän kon lei.

Moses en Aäron het as leiers gesondig en berou getoon oor wat hulle gedoen het. Hulle is nie toegelaat om Israel in Kanaän in te lei nie, maar hulle is steeds verseker dat God hulle liefgehad en hulle vergewe het. As ons spyt is oor ons sondes, is God genadig en vergewe Hy ons ook. Sal jy vandag na Hom toe kom?

57. Die Brons Slang

En soos Moses die slang in die woestyn verhoog het, so moet die Seun van die mens verhoog word, sodat elkeen wat in Hom glo, nie verlore mag gaan nie, maar die ewige lewe kan hê. Johannes 3:14-15 (AOV)

Númeri 21: 4 – 9

PP hoofstuk 38

Die Israeliete het weer getrek, en hierdie keer deur 'n warm, droë gebied. Daar was geen bome in die omgewing nie, en geen water nie. Die mense het warm en moeg gevoel. God het dit toegelaat om te sien of hulle Hom hierdie keer sou vertrou om hulle te gee wat hulle nodig gehad het. Maar ongelukkig het hulle weer gekla. Hoe meer hulle gekla het, hoe verder het hulle hulself van God af verwyder. Hoe kon hulle God vertrou en Hom liefhê as hulle so baie gekla het? God wou vir ewig saam met hulle woon, maar hulle kon Hom nie eers oor hierdie tydperk vertrou nie!

“Waarom het ons Egipte verlaat?” het hulle gemor, “Nou het ons geen kos en water nie. In Egipte het ons alles gehad.” Moses het hulle daaraan herinner dat God hulle alles in die woestyn gegee het: kos, water, veiligheid, skaduwee en warmte. Hulle klere het deur al daardie jare nie verslyt nie. En al die gevaarlike diere van die woestyn het hulle nie aangeval nie. Dit was omdat God hulle beskerm het.

Die mense het aanhou kla, en hulle het nie waardeer wat God vir hulle gedoen het nie. Hulle het Hom met hulle dade weggejaag, sodat God nie meer met hulle was nie en Sy beskerming van hulle verwyder is. Skielik was daar 'n nuwe gevaar waarvan hulle nog nooit tevore bewus was nie: giftige slange.

Die woestyn was vol van hierdie slange, maar God het nog altyd seker gemaak dat hulle van die mense wegbly en hulle nie pla nie. Maar noudat God Sy beskerming verwyder het, het die slange gedoen wat hulle altyd doen: hulle het in die kamp ingekom, en selfs in die tente, en elke persoon gepik wat hulle kon pik. Die mense wat gepik is, het baie vinnig gesterf. Gou het baie, baie mense aan slangbyte gesterf. God het hulle teen hierdie slange beskerm sonder dat hulle dit besef het! Watter ander dinge het Hy vir hulle gedoen waarvan hulle nie bewus was nie?

Daarna het die Israeliete nie meer gekla nie. Hulle het aan Moses gedink, en hulle het aan God gedink. “Moses, ons het teen God en teen jou gesondig. Vra asseblief vir God dat Hy die slange moet wegneem!” het hulle gesmeek. Moses het tot God gebid, en God het hom beveel om 'n groot bronsslang aan 'n paal vas te maak en dit op 'n hoë plek in die kamp te sit sodat almal dit kon sien. “Elkeen wat na hierdie slang kyk, sal van sy slangbyte genees word,” is daar vir die mense gesê.

Aanvanklik het baie nie geglo dat hulle genees sou word deur na die bronslang te kyk nie, so hulle het nie die moeite gedoen om te kyk nie, en hulle het gesterf. Maar baie ander het wel geglo, en hulle het gekyk en is genees. Gou het al die mense óf na hierdie slang gekyk óf ander gehelp om daarna te kyk. Dit was so 'n verligting om te sien hoe die mense genees word, totdat die giftige slange uiteindelik niemand meer kon byt nie, want almal het na die bronslang gekyk.

Baie jare later het Jesus aan 'n man met die naam Nikodemus gesê: “Net soos wat die bronslang in die woestyn opgelig is, net so sal Ek ook op gelig word, sodat die wat in My glo, die ewige lewe kan kry.” Die bronslang is aan 'n paal opgehang, net soos wat Jesus aan 'n kruis sou hang. Die slang was opgehang as

gevolg van hulle sonde. Die verhaal word vertel in Volume 1, *Die Lewe van Jesus*, Storie no. 15, “Nikodemus”.

Jesus is ook aan ‘n kruis gehang as gevolg van ons sonde. Die mense kon gered word deur na die bronslang op te kyk, net soos wat ons ook nodig het op op te kyk na Jesus om gered te word van die Slang Satan.

Slegs God kon die Israeliete veilig hou en hulle lewe gee. Hulle moes op Hom fokus. Ons is ook nie veilig van sonde tensy ons op Jesus fokus nie. Laat ons God dank dat Hy ons beskerm, en dat Hy Jesus gestuur het om ons te red!

58. Die Begin van Vertroue op Hom

***Ek is tot alles in staat deur Christus wat my krag gee.
Filippense 4:13 (AOV)***

*Deuteronomium 2:1 - 3:11; Númeri 21:10-35
PP hoofstuk 39*

Die Israeliete het weer eens na Kanaän gereis. Hulle het deur die land van die Edomiete, die kinders van Esau, en die land van die Moabiete, die kinders van Lot, getrek. God het vir hulle gesê: “Moenie hierdie mense pla nie. Ek het hulle land nie aan julle gegee nie.” Die Israeliete het God se woorde gehoorsaam en met respek deurgetrek.

Hierna het hulle 'n droë plek in die woestyn bereik, en iets verrassends het gebeur: die mense het water nodig gehad, maar

hulle het nie gekla nie! Hulle het nie eers iets gesê nie; God was die een wat eerste gepraat het. “Maak die volk bymekaar, en Ek sal hulle water gee,” het God vir Moses gesê. Dit was die eerste keer dat die Israeliete nie gekla het oor die gebrek aan water nie! Hulle het uiteindelik begin om God te vertrou.

Die mense het vrolik bymekaargekom. Hulle het geweet daar was water onder die grond, maar iemand moes 'n put grawe om by hierdie water uit te kom. Vol geloof het die mense gesing: "Spring op, o put; sing daaroor!" En terwyl hulle gesing het, het iets verstommends gebeur. Moses het die vorste van Israel opdrag gegee om die put te grawe – met hulle stokke! Wat 'n vreemde instrument om te gebruik om 'n put te grawe! Maar die vorste het in God geglo en met hulle stokke begin grawe, en water het vrylik uit die sand begin vloei. Die mense het begin sien hoe maklik dit is wanneer ons eenvoudig God se woorde glo en Sy instruksies volg.

Na hierdie wonderwerk het die Israeliete hul reis voortgesit en in die land van die Amoriëte aangekom. Moses het 'n beleefde boodskap aan die koning van die Amoriëte gestuur: “Sal u ons deur u gebied laat trek? Ons sal betaal vir enige kos of water wat u vir ons gee. Ons sal u nie steur nie. Laat ons net asseblief deurtrek.”

Maar die koning van die Amoriëte het geweier om die Israeliete sy land binne te laat. Trouens, hy het sy leër bymekaargemaak om hulle aan te val. Toe die Israeliete hoor dat hierdie leër na hulle toe kom, was hulle verskrik. Maar God het hulle gerus gestel en gesê: “Staan op, begin julle reis; Ek het julle die land van die Amoriëte gegee. Julle kan dit begin beset en die geveg aanknoop.”

God se oorloë, wanneer mense ook al bereid was om Sy presiese instruksies te volg, het nog nooit enige swaarde of doodmaak

nodig gehad nie. Maar die Israeliete het slegs die oorloë met swaarde en doodstryd geken. Hulle het vertrou dat God met hulle sou wees, en Hy het hulle beskerm en hulle gehelp om die stryd teen die Amoriëte te wen, al was dit nie die manier waarop Hy wou hê hulle die Amoriëte moes “oorwin” nie. God het die Amoriëte nie teen die swaarde van die Israeliete beskerm nie, want die Amoriëte het God heeltemal verwerp en was nie geïnteresseerd om Hom te ken nie, ook nie in Sy leiding en beskerming nie. Trouens, hulle het probeer om die Israeliete aan te val, al het die Israeliete niks aan hulle gedoen nie. God het die Israeliete die oorwinning gegee en Hy het hulle beskerm, omdat hulle op Hom vertrou het.

Die Bybel vertel ons hoe God van plan was om hulle die land te gee. Hulle sou nie swaarde of pyle nodig gehad het nie. In plaas daarvan, het Hy gesê, sou die mense van die land met vrees vervul word, swerms perdebye sou hulle wegjaag, en die land sou hulle uitspuug. Oorlog en doodmaak was nie wat God in gedagte gehad het nie.

God het gehoop dat die Israeliete eendag sou besef dat oorlog nie Sy manier van doen is nie. Hy het verlang dat hulle na Hom toe sou kom en vra of daar 'n ander manier was. Maar Hy het geweet dat Sy manier eers duideliker verstaan sou word nadat Hy Sy Seun, Jesus, gestuur het. Jesus het altyd geleer dat ons ons vyande moet liefhê en nie swaarde moet gebruik nie. Intussen sou God met mense moes werk volgens wat hulle verstaan, en hulle stadigaan leer om dinge anders te verstaan, soos hulle geloof in Hom gegroei het.

Nadat hulle die Amoriëte oorwin het, kon die Israeliete verder reis en die koninkryk van Basan bereik. Hierdie land het stede met enorme klipmure en buitengewoon lang mense gehad, net soos die tien spioene veertig jaar tevore gesê het. Hul koning, Og, was een van die vele reuse van daardie nasie.

Koning Og, die koning van Basan, het met sy leër vir Israel gewag. Sy leër was baie groter en baie sterker as die Israelitiese leër, maar God het vir Moses gesê: “Moenie bang wees nie. Ek sal hom, sy volk en sy land in jou hande gee.” Koning Og het besluit om die Israeliete aan te val, wat niks aan hom gedoen het nie. Hy en sy volk het God lankal verwerp. Hulle het alles geweet van wat God vir die Israeliete gedoen het, maar hulle het steeds nie in Hom belanggestel nie. As gevolg hiervan kon God nie meer die koninkryk van Basan beskerm nie. Hy het die Israeliete beskerm, want alhoewel hulle geloof nie sterk was nie, het hulle Hom steeds soms gehoor. Die Israeliete het teen koning Og en sy leër geveg, en hulle het gewen.

Veertig jaar tevore het die Israeliete die enorme ommuurde stede van die Kanaäniete gesien en besluit dat hulle nie op God kon vertrou om hulle te help om die land in besit te neem nie. As gevolg van hulle gebrek aan geloof kon God hulle nie help om Kanaän binne te gaan nie, en hulle moes vir 40 jaar teruggaan woestyn toe. Maar nou, na al hierdie jare, het die mense geleer om God 'n bietjie meer te vertrou, en Hy het gedoen wat hulle gedink het onmoontlik was. Wanneer ons 'n probleem het wat ons dink te moeilik is om op te los, moet ons God vertrou en Hom vra om ons te help om dit op te los. As ons Hom vertrou en Sy instruksies gehoorsaam, is daar niks wat Hy nie vir ons kan doen nie. Sal jy Hom vandag toelaat om jou te help?

59. Die Pratende Donkie

Want wat baat dit 'n mens as hy die hele wêreld win, maar aan sy siel skade ly? Of wat sal 'n mens gee as losprys vir sy siel? Mattheüs 16:26 (AOV)

Númeri 22 – 24
PP hoofstuk 40

Die Israeliete het langs die Jordaanrivier gekamp, naby die Moabiete. Koning Balak van die Moabiete was bang vir die Israeliete. Hy het gevoel dat hulle enige oomblik sou kom en sy land sou aanval en inneem.

Koning Balak het gehoor dat daar ver weg in Mesopotamië 'n man met die naam Bileam was, 'n profeet met spesiale kragte van God. “Ek sal hom laat roep en hom vra om te kom en die Israeliete vir my te vervloek. En ek sal hom baie geld betaal,” het koning Balak besluit.

Boodskappers van koning Balak het na Bileam gekom en hom vertel wat die koning wou hê. Bileam het God geken, en hy het geweet dat koning Balak se versoek teen God se wil was. Maar hy wou graag die geld hê wat die koning hom aangebied het. Dus, in plaas daarvan om die boodskappers weg te stuur, het hy gesê: “Bly asseblief oornag, en ek sal God vra.” God se antwoord was duidelik: “Jy sal nie gaan nie. Jy sal die volk nie vervloek nie, want hulle is geseënd.” Daarna het die boodskappers sonder Bileam na Moab teruggekeer.

Maar koning Balak wou nie moed opgee nie. Hy het selfs belangriker boodskappers gestuur, met selfs groter rykdom vir Bileam. “Bly oornag, en laat ek God vra,” het Bileam weer gesê. Hierdie keer het Bileam probeer om God te oortuig om hom te laat gaan. Omdat Bileam so gretig was om te gaan, het God hom

gegee wat hy wou hê, maar Hy het gesê: “Jy sal net sê en doen wat Ek vir jou sê.”

Die volgende oggend het die boodskappers egter sonder Bileam vertrek. Hulle was seker dat Bileam, soos die vorige keer, nie saam met hulle sou kom nie. Dit was Bileam se kans om God se wil te aanvaar en nie na Moab te gaan nie, maar Bileam het vinnig op sy donkie geklim en haastig vertrek, in 'n poging om Balak se boodskappers in te haal. Hy wou sy eie wil doen, nie God s'n nie. Hy het probeer om God om te haal om met sy planne saam te werk, en deur dit te doen, het hy homself op 'n gevaarlike plek geplaas.

Hy was besig om deur 'n nou gangetjie te ry toe 'n engel van God in die pad gestaan het. Bileam het nie hierdie engel gesien nie, maar die donkie het wel, en het uit die pad in die veld in beweeg. Dit het Bileam kwaad gemaak, en hy het die donkie baie hard met 'n stok geslaan om hom terug in die pad te kry.

Die donkie het toe probeer om op die pad te bly, maar dit was moeilik om op die pad te bly en terselfdertyd die engel te vermy, dus het die donkie teen die muur van die pad voortbeweeg en Bileam se voet vergruis. Bileam het die donkie verskriklik geslaan. Die donkie het weer probeer, maar die engel het weer verskyn, en uiteindelik het die donkie, bewerig, op die grond gaan sit en geweier om te beweeg. Bileam was so kwaad dat hy die donkie aanhoudend geslaan het. God het die donkie toegelaat om met Bileam te praat, en dit het gesê: “Wat het ek aan jou gedoen, dat jy my nou al drie keer geslaan het?”

'n Donkie wat praat? Dit sou enigiemand verbaas het, maar Bileam was so kwaad dat hy bloot net teruggepraat het met die donkie! Hy het kwaai geantwoord: “Omdat jy my bespot; ek wens ek het 'n swaard, dan sou ek jou doodmaak!” Nie eens 'n pratende donkie kon Bileam laat stilstaan en dink nie! Skielik

het Bileam se oë oopgegaan, en hy het die engel gesien wat die donkie die hele tyd gesien het. Die engel het 'n blink swaard vasgehou, net soos die swaard wat Bileam 'n rukkie tevore gewens het hy kon vashou. Hy het sopas gewens hy kon sy donkie onregverdig doodmaak, en hier stuur God nou 'n engel om hom te wys hoe dit sou voel!

Die engel het vir Bileam gesê: “Waarom het jy hierdie donkie drie keer geslaan? Ek het in jou pad kom staan, want wat jy doen, is verkeerd. As die donkie nie hierdie drie keer van My af weggedraai het nie, sou Ek jou geslaan het, en die donkie sou geleef het.” Die engel sou Bileam nie met die swaard doodgemaak het nie, want dit is nie wat engele doen nie. God se engele beskerm mense. Deur te “slaan”, of 'n swaard na Bileam te rig, het die engel vir Bileam laat weet dat hy op die punt was om God se beskerming te verloor as gevolg van sy sonde, en dat hy uiteindelik sou sterf. Die swaard in die engel se hand was 'n teken van oordeel teen Bileam.

Bileam was bang. Hy het gesê: “Ek het gesondig; ek het nie geweet dat u daar staan nie. Ek sal teruggaan huistoe as u wil hê ek moet.” Bileam wou nie regtig teruggaan nie; dit was net sy vrees vir die engel wat hom gewillig gemaak het om huistoe te gaan. Daarom het God hom oorgegee om te doen wat hy regtig wou doen. Hy kon na koning Balak gaan, maar sou net spreek wat God hom sou beveel.

Toe Bileam daar aankom, het koning Balak hom gretig na 'n hoë plek geneem. Van daar af kon hy die skoon, ordelike Israelitiese kamp sien. Bileam het die koning beveel om sewe altare te bou en daarop te offer. Dit was sy eie idee, nie God s'n nie. Hy het gehoop dat hierdie altare vir God meer aanneemlik sou wees as die Israelitiese offers, maar natuurlik het dit nie gewerk nie! Toe het Bileam gepraat, maar hy kon net seëninge oor Israel uitspreek. Geen vloeke het uit sy mond gekom nie! Hy het gesê:

“Ek kan nie diegene vervloek wat God nie vervloek het nie. Hulle sal woon sonder dat iemand hulle steur, en hulle sal baie kinders hê.”

Koning Balak was baie ontsteld. Bileam het verduidelik: “Ek kan net sê wat God wil hê ek moet sê.” Die koning het weer probeer. Hy het Bileam na nog 'n hoogte geneem. Weer het hulle sewe altare met offers gebou, en weer het Bileam net seëninge oor Israel uitgespreek. Hy het gesê: “God is met hulle en het hulle uit Egipte uitgelei; hulle sal sterk wees en die ander nasies oorwin.”

Koning Balak het glad nie daarvan gehou nie. Hy het Bileam na nog 'n hoogte geneem. Hulle het nog sewe altare met offerandes gebou, en Bileam het weer gepraat. En natuurlik het geen vloek uit sy mond gekom nie, maar net seëninge! Hy het gesê: “God het Israel uit Egipte uitgelei, en hulle sal voorspoedig en sterk onder die nasies wees, en hulle sal baie kinders hê.”

Wanneer God se mense naby Hom is en Sy wette onderhou, word hulle beskerm en geseën. Niemand kan enigiets aan hulle doen sonder God se toestemming nie. Bileam sou graag vir Israel wou vervloek en koning Balak gelukkig wou maak, maar dit was nie moontlik nie. As ons binne God se wil is, sal selfs ons vyande ons seën!

Hierna is Bileam nie meer deur Koning Balak of die ander konings as eerbaar beskou nie. Hy was ook nie meer 'n profeet van God nie. Hy wou na Moab gaan, kom wat wil, want hy wou rykdom en eer hê, maar wat hy gedoen het, was oneerlik en teen God se wil, en so het hy baie seëninge verloor. Dit is soveel beter om net God se weë te volg sonder om aan geld en eer te dink. God se seën is altyd soveel beter. Sal jy vandag God se weg kies?

60. As God se Beskermingsmuur Verlaat word

*Die wat u wet liefhet, het groot vrede, en vir hulle is daar
geen struikelblok nie. Psalm 119:165 (AOV)*

Númeri 25

PP hoofstuk 41

Nadat Bileam terug huiستoe gegaan het, het hy aangehou wonder hoe om sy eer by koning Balak te herstel. God se Gees het hom uiteindelik verlaat, want dit was duidelik dat Bileam nie meer daarin belanggestel het om na God te luister nie.

Bileam het uiteindelik 'n idee gekry. Hy het teruggegaan na Moab en vir koning Balak gesê: “As u wil hê dat die Israeliete God se seëninge moet verloor, moet u hulle laat sondig.” Hy het die koning 'n plan gegee om die Israeliete te laat sondig.

Die koning het hierdie plan gevolg. Hy het Moabitiese vroue gestuur om die Israelitiese kamp te besoek. Aanvanklik het niemand gedink dat dit 'n probleem was nie. Die Israeliete het begin vriende maak met die mense van die land en hulle afgode gesien. Hulle gedagtes is mettertyd gevul met idees wat nie goed was nie.

Toe het die Moabiete 'n groot partytjie voorberei en die Israeliete genooi om dit by te woon. Maar hierdie soort partytjies was nie goed nie. Mense het soveel geëet en gedrink dat hulle dinge sou doen wat skandelik was en wat hulle van God se seëninge weggehou het. Gou het die Israeliete selfs aan die Moabitiese afgode geoffer!

Dit het veroorsaak dat die Israelitiese volk van God geskei was. Daar was niks wat Hy vir hulle kon doen as hulle verkies het om hulself van Hom te skei nie. Omdat God nie meer met hulle was om hulle te beskerm nie, het 'n pes in die kamp uitgebreek, en duisende het siek geword en daaraan gesterf.

Sommige van die leiers van Israel het die volk gelei om al hierdie slegte dinge te doen, daarom het God beveel dat hulle doodgemaak moet word. Op hierdie manier het Hy aan hulle probeer tuisbring: Wat julle gdoen het, sal lei tot die dood, tensy julle jul bekeer en om vergifnis vra. Sou die skuldiges om vergifnis vra? En wat van die manne wat opdrag gegee is om die skuldiges dood te maak? Sou hulle voortgaan om die ander dood te maak, of sou hulle intree in gebed vir hierdie skuldiges? Net soos Moses ook vir hulle ingetree het? Dit is baie hartseer dat die skuldiges nooit om vergifnis gevra het nie, en daar is nooit ingetree in gebed vir die skuldiges nie; hulle het bloot hul swaarde gegryp en die ander doodgemaak. God wou nie al hierdie sterftes hê nie; Hy het net verlang dat die mense hulle sou bekeer.

Nadat hierdie manne dood was, het die res van die leiers en mense uitgeroep in gebed en God gevra om hulle almal te vergewe. Die pes het steeds baie mense in die kamp doodgemaak. Maar terwyl dit gebeur het, het 'n Israelitiese man met die naam Simri die kamp binnegekom met 'n vrou van Moab, en haar in sy tent gebring asof sy sy vrou was. Hierdie vrou het afgode aanbid. God het die mense al baie keer gesê om nie met iemand te trou wat afgode aanbid nie, maar Simri het nie omgee nie. Solank hy by hierdie vrou was, sou die plaag in Israel nie ophou nie. Uiteindelik het Pinehas, die seun van Eleásar, die hoëpriester, Simri se tent binnegegaan en beide Simri en die vrou doodgemaak. Nadat hulle gedood is, was daar niemand anders wat God se wet aktief oortree het nie, en Hy kon

uiteindelik weer al Sy mense beskerm. Satan kon nie meer inmeng nie, en God het die verskriklike plaag op 'n einde gebring.

Terwyl die Israëliete God se wette gevolg het, was hulle binne wat die Bybel 'n beskermingsmuur noem, en God se seëninge was met hulle. Maar deur God se wette ongehoorsaam te wees, het hulle van Hom wegbeweeg en daardie beskermingsmuur verlaat, en hulle was nie meer beskut nie, sodat plaë en dood hulle getref het. Dis hartseer dat Bileam dit verstaan het, maar hy het hierdie kennis gebruik om Israel te laat sondig en God se seëninge te verloor. Bileam het uiteindelik ook God se beskerming verloor en het in 'n geveg gesneuwel.

God se beskermingsmuur is ons veiligste plek. Wil jy God se vrede, vryheid en veiligheid hê? Sê vir Hom dat jy vandag in Sy beskermingsmuur wil inkom.

61. Totsiens aan Moses

***Die Here neem hulle wat vir Hom ontsag het, in sy vertroue,
en sy verbond is daar om hulle te onderrig.***

Psalm 25:14 (Afr20)

Deuteronomium 34; Jude 1:9

PP hoofstuk 43

Moses het gehoop dat God van plan sou verander en hom sou toelaat om ten minste oor die Jordaan te gaan en vir 'n rukkie in die land Kanaän te wees. “Mag ek, Here?” het hy gevra. Maar God het saggies vir hom gesê: “Moenie meer met my hieroor praat nie. Jy sal die land van die berg af sien.” Moses het geweet dat

God regverdig en liefdevol was, en hy het God se besluit aanvaar. Die mense moes sien dat die gevolge van sonde Moses ook geraak het.

Een laaste keer het Moses die volk aan die wet van God herinner. Veertig jaar het verloop sedert God hulle die Tien Gebooie by Sinai gegee het, en al die insettinge en verordeninge wat hulle geleer het hoe om op 'n manier te leef wat hulle sou help om die Tien Gebooie te onderhou. Moses wou hê dat die volk hulle moes onthou en verstaan hoe belangrik dit was om God se wet te onderhou, sodat God hulle kon aanhou seën en beskerm. Moses het hulle ook herinner aan al die stories van wat in die woestyn gebeur het, wat God vir hulle gedoen het en hoe min geloof hulle in Hom gehad het. Hy het die volk aangemoedig om God te vertrou en Hom altyd te gehoorsaam. Dit is belangrik om te onthou hoe God Sy volk, en ons, in die verlede gelei het.

God het Josua gekies om Israel te lei nadat Moses weg was. Moses het Josua na die heiligdom geneem en hom daar gewy. Hy het Josua aangemoedig en die mense gevra om na hom te luister.

Daarna het God vir Moses gesê om na die berg Nebo te gaan. Moses het die volk van Israel geseën en toe die kamp vir die laaste keer verlaat. Hy het alleen na die top van die berg Nebo geklim. Toe het hy gaan sit en van daar bo af afgekyk na 'n groot deel van die pragtige land Kanaän. Moses het toe gedink aan sy hele lewe en die dinge wat gebeur het. God het hom van die toekoms vertel: wat met die Israeliete sou gebeur, en hoe Jesus sou kom en aan 'n kruis sou sterf. God het hom ook tonele van die eindtyd gewys en hoe die wederkoms van Jesus sou wees. Hy het gesien hoe die aarde sal wees wanneer sonde nie meer daar sal wees nie, die skoonheid daarvan, en hoe gelukkig en vreedsaam almal sal wees.

Moses was so 'n goeie vriend van God, en het Hom so vertrou dat God hom al hierdie dinge kon wys. Toe het Moses gaan lê en gesterf. Daar was niemand daar by hom nie. Die Bybel vertel ons dat Jesus self hom begrawe het.

'n Rukkie later – ons weet nie hoe lank nie – het Jesus gekom om Moses uit die dood op te wek. Satan het met Jesus gestry en gesê: “Jy het geen reg om Moses uit die dood op te wek nie! Hy het gesondig!” Niemand is nog ooit tevore uit die dood opgewek en na die Hemel geneem nie, Satan het tot op daardie stadium gedink dat die dood finaal was.

Jesus het nie met Satan teruggestry nie. Hy kon kwaai op Satan geskree het vir al die boosheid wat hy gedoen het, maar Hy het nie, want dit is nie Sy manier van doen nie. In plaas daarvan het Jesus net vir Satan gesê: “Mag die Here jou bestraf.” Jesus het vertrou dat Sy Vader met Satan sou handel, en Hy het eenvoudig gekom om te doen wat Hy moes doen, naamlik om Moses uit die dood op te wek. Moses het berou gehad oor sy sondes, en God het hom vergewe. Jesus het hom opgewek, en Moses is nou in die hemel.

God wil 'n noue verhouding met elkeen van ons hê, net soos Hy met Moses gehad het. Dieselfde geloof, vertroue en gehoorsaamheid wat Moses gehad het, kan ons ook hê. Kom ons vra God om ons te help om elke dag nader aan Hom te kom, sodat ons Hom op 'n spesiale manier kan leer ken, net soos Moses.

Tematiese Indeks

Ons het hierdie indeks verskaf om jou te help om spesifieke stories te verwys. Die nommers verwys na die stories (nie bladsynommers nie) in die boek.

Aanskou God se voete 47
Aanskou God se heerlikheid 48
Aaron, dood 56
Aaron, hoë priester 50
Abiméleg 22, 26, 27
Abraham en Abiméleg 22
Abraham, offer/geloof 24
Abram en God se belofte 17, 18
Abram en Lot 15, 16
Abram in Egipte 14
Abram verlaat Ur 13
Abram se altare 14
Amalekiete 43
Amoriete, geveg 58
Ark van die vloed, gebou 8
Babel, toring 10
Balak 59
Basan, verowering 58
Berg Sinai 45
Besoekers aan Abram 20
Bileam 59, 60
Brons slang 57
Donkie, praat 59
Esau en Jakob 28
Grawe met stokke 58
Goue kalf 47
Hagar 19, 23
Half-Egiptiese man 55
Heiligdom, konstruksie 49

Henog 7
Horeb, rots 42
Hout, bymekaarmaak op die Sabbat 55
Isak, baba 23
Isak, kinders 27
Isak, offer/geloof 24
Isak, putte 26
Isak, vrou 25, 27
Ismael 19, 23
Jakob en Esau 28
Jakob en Laban 30
Jakob en Ragel 30
Jakob worstel 31
Jakob se droom 29
Jakob se seuns en vrouens 32
Jetro 44
Job 11, 12
Josef vergewe sy broers 36
Josef, droom 33
Josef, goewerneur 35
Josef, slaaf en gevangene 34
Josef, verkoop as 'n slaaf 33
Josua and Kaleb 53
Kades, Moses 56
Kain en Abel 6
Korag, Datan en Abiram 54
Kwartels 42
Leer, Jakob se droom 29
Lot 15, 16, 21
Lucifer, rebellie 1
Manna 41
Mara 41
Metúsalag 7
Migael 1
Miriam, melaatsheid 52

Moabitiese vrou in die kamp 60
Moses, baba 37
Moses, brandende bos 38
Moses, dood 61
Moses, vlug na Midian 38
Moses, sonde 56
Moses, hande omhoog gehou 43
Nadab en Abihu 51
Noag 8, 9
Og Koning van Basan 58
Plae in Egipte 39
Putte, Isak s'n 26
Rebekka, vrou vir Isak 25
Rebekka, kinders 27
Rebellie teen Moses 54
Rooi See deurgang 40
Rots, water kom uit 42
Sabbat 4
Sara 22, 23
Sarai 13, 14, 19, 20
Sewentig ouderlinge 52
Simri 60
Skepping van die mens 3
Skepping van die wêreld 2
Slang, brons paal 57
Slang, gevleuelde 5
Sodom 21
Sonde, Adam en Eva 5
Sonde, begin 1
Spioene, twaalf 53
Staf, Aaron 54
Steniging 55
Tien Gebooie 45
Tien Gebooie, nuwe kliptafels 48
Toring van Babel 10
Verbond, God s'n 45
Verbond, mens s'n 46
Vloed 9

Die Boeke van **MOSES**

Hoe het alles begin? Waarom is daar sonde, leed en pyn in die wêreld? Wie is God, en gee Hy werklik om vir ons? Hierdie boek poog om hierdie vrae te beantwoord. Dit vertel die verhaal van God se handeling met Sy mense van die begin van tyd tot die einde van Moses se lewe. Tog kan hierdie stories nie in hul volle lig verstaan word tensy hulle deur die lens van die lewe van Jesus gelees word nie, wat die volmaakte beeld van die Vader se karakter is.

Dit is ons gebed dat ons kosbare kinders deur hierdie boek 'n duidelike prentjie sal kry van 'n ewig genadige, liefdevolle Vader wat slegs daarna streef om Sy kinders te seën en te herstel. God se karakter en die ewige verbond (bekend as die nuwe verbond) wat Hy met Sy kinders gesluit het, is die alomteenwoordige tema van hierdie boek. Ons bid dat hierdie boek jou en jou kinders sal help om ons liefdevolle Vader en Sy Seun beter te leer ken.